

GRATUIT thrillerul Cei trei justițieri (I) de Edgar Wallace

FLACĂRA

100
de ani
de la primul număr

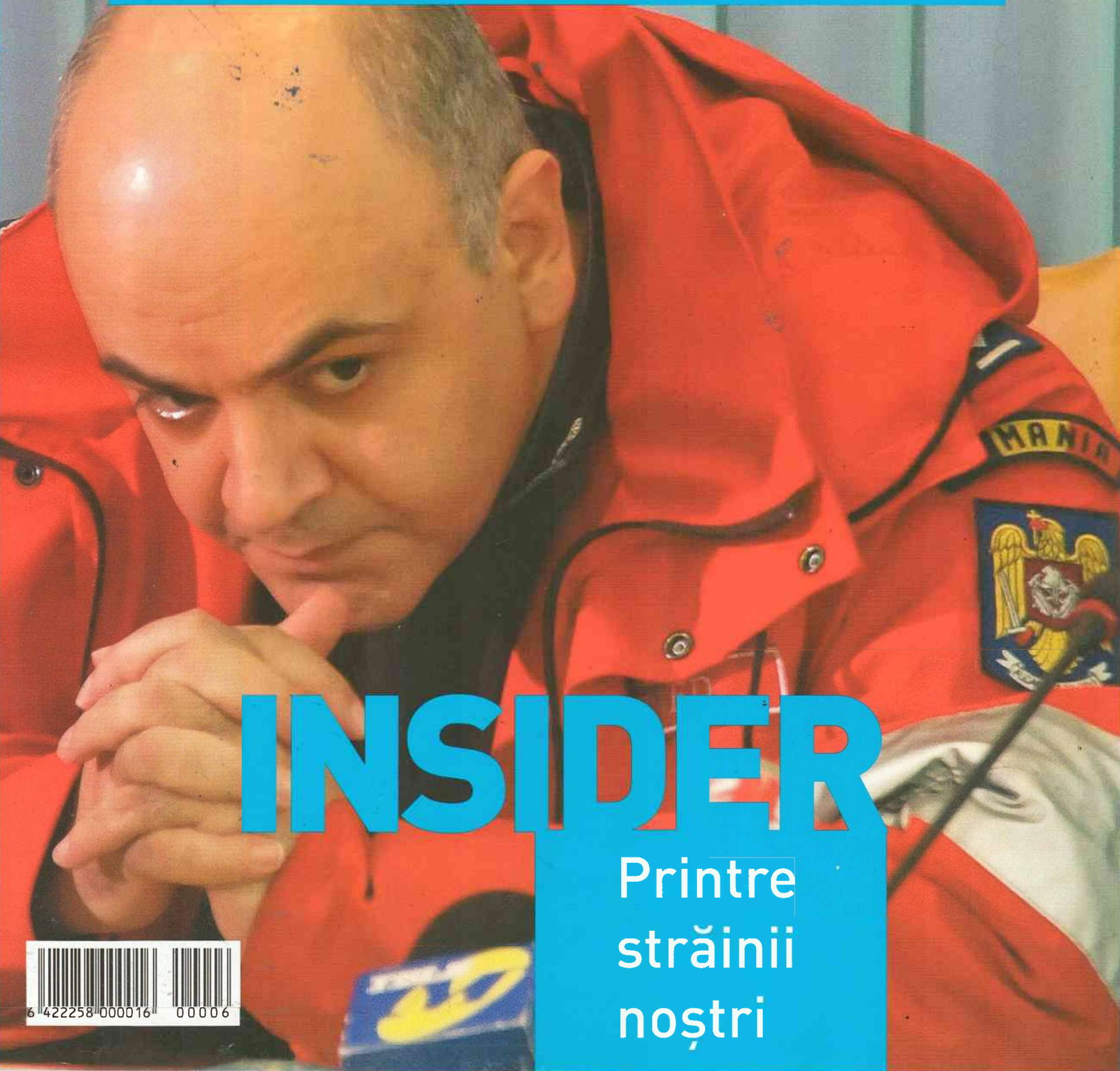
Terorismul
după bin Laden

Cod Șopârla
Neagră

Radu Almășan și
Madame Hooligan

Bookfest – speranță
și deznădejde

9,90 lei

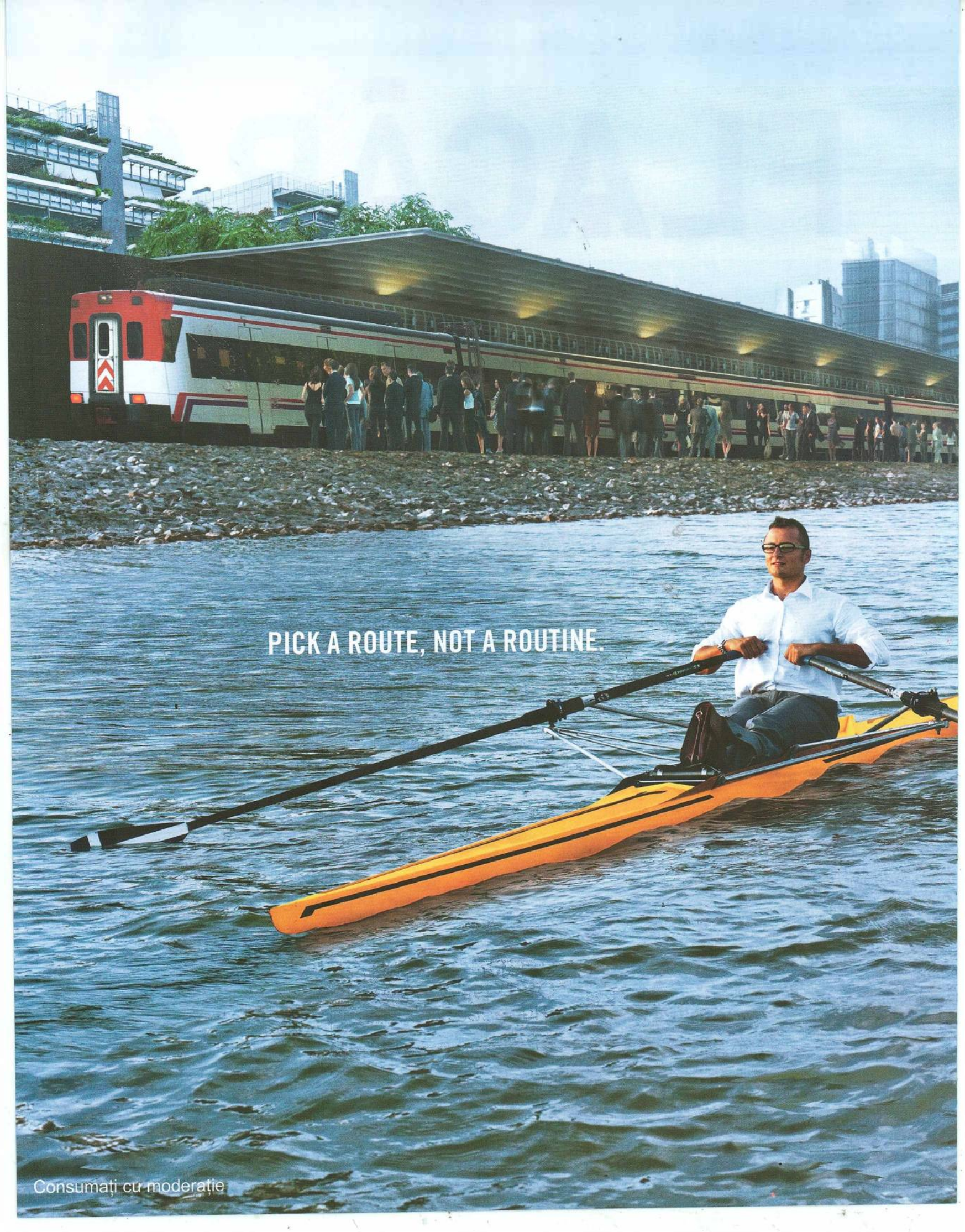

INSIDER

Printre
străinii
noștri

6 422258 000016 00006

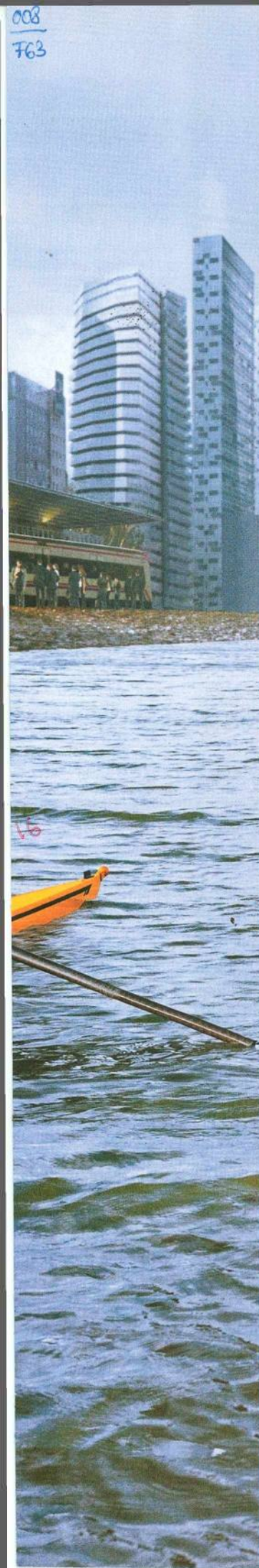
A man in a white shirt and glasses is rowing a yellow boat on a river. In the background, a red and white train is stopped at a station platform, with a large group of people waiting. The scene is set in an urban environment with modern buildings and greenery visible in the distance.

PICK A ROUTE, NOT A ROUTINE.

Consumați cu moderație

008
763

PLAN *Ballantine's*®

BIBLIOGOT JUDGELEAND
"CIVIL DENSUSIANU"
Maredeaga - Devo
IN 1994 P/462455

LEAVE AN IMPRESSION

DOSAR

Vecinul meu străin...

Am un bun prieten, inginer constructor ca și mine, dar el a profesat, are o firmă, îi merge cum ne merge tuturor... Ne întâlnim când apucăm, spunem bancuri ca pe vremuri, ne vedem cu familiile, el are trei fete, mâncăm bunătați d-ale lui, nu bem pentru că el nu bea; seara târziu ne despărțim cu o îmbrățișare caldă și o strângere de mână foarte fermă, așa, bărbătească. Un om minunat. S-a născut în Sudan, a studiat aici acum aproape 30 de ani, are cetățenie română și e mahomedan, soția lui e de pe la noi, iar fetele lui au luat de la amândoi părinții trăsături irezistibile. Nu știu cum sunt botezate și nici nu contează. Suntem prieteni. Este de ajuns. Nu-i dau numele pentru că nu i-am cerut voie.

În facultate am cunoscut un fiu de șef de trib din Nigeria, ajunsese mare băutor de bere și înjura ca noi. Doi greci care citeau Marin Preda și Hemingway, un israelian, un palestinian, un irakian... Nu mai știu prea multe despre ei, dar au rămas pe aici. Poate ne vom revedea la întâlnirea de 20 de ani.

Apoi au apărut buștele și casele de schimb și angourile cu produse chinezești... Aseară am fost în vizită la părinții mei, într-un cartier normal cu blocuri. La lift am salutat amabil un domn. Un domn chinez. Mi-a răspuns zâmbind: „Bună seara, vecine!” și am urcat amândoi în cabină.

(Bogdan Hrib)

DOSAR

România arabo- chineză

Începând cu anii '90, ne-am pricopsit cu niște naționalități conlocuitoare noi: arabi, asiatici, africani, indieni. Unii au venit direct integrați, ca să zic așa, respectiv pe filiera unor structuri mafioate internaționale. Și pentru că ei sunt cei mai vizibili, că, de, apar pe la televizor și în presă, când li se înfundă câte ceva, suntem tentați să facem generalizări nedrepte. De genul toți arabii și chinezii sunt „așa”. Nu vreau să cădem și noi în acest păcat. Întâmplător, am cunoscut, în timp, o grămadă de arabi, chinezi, indieni sau congolezi foarte cumsecade. Doar că pădurea de străini a venit, evident, și cu uscăturile sale. Avem, la pachet, un Omar Hayssan, de pildă, cu toate problemele din dotare. Dar și un Raed Arafat, care ne salvează vieți, pe banda rulantă numită SMURD. Și cum să-ți mai ardă de generalizări aiurea, când palestinianul ăsta a făcut pentru România mai mult decât toate ministerele de sănătate la un loc?

**Raed Arafat, părintele
medicinii de urgență**
din România, acum
subsecretar de stat în
Ministerul Sănătății.

„La voi mult control, mult interzis“

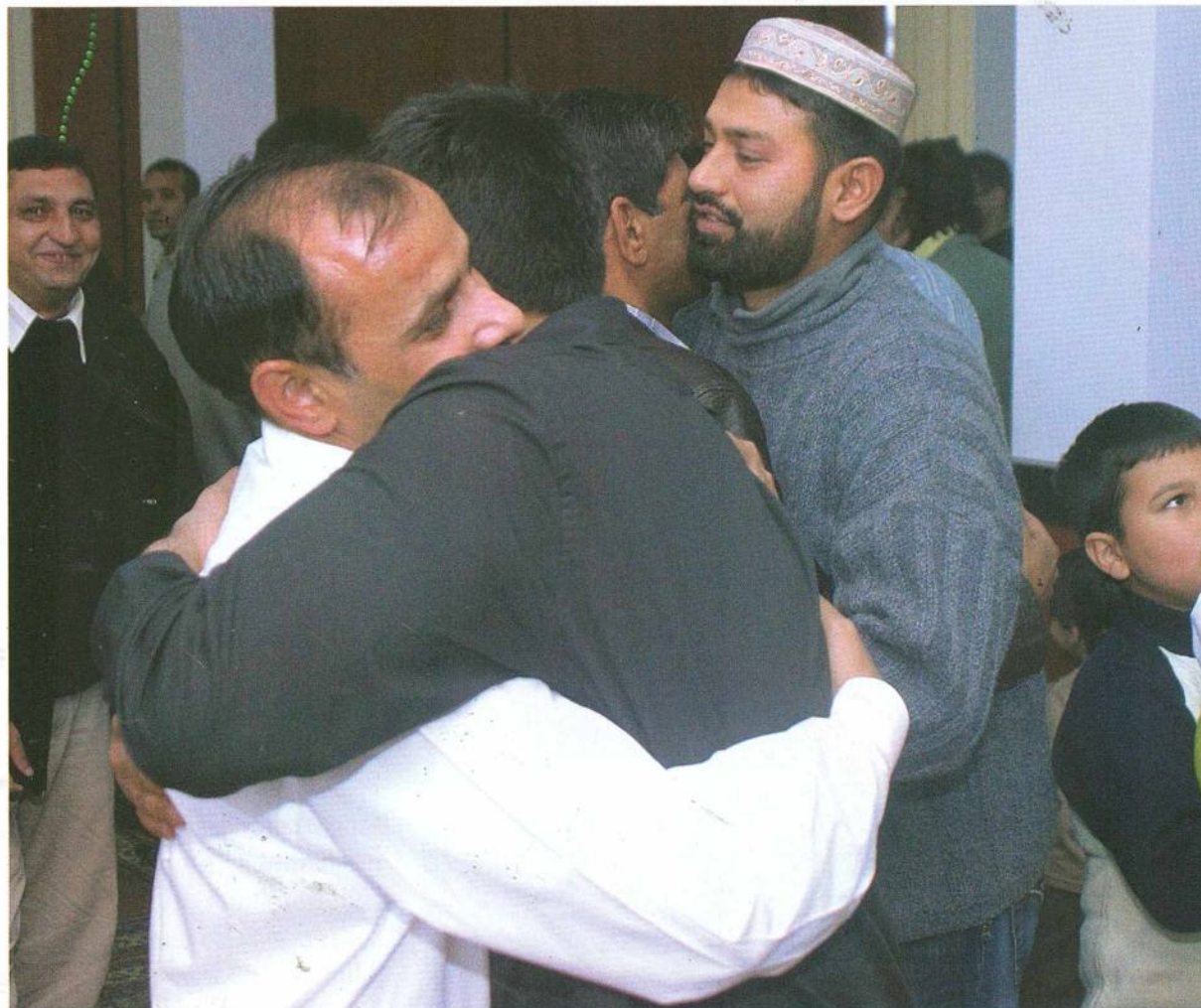
Noi zicem că în România e rău și plecăm pe rupte. Atât de rău încât culegem căpșunii Europei și spălăm vasele și fundurile Occidentului, uneori cu diploma de licență în buzunar. Și-atunci de ce-or veni străinii să se stabilească în România? Că n-or fi toți masochiști, nu? Ca răspuns, așa, în general, cel mai adesea sunt invocate afacerile. Cu nuanțe începând de la categoria miliardarilor – gen Fathi Taher, cel mai bogat arab de pe la noi, cu o avere estimată la peste 200 de milioane de dolari – și coborând până la amărății de vânzători de zdrențe

din complexul *Europa*. Toți se plâng de birocrația autohtonă, de taxe, impozite și verificări în exces. În același timp, însă, recunosc că se *descurcă*. Și că tocmai în asta constă exotismul mediului de afaceri românesc. Teoretic e dur, practic se-nmoaie. Depinde cu cine te însoțești și cum baletezi între lege și în afara ei. Se cere, mă-nțelegeți, o anume grație. Pe care arabii și chinezii, comercianți înăscuți, o cam au în sânge.

După afaceri, cu mai multe sau mai puține ghilimele, motivele străinilor stabiliți în România țin de soartă, pur și simplu, cu dramele și comediile sale. Unii au venit la studii, s-au îndrăgostit, și-au întemeiat aici o familie. Alții au fugit de războaie (sirieni, libanezi, irakieni) sau au cerut azil politic (palestinieni, în special). Mulți chinezi, să nu râdeți, spun că au

venit în România să se înmulțească. În China, dacă faci un al doilea copil, ai încălcat legea și ești pedepsit. Amenzi de mii de dolari, sterilizare, au existat și cazuri de tortură. În fine, am cunoscut și un african care a fugit, mâncând pământul, de *tocătura zilnică* a nevestelor sale, vreo patru. Locuiește la Cluj și e în tandrețuri cu... a cincea.

Ca oameni obișnuiți, nu prea avem de-a face nici cu miliardarii arabi, nici cu infractorii mărunți și chinezi de prin *Europa*. Cu mafia recent deranjată, româno-arabo-chineză, din Portul Constanța, nici atât. În schimb, mergem la doctori libanezi sau palestinieni, facem cumpărături de la magazinul iordanianului din colț, mâncăm la restaurantul indianului din Panduri, ne reparăm mașina la service-ul lui Riad, din Dorobanți, sau ne tundem la salonul

Arabii musulmani ne-au explicat că ideea de moschee

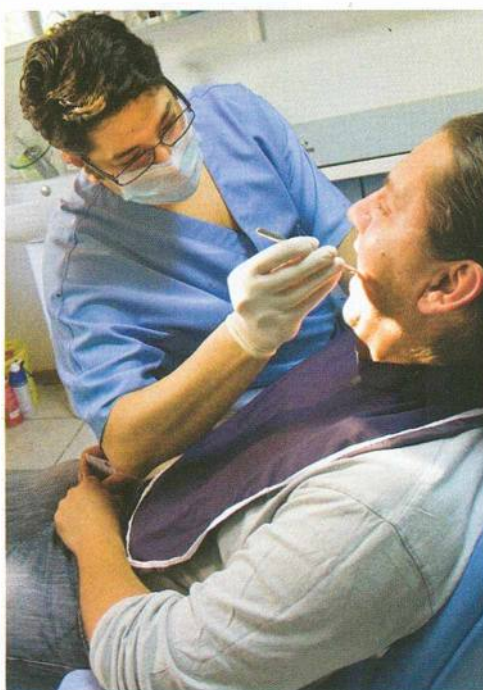
poate funcționa oriunde, chiar și în stradă. Dacă e curat în jur, pur și simplu te așezi cu fața spre Mecca. Și asta e moscheea în care te rogi.

chinezoaicei Shu, din zona Traian. Altfel spus, trăim, deja, laolaltă. Ne intersectăm, ne dăm bună ziua, suntem vecini, uneori chiar prieteni. Așa că ne permitem și să-i vizităm, nu? Ca să ne cunoaștem mai bine. Hai să începem cu un egiptean, că e în drumurile mele. De la magazinul lui, din Piața Norilor, cumpăr, de regulă, nectar de mango și guava, o bunățate. Abdel Wali Messallam are o figură luminoasă, îmi zâmbește întotdeauna, are o vorbă bună, un gest potrivit. Uneori trec pe la el și fără treabă, doar așa, de-o înșeninare. Am crezut tot timpul că omul ăsta chiar are motive pentru fericirea de la purtător. Acum, după ce l-am luat la întrebări, constat că n-are, cel puțin după măsura noastră, românească. După a lui, evaluările se fac altfel: „Mulțumesc la Dumnezeu, sunt sănătos, în rest, cum vrea El”. Știu că e musulman, așa că întreb unde e Allah, atunci? „Dumnezeu, Allah, e unul, contează doar credința”. Cu o așa filosofie de viață, egipteanul îmi povestește, amuzat de-a dreptul, cum i-a ars magazinul din Giulești, cum i-au dărâmat ai lui Băsescu un altul, cum a luat-o de la zero, de câteva ori, numai în România. Unde a ajuns în 1995, „dintr-o întâmplare foarte întâmplătoare”: „Am terminat facultatea de inginer, în electricitate, la Cairo. Am venit ca turist, îmi place să văd, să călătoresc. Am vizitat, singur, Bucureștiul, Constanța, Timișoara. Mi-a plăcut poporul, e călduros, am văzut alt stil de viață, la noi e multă sărăcie. Și-am zis să rămân. Mi-a fost foarte greu la început, am dormit pe stradă, am mâncat din gunoaie. Apoi m-am angajat la cineva, am cunoscut-o pe soție, ne-am căsătorit, în 1998. Adunasem ceva bani, așa că ne-am făcut o firmă, în domeniul alimentară”. Mai un incendiu, mai o demolare, altă piață, altă afacere. Din 5 octombrie 2000, Messallam și-a deschis magazinul din Timpuri Noi. Îl gospodărește împreună cu soția, muncesc amândoi, cam 14 ore pe zi. Între timp și-au cumpărat o

Messallam ne dă lecții de comerț, agricultură și filosofie a vieții.

Dr. Samir, palestinian, susține că stomatologia nu e mare afacere, cel puțin în România: „Muncești doar pentru datoriile la stat!”

Chinezii se bat pe cetățenia română

Statisticile *Oficiului Român pentru Imigrări (ORI)* – în luna martie 2011 – arată că numărul celor mai mulți străini care doresc să muncească sau să se stabilească în țara noastră este reprezentat de basarabeni (17.612) și apoi de cetățenii turci (8.939). Situație explicabilă, primii sunt tot români, sunt frații noștri, ceilalți sunt vecini cu noi la Marea Neagră, mulți dintre ei au afaceri în România. După aceștia, cei care solicită cel mai mult dreptul de ședere/ cetățenia română sunt chinezii. Până în luna martie anul curent, s-au stabilit legal în România 6.995 de cetățeni chinezi, circa 3.780 de arabi (sirieni și libanezi), urmați de 1.501 de sârbi, 704 de marocani, 600 de pakistanezi ș.a.m.d. În total, numărul străinilor cu documente valabile în România anulului 2011 se ridică la 59.870, cu 15.114 mai mulți decât în 2007. Cei mai mulți dintre aceștia au rezidență temporară pe teritoriul nostru – 21.484, urmează cei pentru studii – 12.794, persoanele care locuiesc permanent 7.291 și sunt angajate ale diferitelor companii de la noi 6.525, restul aflându-se în România fie pentru reîntregirea familiei, fie pentru acte comerciale sau alte scopuri prevăzute în lege.

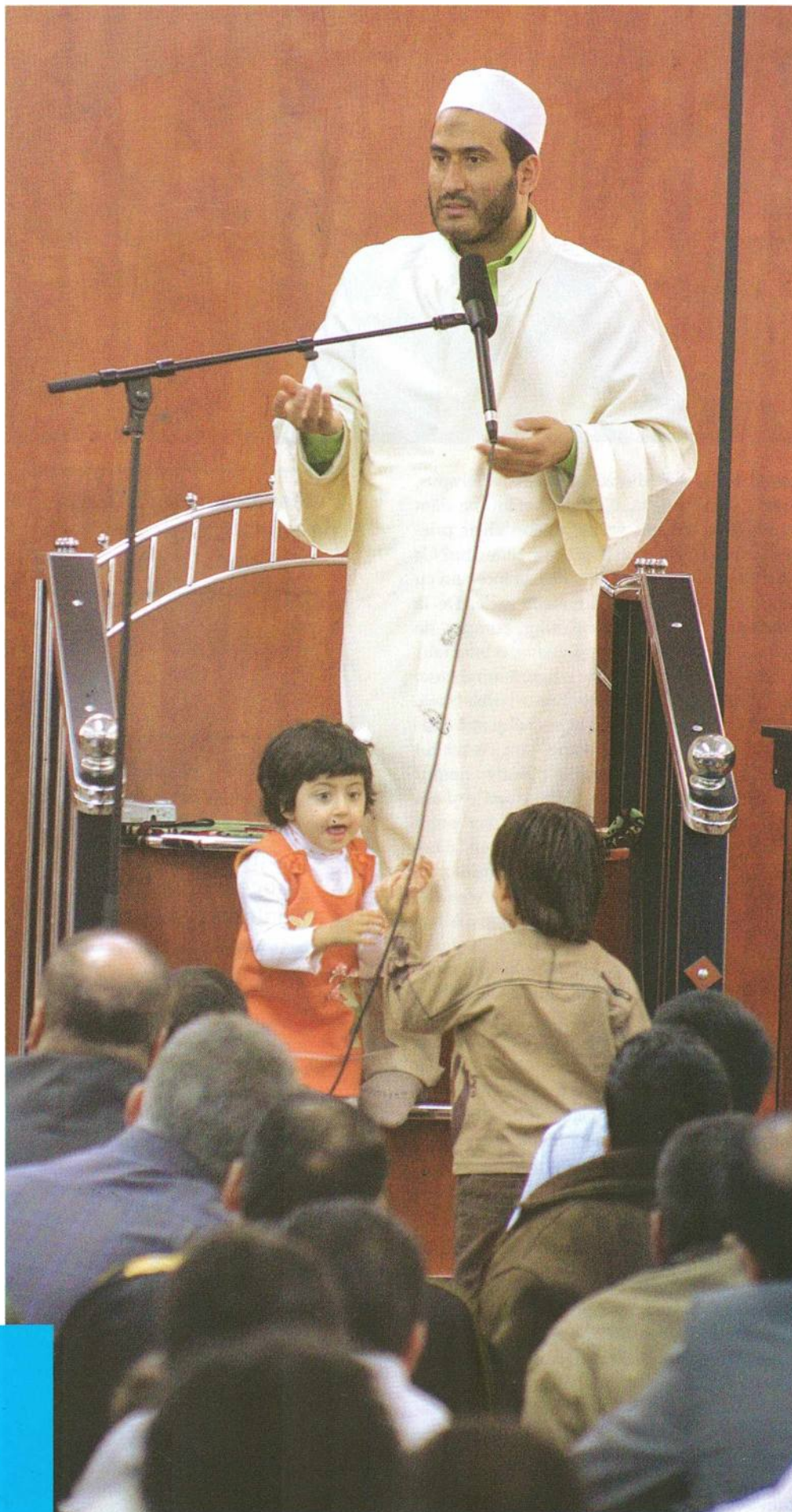
Pentru ca o persoană de altă cetățenie decât cea română să obțină dreptul de ședere permanentă în România, trebuie să fi locuit aici continuu și legal, în ultimii cinci ani. Șederea e considerată continuă atunci când cetățeanul nu a lipsit din România mai mult de șase luni și nu depășește, per totalul celor cinci ani, zece luni de absență. Este considerată legală dacă în decursul celor cinci ani nu a fost dispusă nici o măsură de îndepărtare de pe teritoriul național. O altă condiție importantă este respectarea la sânge a legislației românești, că doar n-o să ne pricopsim cu străini care prezintă pericol pentru ordinea publică și siguranța națională. Dacă o persoană străină are doar drept de ședere temporară pentru studii sau tocmai a solicitat statutul de azilant sau beneficiar al protecției umanitare temporare, nu poate obține dreptul de ședere permanentă. De asemenea, nu au dreptul la ședere permanentă cei care au viză sau drept de ședere conferit de viza diplomatică sau de serviciu. Obțin statut de azilant-refugiat, cetățenii străini care pot dovedi că în țările de origine au fost persecutați (din motive de rasă, religie, naționalitate, opinii politice, apartenență la un grup social).

(text Alice Gherman)

casă, cu un pic de teren, în Ghermănești. Au solar, sâmbăta și duminica fac agricultură. E o plăcere să le ofere clienților produse proaspete, muncite de ei. E și o obligație religioasă, cel puțin la egipteni: „La noi fiecare bucată de pământ e viață, la voi e buruieni. Râdeau vecinii de mine că, ai venit tu, egipteanul, să faci agricultură la noi! Acum mă copiază, au văzut câte poți face pe o palmă de pământ. Dumnezeu a dat de toate la voi, munte, mare, pământ bun, petrol, dar eu nu știu ce faceți cu asta. Toată lumea consumă, nimeni nu produce. Nu știu cum sunteți așa, că e păcat!”

Următoarea vizită este la dentist. Dr. Samir ne primește în cabinetul particular, undeva prin Drumul Taberei. Despre țara lui? „Noi, palestinienii, n-avem țară. Am azil politic, toate drepturile, în afară de vot. Pot să obțin și cetățenia, dar, sincer, mi-e lene, e mult de umblat”. Stomatologul nostru a venit în România în 1993. După anul pregătitor, a făcut facultatea, apoi specializările în ortodonție și implantologie. S-a căsătorit cu o siriancă, farmacistă, au doi băieți, locuiesc în Balta Albă. Mama soției este româncă, din Ploiești. Prin urmare, trăiesc într-un stil româno-arab, musulmano-ortodox, sau invers: „Eu particip la Paștele și Crăciunul vostru, voi sunteți cu mine la *Ramadan*, chiar sunt bine tratat, mă simt integrat în România. Și pacienții mă înțeleg, atunci când e vremea de rugăciune, întrerup lucrarea și mă rog. Am probleme doar ca afacere, în zona asta lucrurile sunt gândite prost. Prea multe taxe și impozite, muncim foarte mult pentru bani puțini. Practic, dacă ai o afacere cinstită, muncești doar pentru datoriile la stat”. Îl mai întreb de rude, prieteni: „Mai am șase frați, toți împrăștiați prin lume. La mine acasă, lângă Bethlehem, n-am fost de 30 de ani. Degeaba mi-e dor, că n-am voie. Prieteni? Sigur, SRI, KGB... E glumă, da, am prieteni, arabi și români, nu trăim izolat”.

Un restaurant arăbesc din Colentina, ora prânzului. Sala de mese este goală. Puhoi de bărbați se îngheșuie la intrarea din spate. Unii apar de după colțuri, alții coboară din mașini luxoase. Unii sunt în haine ponosite, de muncă de jos, alții poartă ținută business, de ultim catalog de modă. Cu toții se descalță înainte de-a intra în moschee. Adică într-o încăpere altfel obișnuită, în care imamul deja a dat tonul la rugăciune. Bărbații ascultă, repetă, se închină. Cu fruntea din ce în ce mai aplecată, până în

Șeicul Abu Al-Ola Nagi conduce rugăciunea arabilor musulmani adunați la sediul fundației „Taiba”.

țărăna. Mă rog, până la podele, în cazul de față. Ușa e deschisă, dar are un paznic bun. Un băiețel de vreo opt ani îmi spune, zâmbind, că nu e voie să intru: „La femeie obligat să are pe cap acoperit!” Sigur că da, doar mă uit de afară. Ca să văd mai bine, trebuie să ordonez grămada de pantofi sau să calc peste ei. Aleg prima variantă. Care de buticuri din *Europa*, care de firmă. Care mai noi, care mai scofâlciți. Rugăciunile durează cam o jumătate de oră. După care n-am decât să mă retrag din calea unui val de oameni pe fugă. Se deschid telefoanele mobile, sună într-un vacarm de nedescris. Unii sar direct în papuci și, fără să se mai înșireteze, o iau de-a valma pe scări. Alții nu-și mai găsesc încălțărilor, vociferează și caută în jur disperati. Bănuiesc că graba asta se datorează faptului că musulmanii trebuie să chiuilească de la locul de muncă, pentru rugăciunile de peste zi. Șeicul Abu Al-Ola Nagi, numit și imam, adică acel care conduce (rugăciunea, comunitatea, țara), mă invită în biroul lui, care este și sediul fundației *Taiba*. Îmi explică, pe scurt, cam ce va să zică islamul. Un bun musulman mărturisește unicitatea lui Allah, se roagă de cinci ori pe zi, are ca scop în viață un pelerinaj la Mecca, ține *Ramadanul* și este milostiv, dă cu bucurie *dania*, adică dreptul săracului. Asta înseamnă, printre altele, că fiecare om înstărit, care are peste 850 de dolari necheltuiți într-un an, adică în conturi sau în bunuri imobile, trebuie să plătească autorităților religioase 2,5% din suma respectivă. Daniile sunt folosite pentru a-i ajuta pe săraci, cu mâncare, haine, locuințe și locuri de rugăciune.

Un drum ca de țară, pe undeva prin

Colentina. Intrăm într-o curte, peisaj de șantier. Gazda noastră se scuză, casa e în construcție. Între cofraje și betoane strălucește un ditamai *Cadillac* vișiniu. O bijuterie din 1989, mașină de colecție, ce să mai vorbim. Sigur că o probăm. Stai în ea ca-n sufragerie. Plimbarea o lăsăm pe data viitoare. Am venit până aici, totuși, cu o treabă. Conform ritualului irakian, mai întâi intrăm în bucătărie. Dacă guști din pâinea casei, deja ești ridicat la rang de prieten. Apoi ne descălțăm, pentru că următoarea încăpăre este și locul de rugăciune. Și cum tocmai e vremea, ni se spune să mai așteptăm puțin. Domnul R., pentru că nu dorește să-și expună numele, este din orașul Ramady, din sudul Irakului. A terminat facultatea de medicină în București, la sfârșitul anilor '70. Apoi a lucrat, ca medic, în armata irakiană. A revenit în București, în 1991, pentru că „nu puteam să tac despre Saddam, așa că mai bine am plecat.” S-a căsătorit cu o dâmbovițeană de-a noastră, are doi copii, o fetiță și un băiat, și câteva afaceri din care familia lui trăiește decent, ba îi mai ajută și pe alți compatrioți, care încă nu și-au făcut un rost aici: „Toate rudele mele sunt în Ramady, am 11 frați și surori, toți cu familii. Casa mea părintească este vecină cu tancurile americane, că au o bază chiar acolo. O văd la televizor, de câte ori se întâmplă câte ceva. Zilnic sunt masacre pe străzi, se moare mai mult decât se trăiește. Frații mei, chiar dacă au casele aproape unii de alții, cam la 150 de metri, nu se pot vizita între ei. Eu aflu că au pățit ceva de-abia după câteva luni. Nu putem ține legătura, sunt urmărite toate mijloacele de comunicare, de la telefon până la internet. Chiar dacă vorbim, spunem doar banalități. Fratele meu

Așa, ca fapt divers... arabo-chinez

● În România există peste 14.000 de societăți comerciale cu capital arab, în special în turism, alimentație și imobiliare

● Topul afaceriștilor arabi considerați corecți cuprinde nume sonore precum Jabri Tabrizi Ahmad, din Timișoara, frații Bacriz, din Craiova, sau Khalil Abi Chahine, asociat la F.C. Național.

● Lista arabilor controversați începe cu Fathi Taher, implicat în scandaluri gen *Adevărul*, *Petromin* sau *Casa Radio*, continuă cu Mohammad Murat, patronul *Spring Time*, și celebrul, de acum, Omar Hayssam.

● La capitolul afaceri necurate, de-a dreptul, excelează Zaher Iskandarani, condamnat pentru contrabandă cu țigări și, apoi, dispărut din țară, Bassel Hatami, condamnat pentru dare de mită, sau arabii implicați în *Țigărele II*.

● Politic vorbind, arabii din România au socializat, de regulă, cu PSD, via Viorel Hrebenciuc. La Iași, PSD a făcut chiar publică donația comunității arabe, în scopuri electorale, în valoare de peste două miliarde de lei.

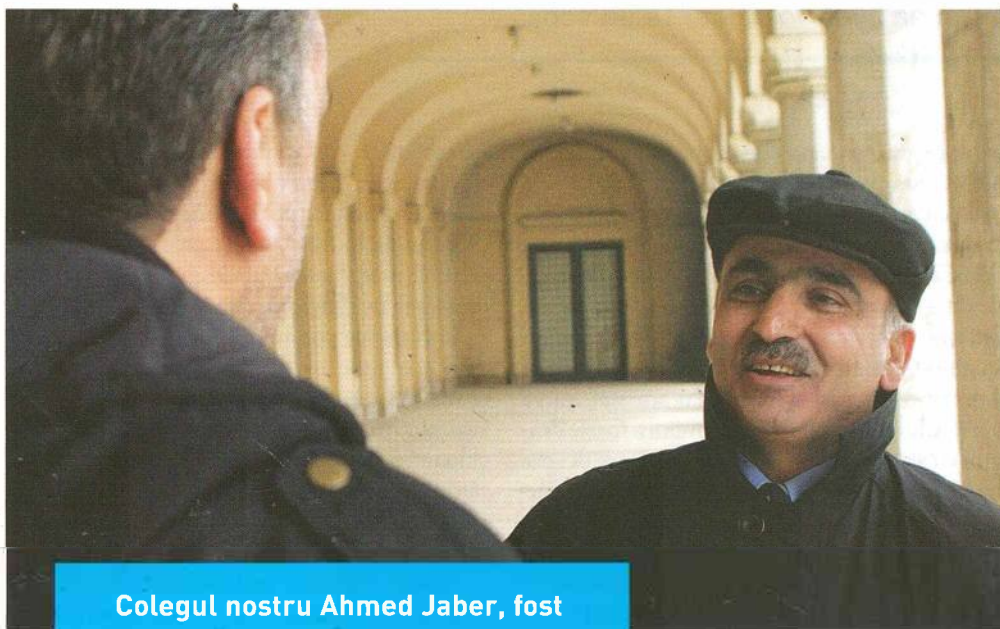
● În România a pătruns, încet, dar sigur, și mafia chineză, specializată în taxe de protecție, recuperarea datoriilor și traficul de persoane sau droguri. *Triade* (crima organizată chineză) și-a trimis, deja, *buzduganul*: aproape 30 de chinezi au fost măcelăriți și împachetați în valize.

● Pe post de *bau-bau*, în rândul micilor comercianți chinezi, sunt cunoscuți frații Chen, trei la număr, anchetați, în repetate rânduri, de Poliția Română.

● Partea ilegală a comunității chineze din România s-a încheat cu ajutorul colonelului Salitra, fost șef al Serviciului Pașapoarte și unul dintre întemeietorii complexului *Europa*. Întâmplător sau nu, colonelul a murit într-un accident de mașină.

● Chinezii nu au parte de libertatea presei nici în România. După ce a scris despre un incident din *Europa*, directorul ziarului *Chinezii din România* a fost omorât cu un glonț tras în spate.

● Singura ieșire în stradă a unui grup de chinezi din România s-a întâmplat în 2009, când au pichetat Ambasada Chinei, pentru că nu și-au primit salariile, câteva luni la rând. Erau muncitori în construcții, când s-a încheiat contractul (ei au construit Mall-ul Cotroceni), și-au luat catrafusele și au plecat.

Colegul nostru Ahmed Jaber, fost militar palestinian, acum ziarist în România, ne-a ajutat să vorbim și cu irakieni. Altfel, ei încă se tem și de umbra lor.

Zhuang Shuyu, vicepreședintele „China Town”, a venit în România și ca să-și mărească familia. În China avea voie doar la un copil.

zice că ei sunt bine, de pildă, și apoi află că fiul lui e la închisoare, de câteva luni. De aceea ne temem, e o teroare acolo cum nu vă imaginați. Mult mai rău decât pe vremea lui Saddam”. Irakianul nostru se simte bine în România, nu-i vorbă, dar fericit nu va fi niciodată. Orice ar face, oricât de bine i-ar merge, îl doare situația din țara lui.

Spre deosebire de arabi, care bânuie peste tot prin România, îi vezi pe stradă, în magazine, în piețe, îi simți, oarecum, ca fiind de pe aici, asiaticii sunt mult mai retrași. Deși avem cea mai mare comunitate chineză din sud-estul Europei, nu ne prea întâlnim cu ea, în viața de zi cu zi. S-a așezat, izolată, la periferia orașelor, în zona angro, și rareori iese de acolo. În București, de pildă, chinezii sunt grupați în Colentina și Voluntari, cât mai aproape de complexul *Europa* și *Dragonul Roșu*. Buticăresc de dimineața până-n noapte, au magazinele lor alimentare, tot acolo, fast-food-urile și ziarele lor. Nu se amestecă printre noi, decât ca

excepție. Eu, una, nu cunosc pe nimeni care să aibă vreun prieten sau vecin chinez. Și realitatea asta are, desigur, mai multe explicații. Una ar fi că suntem, totuși, foarte diferiți. Nu mai buni sau mai răi unii decât alții, doar diferiți. Și, de data asta noi, românii, avem tendința de a fi reticenți la ceea ce nu înțelegem. Cel puțin așa susține Cristina Neacșu, PR-ul unui grup de oameni de afaceri chinezi: „Eu am stat câțiva ani în China, ei sunt foarte primitivi, foarte drăguți cu străinii. N-aș putea spune asta și despre noi, când vine vorba de chinezi. Îi privim ciudat, cu suspiciune, nu facem eforturi să-i înțelegem, să-i acceptăm, așa cum sunt, nici atât. Și-atunci, sigur, ei se simt respinși și se retrag în lumea lor”. O altă explicație a izolării ar ține de faptul că învață foarte greu limba română. Cei mai mulți dintre ei o înțeleg, oarecum, dar o vorbesc puțin, spre deloc. Și la asta se adaugă, desigur, *stilul angro*, confuz și periculos. Mulți dintre micii comercianți iau marfa pe datorie, din China, apoi nu mai reușesc, sau nu mai vor,

s-o plătească. Atunci intră în scenă recuperatorii, apar amenințări, violențe, ba chiar geaman-tane cu asiatici, pe lacurile din București. Chinezii nu îndrăznesc să apeleze la poliție, că poate fi mai întrebă și despre altele. Unii au probleme de ședere ilegală în România, alții nu au documente pentru mărfuri. Și tot așa, un fel de-a șoarecele și pisica, în care autoritățile românești intervin destul de rar. Acestea fiind zise, nici nu ne mai întrebăm de ce chinezii trag obloanele și fug, pur și simplu, când se anunță câte un control prin *Europa*, de pildă. Și, de regulă, controalele chiar se anunță. Prietenii știu de ce!

Avem, însă, și o veste bună. Și pentru chinezi, dar și pentru noi. În 19 iulie se va deschide *China Town*, undeva prin Afumați. Cel mai mare complex de acest gen din Europa, cu o investiție de peste 100 de milioane de euro. Un loc în care, în sfârșit, chinezii au condiții să se desfășoare civilizat. Și, pe lângă ei, și noi. Vom avea, așadar, 1.500 de standuri cu prețuri de

producător, cafenele, restaurante și alte spații de relaxare. Ce-ar fi să facem o vizită, în avans? Da, arată promițător. O *pădure* de hale, parcuri, spații administrative și, undeva, în spate, terenul pentru blocurile de locuit, grădiniță și alte acareturi. În total, o suprafață de vreo 80 de hectare. Dincolo de poarta de la intrare, cu motive chinezești, desigur, ne opresc paznicii. Spunem ce vrem, vine șeful lor. Da, nici o problemă, doar să aprobe conducerea. Intrăm la administrație, cu traducător. Și tot așa stăm la taclale cu vicepreședintele, domnul Zhuang Shuyu. Un personaj simpatic, deschis, o figură luminoasă, de adolescent, deși a trecut de 40 de ani. Înțelege românește, mai și vorbește, pe alocuri, dar nu cursiv. A venit în România în 1998. Știa, de la prieteni, că e un mediu bun de afaceri, destul de sigur, fără evenimente sociale majore. Și-apoi, el iubește copiii, ceea ce, în China, nu se mai potrivea. Acum are trei, unul adus de acolo, doi născuți aici. Merg la școli internaționale, dar vorbesc și românește. Afacerile familiei au crescut de la o firmă de încălțăminte, la început, până la *China Town*. Dacă s-a integrat? „Așa-așa”, ca să-l citez exact. Domnia sa crede că noi suntem mai vestici, glumeți, prietenoși, pe când ei, chinezii, sunt mai conservatori, un pic mai reticenți. Asta nu înseamnă, însă, că nu are prieteni români. Locuiește, cu familia, într-o vilă, și păstrează toate tradițiile din țara sa. În mare, e mulțumit de viața din România. Cu un mic amendament, din zona business: „La voi mult control, mult interzis”.

Ca să vedem o Chină în miniatură, până se deschide *China Town*, avem de ales între complexul *Europa* și *Dragonul Roșu*. Despre primul s-a tot scris, e o țigănie în floare, la limita cea mai de jos a subiectului. Așa că alegem a doua

variantă, oarecum mai civilizată. Dar nu prea mult, să nu fie de deochi. Aceleași cârpe, genți și încălțări *de firmă*. Aceiași asiatici, obosiți și speriați. De orice control, de orice individ în uniformă rătăcit prin zonă. Ba chiar și de niște amărâți de ziariști. N-am scos de la ei mai mult de „buna ziua” și „nu înțelege”. Știam, dintr-o experiență anterioară, că sunt mult mai prietenoși și, brusc, înțeleg și românește, dacă ziaristul are acordul administrației. Așa că l-am cerut. Doamna Alina Butaș, *assistant manager*, ne-a spus că nu se poate fără o adresă scrisă. Să facem fotografii, nici atât. Sigur că am făcut, până ne-au reperat băieții de la pază. Zău dacă înțelegem ce poate fi secret de stat într-un angro chinezesc! Dar pot să fiu cumpărător, nu-i așa? În scop documentar, evident. Altfel, Doamne ferește! Și chiar am cumpărat o caricatură de tricou, dacă nu sunteți cumiți vi-l fac cadou. *Adidas*, vezi bine, cu 15 lei, deși pe un bilețel scria 10. Ei, etichetă, unde vă treziți!? Domnul Jin, dacă și-o fi spus numele real, zice că ăla e prețul de angro. A luat banii, i-a băgat în buzunarul pantalonilor și mi-a întors spatele. Nici vorbă de bon fiscal, o pungă sau alte semne firave de comerț civilizată.

Cât despre cererea scrisă, pe adresa administrației, sigur că am făcut-o. Și am tot sunat, pentru aprobare, câteva zile la rând. Ba nu era directorul, ba nu se putea vorbi cu el, ba ei sunt niște oameni foarte ocupați. Din câte am mai văzut și noi, la viața noastră, comportamentul standard al celor care au de ascuns ceva. Și cum știm, deja, ce anume, din *cultura generală*, ne-am lăsat păgubași. Om mai vedea, chiar suntem curioși cât de departe merge ancheta în cazul mafiei româno-arabo-chineze, din Portul Constanța.

Oficial, străinii din România sunt cumiți

Ne-am interesat la *Oficiul Român pentru Imigrări* dacă toți cetățenii care au drept de ședere în țara noastră vorbesc limba română. Dr. Nelu Pop, director general ORI, chestor principal de poliție, ne-a răspuns: „Este recomandat pentru cetățenii străini care aleg să vină la muncă în România să dețină cunoștințe minime de limbă română, în funcție de specificul muncii prestate, dar nu este obligatoriu.” Altfel stau lucrurile cu cei care doresc să obțină cetățenia română. Aceștia, potrivit Legii nr. 21/1991, republicată în 2010, articolul 8, alineatul f, trebuie să cunoască *limba română și să aibă noțiuni elementare de cultură și civilizație românească, în măsură suficientă pentru a se integra în viața socială*.

Dacă există cetățeni străini care au drept de ședere la noi și sunt la zi cu toate documentele, evident, ca în orice țară din lume, există și persoane care locuiesc ilegal. Potrivit aceluiași date oferite revistei *Flacăra* de către ORI, între ianuarie 2010 și martie 2011 au fost depistați ilegali 4.791 de cetățeni străini. După moldoveni și turci, cei mai mulți provin din China – 397, Tunisia – 338, Serbia – 171, Maroc – 134, Israel – 128, Ucraina – 122, SUA – 98 și India – 87.

„Referitor la comunitățile de cetățeni străini constituite, acestea nu creează probleme din punct de vedere al respectării legislației privind domeniul migrației. Din practică s-au constatat unele dificultăți, individuale, în ceea ce privește gestionarea documentelor, nerespectarea termenelor stabilite la reglementarea dreptului de ședere conferit de viză sau a unor decizii administrative emise de către ORI etc., dar, per ansamblu, nu avem probleme mari legate de comunitățile de străini stabiliți pe teritoriul nostru”, ne-a explicat dr. Nelu Pop, director general ORI, chestor principal de poliție.

Asta nu înseamnă, însă, că nu sunt și destui cetățeni străini care calcă alături de legea penală românească. Potrivit ORI, în primele trei luni ale acestui an, 2.014 cetățeni străini au comis diverse infracțiuni. Top 10 la capitolul infracțiuni arată astfel: basarabeni, turci, ucraineni, sârbi, sirieni, pakistanezi, chinezi, irakieni, egipțieni și albanezi. Cele mai multe infracțiuni sunt cele legate de trecerea frauduloasă a frontierei – 892 de cazuri, fals privind identitatea – 139, contrabandă – 106, evaziune fiscală – 102 cazuri, uz de fals – 55, înșelăciune – 47, restul de 673 de cazuri fiind incluse la alte categorii de fapte penale.

(text Alice Gherman)

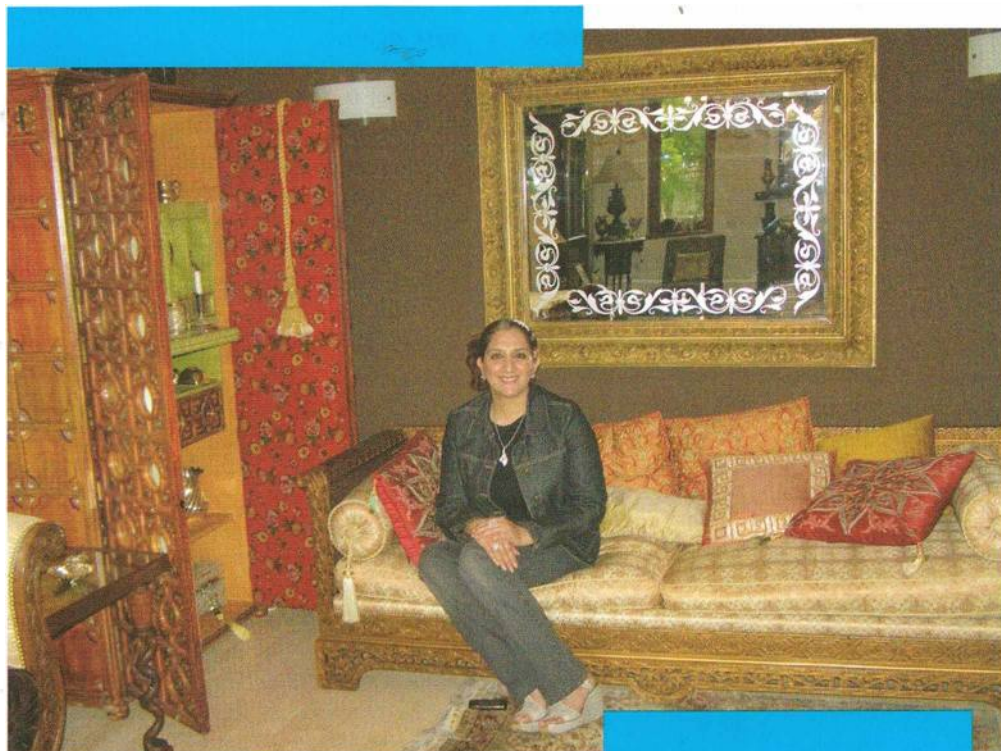

De loc din Pakistan, a venit în București în 2004. Prima impresie, care nu contează și, de data asta, parcă nici nu-i de bază, a fost că „oamenii sunt drăguți, casele frumoase, iar centrul vechi al Capitalei are o arhitectură interesantă, cu iz interbelic”.

text și foto Mihaela Cazan

Wajiha Haris

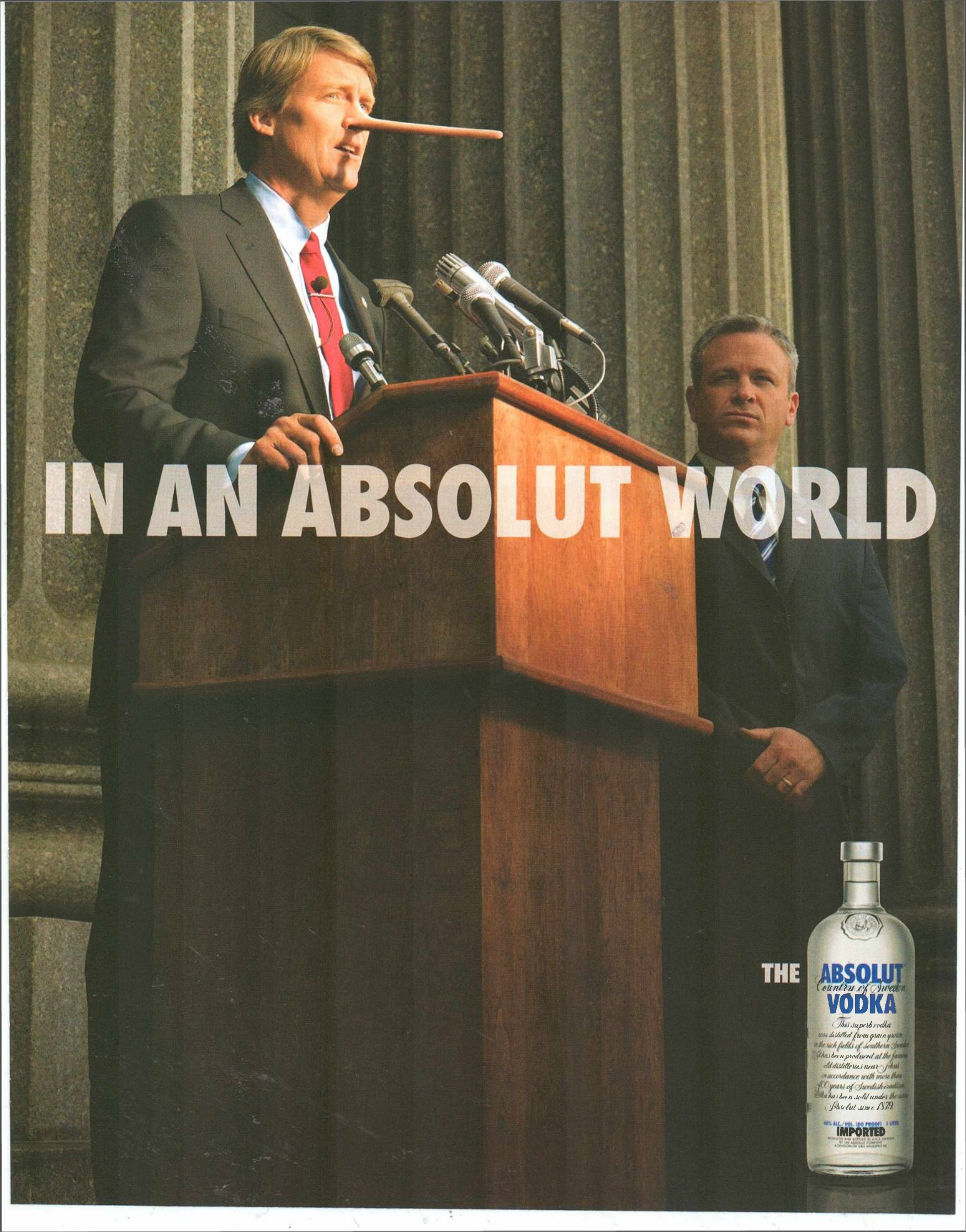
renovează spitale românești

„A fi uman înseamnă multe, a mânca, a avea, a învăța, a munci... Dar eu cred că mai înseamnă și să-ți ajuți semenii, atunci când au nevoie”, susține Wajiha Haris.

A doua impresie, însă, a fost neplăcută. I s-a îmbolnăvit băiețelul și a înțeles cum merg lucrurile într-un spital românesc: „Când am văzut în ce condiții erau tratați copiii la Spitalul Marie Curie, am decis că trebuie să fac ceva în legătură cu asta. Doctorii sunt profesioniști, foarte drăguți, dar clădirea necesită renovare, este foarte veche”. Într-un mod frumos și destul de rar întâlnit pe la noi, Wajiha Haris s-a simțit responsabilă de această stare de fapt. Așa că, în 2007, a înființat Fundația Scheherazade, al cărei președinte este. Apoi primul proiect, renovarea Spitalului Marie Curie: „Am considerat că este responsabilitatea noastră, a societății civile, a persoanelor fizice și chiar a sectorului privat, să luăm atitudine. Ne-am promis că vom face astfel încât fiecare copil ajuns în acest spital să poată fi vindecat și să nu mai fie marcat de un mediu neprietenos”. Așa stând lucrurile, Wajiha Haris a făcut cunoștință și cu morile de vânt ale birocrăției românești, despre care, evident, nu are o părere prea bună. Dar parcă asta nici nu mai contează când la Marie Curie sunt tratați, în condiții decente, peste 120.000 de copii, din toată țara, în fiecare an. Și lucrurile nu s-au oprit aici. Prin parteneriate cu sectorul business, societatea civilă și chiar cu un anume sprijin guvernamental, Fundația Scheherazade își continuă „renovările”, la propriu și la figurat. În prima categorie ar intra Centrul de plasament Pinochio, din Sectorul 1, București, și Spitalul de copii Sfânta Maria, din Iași. Din categoria a doua, mai de finețe, amintim bucuria de-a ne ajuta semenii. Care, uite, ne-a fost „resuscitată” de o pakistaneză.

În rest, Wajiha Haris susține că este fericită la noi și că se simte „parte din România”, împreună cu familia. Are doi copii care învață la o școală internațională, dar vorbesc românește, au prins de la televizor și de la prieteni. Se pare că și noi suntem fericiti s-o avem. Dovadă stau diversele distincții primite de la oficialitățile românești. Și, mai ales, zâmbetele miilor de copii însănătoșiți în spitale decente. Da, din România!

A man with a long, thin nose, resembling Pinocchio, is speaking at a wooden podium. He is wearing a dark suit, a light blue shirt, and a red tie. Several microphones are positioned in front of him. Another man in a dark suit stands behind the podium to the right, looking on. The background consists of large, classical columns.

IN AN ABSOLUT WORLD

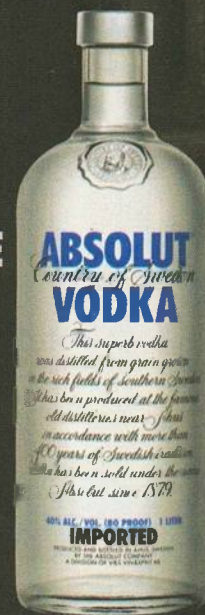
THE
ABSOLUT
Country of Sweden
VODKA

*This superb vodka
was distilled from grain grown
in the rich fields of southern Sweden.
It has been produced at the famous
old distillery near Åhus
in accordance with more than
100 years of Swedish tradition.
It has been sold under the name
Absolut since 1879.*

40% ALC./VOL. (80 PROOF) 1 LITER

IMPORTED

Produced and Bottled in Åhus, Sweden
by V&S Vin & Sprit AB
A Division of V&S Company AB

Any Trinh e adolescentă înainte de orice. Abia apoi vin, în ordine, apartenența la familie și la cele două spații culturale în care se mișcă senină și cu acea grație a modestiei tipic asiatice.

text Corina Anghel
foto Octavian Tibăr și Mike Quyen

0 vietnameză get-beget și adolescența ei, curat românească

Să începem cu aterizarea ta în România. Cum a fost?

– Am venit acum nouă ani, pentru că părinții mei fac afaceri aici. În Vietnam eram în clasa a treia, aici a trebuit să ștău un an ca să învăț bine limba, să mă adaptez. Și am reușit, sunt într-a unsprezecea la *Caragiale* iar cele mai bune prietene ale mele sunt românce. De Vietnam mă mai leagă doar ceva rude. Abia vara trecută, când am fost acasă, m-am mai împrietenit cu câțiva tineri, ca mine.

Ce limbă vorbiți în casă?

– Vietnameză. Deși noi, copiii, vorbim foarte bine românește, mai bine decât părinții. Mai am doi frați mai mici, ambii născuți aici. Cel mare s-a născut chiar în ziua în care am sosit eu din Vietnam.

„Mă prind foarte greu la bancurile românești. Mai ales alea seci. Din cauza cuvintelor. Dar după ce le înțeleg, îmi plac, sunt foarte inteligente.”

| Ce ai alege în clipa asta: să rămâi în România sau să te întorci acasă?

– M-aș întoarce acasă. Pentru că e țara mea, ai mei se vor întoarce oricum acolo și nu vreau să rămân singură pe-aici, mai ales că... știți, unii români sunt de treabă, dar cei care nu mă cunosc și pe care îi întâlnesc pe stradă, în *tramvaiuri*, se uită la mine și aud „China, China”. Dar eu nu sunt chinezoaică și mă fac să mă simt foarte ciudat, mă iau drept... nu știu cum să zic... mă simt ciudat.

| Ai totuși și argumente pro-România?

– Cum spuneam, cele mai bune prietene ale mele sunt românce și mă înțeleg super bine cu ele. Sunt cele mai de treabă persoane pe care le-am cunoscut. De exemplu, acum cunosc aproape tot Bucureștiul. În Vietnam dacă m-aș duce, nu știu aproape pe nimeni. Iar după nouă ani de zile, m-am atașat de locurile astea. Apoi, aici e mult mai civilizat. În Dorobanțul ăsta, nu prea găsești mizerie pe jos. În România sunt mașini multe, acolo se merge cu bicicleta, cu motoarele. Aici e totul mult mai organizat: străzile, șoselele, magazinele. Vietnamul este o țară care abia acum se dezvoltă.

| Pe contul tău de Facebook sunt postate zeci de fotografii artistice. Faci modeling?

– Nu, pozele alea sunt făcute de mine și de încă un prieten. Facem poze că ne place, e din pasiune. Doar de vreo două ori am pozat pentru reclame la o băutură răcoritoare și nu mai țin minte la ce. Reclamele s-au făcut aici, dar erau pentru afară.

| Cum îți petreci timpul liber?

– Fac poze, ies cu prietenii, mă plimb prin oraș... Iar în casă stau pe calculator, pe *chat* cu prietenii, sau în *Photoshop*, ca să prelucrez poze. A! Și îmi place mult baschetul. Chestia e că nu știu să joc foarte bine, dar am prietene care sunt în echipa liceului.

| Mâncarea românească îți place?

– Foarte mult. Am o prietenă a cărei mamă gătește foarte bine și la Sărbători stau la ea, mai ales ca să mănânc sarmale și mâncare din aia cu cartofi... musaca! Nu le știu toate pe nume. Acasă, gătim, mama și cu mine, mâncăruri vietnameze.

| Cum simți că te-ai adaptat spiritului românesc?

– Atât de bine, încât astă vară, în Vietnam, m-am simțit prost, pentru că acolo oamenii sunt mai rigizi, nu te lasă să ieși cu pantaloni scurți pe stradă, nu ai voie o groază de lucruri, nu poți să te exprimi cum vrei, trebuie să fii atent mereu cum vorbești, ca să nu se supere celălalt. Pe când aici e mult mai liber, dacă vreau să dansez pe stradă, o fac.

Pentru acest interviu, am așteptat-o să iasă de la ore, în părculețul de lângă „Cara”. N-a acceptat cu nici un chip să chiulească de la vreo oră. Nici măcar pentru presă.

| Ce muzică asculți?

– De tot felul, în afară de rock, manele și muzică populară. Și îmi place foarte mult muzica clasică, mă liniștește. Mai ales vioara. Ascult Beethoven, Mozart...

| Cum îți vei sărbători majoratul?

– Nu știu exact, pentru că ar trebui să invit și români și vietnamezi și nu se vor înțelege între ei.

| Spuneai că vă întoarceți în Vietnam. Când?

– După ce termină și frații mei școala. Pentru că o diplomă obținută în România este mult mai apreciată în Vietnam decât una de-acolo și avem mai multe oportunități la angajare. Cu o școală făcută în altă țară îți găsești sigur un job bun acolo.

| Ce profesie îți dorești?

– Îmi place foarte mult să desenez, mi-aș dori să devin designer de modă. Dar nu știu dacă se poate, nu am cine știe ce talent la desen. Îmi imaginez foarte multe lucruri, le văd cu ochii minții, dar nu pot să le pun pe hârtie. Pe de altă parte, părinții mei vor să fiu doctor, din ăsta cu operații... medic chirurg. Mai ales tata, care și-a dorit de mic asta pentru el, dar nu a reușit. Și acum vrea să-și împlinească visul prin mine. Dar mie nu-mi place să văd sânge. Și îmi e și teamă că, dacă nu reușesc ceva, poate păți ceva rău un om. Iar dacă n-o să pot să fiu designer, aș da la ASE, la finanțe-bănci. De-acolo știu sigur că pot să găsesc un loc de muncă bun în Vietnam. Deși salariul e foarte mic acolo iar la început va trebui să mă bazez pe ai mei.

| Deci ești hotărâtă să pleci în Vietnam.

– Da. De fapt, sunt hotărâtă să nu rămân aici. Plec ori în Vietnam, ori în altă țară.

PROFILE / INFO

- Dintre cei aproape 1.500 de friends pe Facebook, peste 1.200 sunt români.
- La nouă ani a schimbat Thanh Toa cu Bucureștiul.
- La sosirea în România a primit cadou un frate.
- E budistă, doar pentru că o știe.
- Îi plac bujorii, floarea-soarelui și regina nopții.
- Filosofia ei: „love me if you dare”.
- Are un singur complex: de a fi luată drept chinezoaică.
- Iubește baschetul și e nelipsită la street-ball.

DOSAR

„Străini de succes“

Au ajuns în România din întâmplare, mai mult sau mai puțin. Sigur nu se gândeau la celebritate, ba unii își puneau probleme mult mai serioase. De unde atâtea vedete? Protecție politică, adaptare la o nouă societate, supraviețuire! Ca în cazul Mbelei, prezentatoarea de la „10TV“...

„M-am hotărât: vreau să rămân în România“

„Am ajuns în România în 1997 împreună cu soțul meu și am solicitat statutul de refugiat. Solicitarea noastră a fost aprobată în 1998. Mi-a fost greu să mă acomodez, la început. Problema cea mai importantă era

legată de limbă. Sinceră să fiu, nu știam mare lucru despre România. Aveam un prieten de familie care se stabilise aici, iar despre România știam că e o țară francofonă. Ajunsesem la concluzia că nu voi avea probleme de comunicare ținând cont de faptul că provin dintr-o țară de limbă franceză. Am fost foarte surprinsă atunci când mi-am dat seama că nu mă voi descurca dacă nu învăț limba. Mi-a luat ceva timp până când m-am hotărât să învăț. Am făcut lucrul acesta în

primul rând pentru mine, atunci când mi-am dat seama că îmi era din ce în ce mai greu să comunic cu cei din jur. Cel mai greu îmi era cu vecinii sau atunci când eram în stradă și nu mă descurcam să ajung la o anumită adresă. Lumea mă privea ciudat pentru că abia înțelegeau ce spun. A fost foarte greu. Mi-a luat vreun an ca să îi pot înțelege pe cei din jur și un an și jumătate ca să pot să formulez propoziții cât de cât inteligente și inteligibile.“

**Mbela a fost recent gazda unui eveniment
ocasionat de o sărbătoare africană.**

Nu a fost singura problemă a Mbelei. „Cealaltă a fost legată de vreme. Când a sosit iarna, a fost un șoc pentru mine. Auzeam despre iernile friguroase de aici, dar nu îmi dădeam seama cum era de fapt. Tare greu mi-a fost! La început, stăteam zile în șir în casă. Mă gândeam că ar fi inuman să mă expun în acest „frigider deschis”. Mă uitam la copii și mi se părea foarte ciudat când vedeam cum se dau cu sania. În sinea mea spuneam: „Ce lume ciudată! Ce hobbyuri dubioase! Nu mă regăsesc aici! Aceasta nu este lumea mea!” Am reușit până la urmă să trec peste aceste probleme pentru că am dorit foarte mult să mă integrez, să îmi găsesc un loc în această societate, să mă simt ca acasă.”

Cele povestite de Mbela sunt ușor de înțeles dacă ne gândim că provine din Congo, o țară unde temperaturile trec de 40 de grade. Și totuși, există vreun punct comun între România și... Congo? „Da, e vorba de ospitalitatea și căldura oamenilor, și nu vă spun cuvinte gratuite. Acest lucru m-a motivat să rămân în România. Am simțit o căldură care umplea golul pe care îl aveam în suflet din cauza faptului că eram departe de casă. Cât despre diferențe, sunt evidente: vremea, mâncărurile și ingredientele folosite și aspectele legate de informarea publică. Sunt multe subiecte care sunt ocolite sau tratate cu rezervă în mass-media din România, dar care sunt tratate în profunzime în Republica Democrată Congo și în alte țări africane. Este o diferență de percepție a oamenilor cu privire la anumite subiecte ce sunt considerate tabu, oculte. Noi considerăm că modul cel mai bun de a te apăra de o chestiune care poate fi periculoasă este de a o studia în amănunt și a ști în consecință cum să te aperi. În România, nu se prea vorbește despre lucrurile acestea, oamenii le iau drept legende.”

Și totuși... „Nimic nu mai trebuie să mă convingă să rămân aici pentru totdeauna. M-am hotărât deja: vreau să rămân în România. Mă simt bine aici. România m-a adoptat. Am învățat multe lucruri, mi-am făcut primii pași în viața profesională aici. Experiența de viață în România m-a ajutat să mă cunosc mai bine, să descopăr și să dezvolt anumite abilități despre care nu știam. Am descoperit că pot să cânt. Mi-am înființat chiar o formație în cadrul căreia sunt solistă vocal. Nu știam că sunt bună la așa ceva.” Experiența de viață în România, dificultățile cu care s-a confruntat în calitate de cetățean străin, au determinat-o pe Mbela să fie o luptătoare, dăruind mai mult decât maximum pentru a se regăsi în societate.

„Dacă eram în Congo, nu aș fi avut motivația de a lupta așa cum am făcut-o aici. Am

„În televiziune, cred că m-a ajutat foarte mult faptul că sunt o persoană sinceră și sociabilă. Nu puteam umbla cu cioara vopsită! Nu prinde. Poate pentru o anumită perioadă, dar nu pe termen lung.”

tatonat multă vreme până am ajuns la viața pe care o am acum. Când am ajuns, m-am gândit că era în interesul meu să mă implic în toate activitățile desfășurate în cadrul ONG-urilor care asistă străinii. Acest lucru m-a ajutat să învăț mai repede limba și să mă simt utilă în societate pentru că mă implicam în activitățile de ajutorare a persoanelor nou-venite. A urmat experiența cu muzica. Mi-a fost greu atunci când mi-am dat seama că nu există restaurante sau magazine cu specific african. Îmi făceam probleme cu privire la felul în care îmi voi petrece timpul într-o țară care mă va ține departe de cultura mea de origine. Așa s-a născut ideea de a înființa o trupă de muzică africană. La început eram doar un grup vesel care cântam pentru noi înșine și apoi pentru comunitatea noastră. Cu timpul, am reușit să câștigăm interesul românilor. Și iată cum am reușit să coordonez o trupă timp de nouă ani. Eu, care nu cântasem vreodată. Am fost în corul bisericii o vreme, dar nu eram bună. Activând în domeniul muzical, a urmat o importantă expunere media, fiind invitată la mai multe emisiuni TV și Radio. Mă implicasem la un moment dat într-un proiect de muzică rock, orchestrată pe muzică simfonică. Făceam *backing vocals*. Am fost invitată alături de colegii mei la emisiunea *Nașul* și atunci am fost remarcată de către Radu Moraru care m-a introdus în lumea televiziunii. Iar această frumoasă poveste continuă și acum, și sper să nu se oprească foarte curând. Mulți spun că se lucrează cu materialul clientului, dar eu cred că este de asemenea important să te remarce cineva și să dorească să îți acorde o șansă. Aceasta a fost situația mea. De aceea am mult respect pentru Radu Moraru pe care îl consider ca fiind *Nașul* meu. El m-a îndrumat și o face în continuare în televiziune.”

**„Mi-e dor de părinții mei
dar mă străduiesc în
ultimii ani să îi văd cel
puțin o dată pe an,
mergând în Gabon.”**

Dacă Radu Moraru a descoperit calitățile de prezentatoare ale Mbeleii, care or fi calitățile pe care le apreciază spectatorii la ea? „Telespectatorii mei fideli spun că apreciază la mine faptul că sunt sinceră, simpatcă și cu un simț al umorului care prinde la români și nu numai. Apreciază de asemenea faptul că știu de glumă și am învățat multe glume românești pe care le mai spun la mine în emisiune sau acolo unde sunt invitată. Am înțeles că se vede clar că iubesc această țară. Cred că aceste lucruri m-au ajutat să cuceresc inimile și sufletele românilor mei.”

Să fim cinstiți! Trăim într-o țară cu multe prejudecăți, în care o persoană de rasă africană poate cădea ușor în plasa răutăților și glumelor gratuite. S-a confruntat Mbela cu vreo experiență neplăcută de când se află în România? „Nu am trăit vreo experiență neplăcută pentru că nu sunt româncă. Am mai avut mici neplăceri cu vecinii de bloc în primii ani, dar aceste lucruri s-au datorat faptului că nu

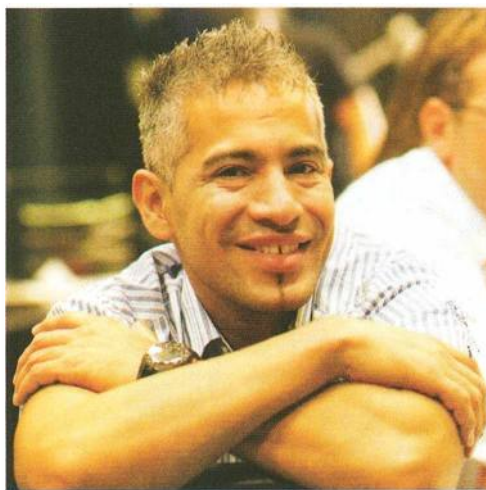
știam limba și nu puteam să mă exprim îndeajuns de clar încât să îi fac pe cei din jurul meu să îmi cunoască temerile, sensibilitățile, interesele ș.a.m.d. Pe de altă parte, vecinii aveau și ei o problemă: nu știau mare lucru despre străini și erau influențați de prejudecățile promovate în societate. Nu aş vrea să insist asupra acestui subiect pentru că nu mai are importanță atâta timp cât știu că necunoașterea este de vină și nicidecum răutatea.”

„Când sunt plecată din țară, îmi e dor de România. Ori de câte ori mă duc în Gabon, acolo unde este familia mea, simt un gol în suflet. Îmi este dor de limba română. Am o prietenă pe care o sun des pentru că mi se face dor de această limbă pe care o îndrăgesc. Anul trecut a fost o binecuvântare pentru mine. M-am întâlnit cu o româncă de a noastră care s-a stabilit în Africa de peste 20 de ani. Am avut cu cine vorbi în românește.”

Wilmark, dansatorul

Cine nu-l știe? Micuțul Will, artistul mărunțel și exotic, cu trăsături amerindiene, membru în juriul emisiunii *Dansează pentru tine*. Wilmark a ajuns în România cu mai mulți ani în urmă, primul contact fiind prin intermediul studiilor, după ce a obținut o bursă din partea guvernului român pentru a urma cursurile Facultății de Petrol și Gaze.

„De atunci m-am îndrăgostit de România. Spre norocul meu am reușit să mă adaptez destul de repede și m-am înconjurat de oameni interesanți și ospitalieri. E drept că au existat și momente mai dificile la început, ca pentru orice persoană care ajunge într-o țară străină, dar am reușit să leg repede prietenii ce au durat în timp.” Ce-i place în mod special în România? „Am avut ocazia să văd aproape toată România, datorită spectacolelor și pot să spun cu mâna pe inimă că este o țară superbă. De asemenea, îmi place solidaritatea care există, orice ar spune unii, și mă dezamăgește indiferența pentru propria soartă pe care foarte mulți români o au. Nu-mi place să văd fețe

„La început nu stăpâneam foarte bine limba română. Oricum, toată lumea spune că româna mea este exotică.”

triste, viața e prea scurtă ca să nu profiți de ea la maximum.” Ce l-ar reține pentru totdeauna aici pe Wilmark? „Familia mea, adică Ioana și Loukas. Ei sunt cei pentru care voi rămâne întotdeauna aici. Reprezintă partea cea mai importantă din viața mea.”

Wilmark este, poate, „străinul” cu cea mai mare cotă de popularitate din România. Cine se gândea... De la Facultatea de Petrol și Gaze... Nici chiar el. „În momentul în care am ajuns aici nu-mi trecea prin gând să devin vedetă. Ceea ce-mi doream, și am și reușit să realizez, era să înființez o școală de salsa și să formez o comunitate latino. Restul a venit de la sine. Nu pot ști dacă aș fi avut mai mult succes în Columbia, dar asta e destinul.” Lucrurile s-au schimbat mult de atunci, iar Wilmark are mulți admiratori, pe mulți dintre ei câștigându-i fiindcă este o persoană foarte sociabilă. „Îmi place să interacționez cu oamenii, fie că sunt sau nu fanii mei. La *Wilmark Academia de Baile* vin foarte mulți cursanți și îmi place să stau de vorbă cu ei; îmi povestesc despre viețile lor. În general, mă bucur să aflu că sunt apreciat pentru ceea ce fac, pentru ceea ce reprezint pentru comunitatea latino din România.”

Analía Selis, muziciana

Artista argentiniancă a ajuns în România când avea deja o carieră. Ca o dovadă, a fost una dintre protagonistele *Festivalului Cerbul de Aur*, în 2005. Stabilirea sa în România are la bază o poveste cu adevărat frumoasă: dragostea. O dragoste care și-a găsit împlinirea firească chiar de curând: nașterea unei fițe...

Totul a început pentru Analía atunci când dorința de a învăța fluent limba engleză s-a suprapus cu dragostea sa pentru muzică. Așa a ajuns în America, cu o bursă la Boston. „Aici l-am cunoscut pe Răzvan (n.r. – soțul ei). Urmam cursuri de canto clasic, eram în penultimul an, când a venit Răzvan din România la o specializare. Era prin februarie 2000, auzisem despre el de la colegii mei, dar Răzvan, fiind violoncelist, avea cursuri în săli diferite de cele unde mergeam eu. La un moment dat am auzit că urma să susțină un concert unde cânta piese ale unui compozitor argentinian, Alberto Ginastera. Am hotărât să merg la concert și, cu ocazia asta, să-l cunosc și eu. Într-o pauză a venit și s-a prezentat – Răzvan Suma”, povestește Analía despre începuturile poveștii sale de dragoste.

S-au plăcut de la prima vedere, dar faptul că Răzvan avea o prietenă în România a ținut-o la distanță pe Analía. A sosit toamna, cursurile de la Conservator s-au reluat, iar Analía și Răzvan s-au reîntâlnit. Cum tânărul violon-

Analía s-a căsătorit de trei ori cu Răzvan. O dată civil, altă dată religios, în 2004, și în 2006 a îmbrăcat din nou rochia de mireasă și a făcut cununia religioasă catolică în Argentina.

celist renunțase între timp la dragostea lui din România, ce a urmat a legat simplu destinele celor doi. Așa încât, la sfârșitul lui 2001, cei doi erau împreună. „Problema era că el trebuia să se întoarcă în România, iar eu aveam un contract în SUA până în 2003. Dar relația noastră s-a dezvoltat rapid, evoluam foarte bine și simțeam că ne iubim cu adevărat. Așa am ajuns în România în august 2002, iar prima impresie a fost că îmi place foarte mult. Atunci nu știam că mă voi stabili definitiv în această țară, mai ales că anterior îmi imaginam că o să mă mut în Spania, unde locuia sora mea mai mare.” În octombrie 2002, Răzvan a cerut-o pe Analía în căsătorie. „Mi-a spus că e îndrăgostit de mine și să-l urmez în România, că o să fie bine, că muzica latino-americană este îndrăgită acolo. Și l-am urmat... În decembrie 2002 eram din nou în România. Am fost la colindat la Cluj, de unde e Răzvan, Oradea și mai ales la București.”

După ce și-a achitat obligațiile contractuale în SUA, în 2003 Analía a revenit în România, în același an cei doi s-au căsătorit la starea civilă, iar începând de anul următor artista predă muzică și engleză la o grădiniță particulară din București. În timp, a început să lucreze și cu o formație, iar în 2004 s-a înscris la *Cerbul de Aur*. „Un prieten mi-a făcut cunoștință cu managerul de la *Media Pro Music*, acestuia i-a plăcut cum cânt și imediat am început repetițiile. Ei m-au susținut la *Cerb* cu înregistrările, hainele, stilist etc; apoi a urmat *Cerbul de Aur* unde am luat locul trei.”

DOSAR

Vecinul meu străin...

p. 04

- România arabo-chineză 06
- Wajiha Haris renovează spitale românești 14
- O vietnameză get-beget și adolescența ei curat românească 16
- „Străini de succes” 18

ZOOM

p. 34

Cod Șopârla Neagră

PEOPLE

p. 44

Radu Almășan: „America e ca un pumn care-ți vine în față”

CULTURĂ

p. 52

Bookfest – speranță și deznădejde

FLACĂRA Nr. 6
iunie 2011

DOSAR

Vecinul meu străin...	04
România arabo-chineză	06
O pakistaneză	
renovează spitale românești	14
O vietnameză get-beget și adolescența ei curat românească	16
„Străini de succes”	18

ZOOM

To be or not to bin	28
Cod Șopârla Neagră	34
Blaga contra Boc	40

PEOPLE

Radu Almășan: „America e ca un pumn care-ți vine în față”	44
Jacquelin Pavel. Une noblesse qui oblige	48

FLACĂRA 100

Str. Smîrdan & Co	50
-------------------	----

CULTURĂ

Bookfest – speranță și deznădejde	52
Muzica lumii la București	55
Librăria de după colț	56
Film	58
Teatru	60
Top carte	62
Cărți proaste, de ieri și de azi	64
Școala de la Sfântul Sava și Proiectul Național	65
Cabral a stâns oameni mișto pe blog	66

LIFESTYLE

Auto	68
Turism	72
Cu 18 Lounge privești lumea de sus	74
La promenadă, cu muzică-nainte!	75
Food & drink	76
Gadgets	78

DIVERTISMENT

	82
--	----

foto coperta 1: Agerpres

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit. Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform Studiului Național de Audiență FOCUS, măsurate în perioada ian. 2010 – ian. 2011

PUBLISHER – Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

CONSILIER EDITORIAL – Bogdan Hrib
bogdan.hrib@publicatiileflacara.ro

REDACTOR-ȘEF – Liliana Petruș
liliana.petrus@revistaflacara.ro

SENIOR EDITOR
Radu Pocovnicu
radu.pocovnicu@revistaflacara.ro

EDITORI
Alice Gherman
alice.gherman@revistaflacara.ro,
Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu
COLEGIUL REDACȚIONAL:

Andrei Ioan Dimulescu, Claudia Golea Sumiya,
Călin Hentea, Andrei Ichim, Mugurel Mărgărit,
Claudia Nedelcu Duca, Steluța Năstase, Silvana
Pătrășcanu, Raluca Spăteanu, Tudor Călin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO – Octavian Tibăr
octavian.tibar@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR – Laura Tibăr
dtp@publicatiileflacara.ro

CONCEPT GRAFIC:
Alexandra Bardan

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991 Cod Unic de Înregistrare RO1582276 S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al Biroului Român de Audit al Tirajelor – BRAT

PREȘEDINTE DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE: Emil Dumitru
emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE: Corina Anghel
corina.angel@publicatiileflacara.ro

ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE – Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Veliu
Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44
Fax: 021.317.91.43

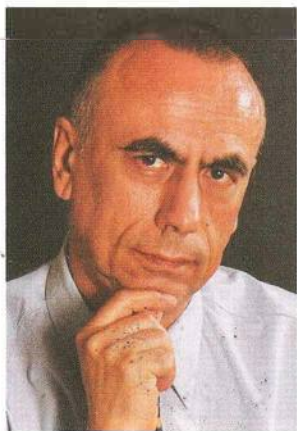
E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000,
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000,
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400,
Banca Românească Băneasa

ALTCEVA

Am ieșit din criză, ne asigură guvernării, așa că orice sărbătoare poate fi trăită din plin.

REBUS – 80

În această lună, revista REBUS împlinește 80 de ani. A fost înființată de către un împătimit al cuvintelor încrucișate, N. Gh. Popescu-Rebus, un pionier în acest domeniu. A traversat multe momente vitrege – de pildă, în timpul dictaturii, când cenzura era extrem de vigilentă pentru ca în careurile tematice sau de definiții să nu se strecoare mesaje ascunse, incendiare, sau, în prima perioadă după 1990, când a cunoscut dificultăți provocate de lipsa hârtiei. Inerent, a trecut prin multe transformări, astfel încât să se prezinte cititorilor în haine cât mai potrivite cu exigențele presei din mileniul III.

De-a lungul timpului au participat la realizarea ei scriitori de prestigiu, printre care și Tudor Arghezi, scăpărător în definițiile sale. A avut și are numeroși colaboratori de pe întreg cuprinsul țării, împătimiți și exigenți, spirituali și dornici de cultură. În prezent este realizată de către o echipă eminentă: Mihai Zgubea, pe care într-un roman l-am numit Mister Rebus, Dan Popa, exact în frenezia sa, Aurel Ștefan Alexandrescu, un maestru al caricaturii românești, rigurosul Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu. În fruntea lor se află, de multe decenii, veșnic tânărul Alexandru Păsărin, un model de înțelepciune și competență. Toți alcătuiesc o echipă de profesioniști veritabili, care imprimă revistei o ținută aleasă și prestanță intelectuală. Poate de aceea REBUS se bucură, în continuare, de o popularitate imensă, având o audiență de invidiat, aproape 700.000 de cititori pe ediție potrivit SNA. Iar datorită acestei reviste, cum spunea fondatorul ei, „rebusismul, sportul acesta al minții, continuă să fie în floare și astăzi, și așa va rămâne câtă vreme va fi cultură”.

La ceas aniversar, centenara FLACĂRA îi urează surorii sale mai mici „La mulți ani!”

George Arion

Fundația
„Premiile Flacăra România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Alexandru Coman
Culegere computerizată: Elena Florescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu,
Ramona Constantinescu

PUBLICITATE ȘI MARKETING:

publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42

Șef Departament Distribuție:

Nicoleta Predescu

Distribuție: (021.317.91.37):

Laurențiu Marian Celcan, Victor Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Mihăiță Stoian

ADMINISTRATIV:

Constantin Balica, Iulian Stanciu
Cititorii din țară și din străinătate se pot
abona prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,

Abonamente: Camelia Neagu,
abonamente@publicatiileflacara.ro;
telefon: 021.224.60.53

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis,
Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus,
Rebusache, Rebus Bis sunt mărci
înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA,
tel./fax: 021/461.08.08/09

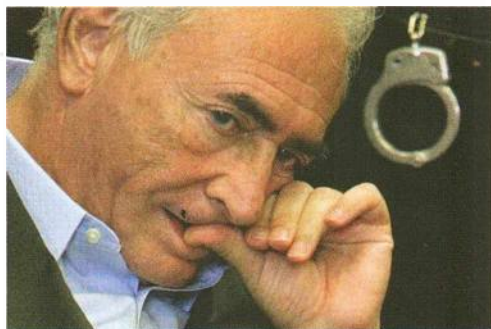
Revista
FLACĂRA

Ballantine's®

www.librariaflacara.ro

Trustul FLACĂRA și-a făcut librărie și a urcat-o pe net. Noul magazin virtual găzduiește cele mai bune oferte ale editurilor, cele mai recente apariții, structurate pe genuri și colecții: Mystery & Thriller, SF & Fantasy, Academic Books, Casmir, Premium, Biblioteca Flacăra, Biblioteca Rebus, Dezvoltare personală, Sănătate, Tineret. Pe lângă cărțile tipărite, oferta cuprinde e-books, reviste, almanahuri, abonamente. Editurile „rezidente”: Flacăra, Crime Scene, Tritonic, Caii Verzi și Ramirez Books își așteaptă cumpărătorii cu promoții, oferte speciale, discount-uri care pot ajunge până la 70%, livrări speciale gratuite.

Și bogații plâng

Dominique Strauss-Kahn, șeful FMI și candidat cu mari șanse la președinția Franței, a fost arestat la New York pentru tentativă de viol asupra unei menajere. În furtuna care s-a stârnit, multă lume a afirmat că omul avea antecedente. O jurnalistă franceză a povestit cum Kahn ar fi încercat să o violeze în 2002, dar scandalul a fost mușamalizat. În arest, Strauss-Kahn a demisionat, susținându-și însă nevinovăția: Nafissatou Diallo ar fi acceptat inițial și s-a răzgândit ulterior. Presa o prezintă drept musulmană practicantă, purtând vălul islamic, angajată model, mamă celibatară exemplară. Dar locuia într-o clădire destinată seropozitivilor! Încurcată afacere, mai ales după ce un deputat francez, Claude Bartolone, a declarat că Strauss-Kahn i-ar fi spus cu câteva zile înainte: „Franța și Rusia (!) s-au aliat pentru a mă debarca de la FMI înainte de a-mi anunța candidatura la președinție”...

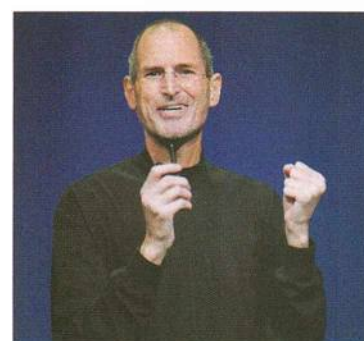
Moment istoric

Regele Mihai I a anunțat că, începând cu data de 10 mai 2011, toate legăturile dinastice dintre Casa Regală a României și Casa Princiară de Hohenzollern au luat sfârșit. Din acel moment, Casa Regală a României nu mai poartă numele de Hohenzollern-Sigmaringen și este identificată numai sub numele național. Decizia a fost luată „în conformitate cu dorințele regretatului nostru bunic, Majestatea Sa Regele Ferdinand, de a conferi un caracter național și independent Dinastiei și Casei Noastre Regale” și „urmând datoria mea față de istorie și față de urmașii și succesorii mei”, a precizat Regele Mihai.

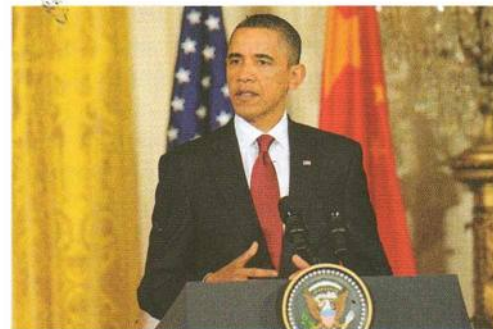
Știință vs. profit

Una dintre invențiile românești premiate cu aur la Salonul de Invenții organizat la Geneva își așteaptă încă sponsorii. Concepută de trei medici de la Spitalul „Sfântul Ioan” din Capitală, ea poate deschide o nouă eră în tratamentul afecțiunilor rinichiului, în locul actualei dialize și al rinichilor artificiali. Pentru curățarea sângelui pacientul ar urma să folosească propriul organism, în locul aparatelor. Invenția își așteaptă însă sponsorii. Alexandru Ciocâlteu, autorul invenției, alături de doi tineri colaboratori, Cristina David și Alexandru Ionel Cherchiță, a comentat: „Poate că invenția deranjează o afacere mondială de peste 65 miliarde de euro, prin scăderea prețurilor de zece ori. Este soarta multor invenții excepționale ale cercetătorilor români”.

Number One

Începând cu luna mai 2011, Google nu mai este cea mai puternică marcă din lume. În clasamentul întocmit de biroul Millward Brown, un top al primelor 100 de mărci, ea a fost devansată de – ați ghicit – compania lui Steve Jobs, Apple. Așadar, titlul a rămas în „familie”, adică în industria IT. De subliniat că, într-un an, valoarea Apple a crescut cu 84%, atingând 153,28 miliarde de dolari, dar mai ales că, din 2006, creșterea a fost de... 859%. Asta în plină criză economico-financiară mondială, pornită chiar din America! Meritul principal îi revine lui Jobs, pe care soarta nu prea l-a răsplătit, el luptându-se cu cancerul de mulți ani.

Surpriză de proporții

Președintele Statelor Unite, Barack Obama a anunțat deschiderea unui nou capitol în istoria diplomației americane: viitorul SUA – a afirmat Obama – este legat de cel al Orientului Mijlociu și al Africii de Nord. Dacă s-ar fi limitat la atât, n-ar fi fost o mare surpriză, mai ales în contextul revoluțiilor din zonă și ținând cont de temerea că uciderea lui bin Laden ar putea naște un val de răzbunări sângeroase. Dar Obama a mai spus ceva: s-a pronunțat în favoarea creării unui stat palestinian pe liniile de demarcație din 1967. Implicit, o retragere a Israelului în frontierele din 1967, dinaintea războiului de șase zile, care s-a încheiat cu ocuparea Cisiordaniei, Fâșiei Gaza și a Ierusalimului de Est! Nu e greu de bănuț cu ce sentimente a fost întâmpinată ideea președintelui american în Israel – aliat de nădejde, nota bene, al SUA.

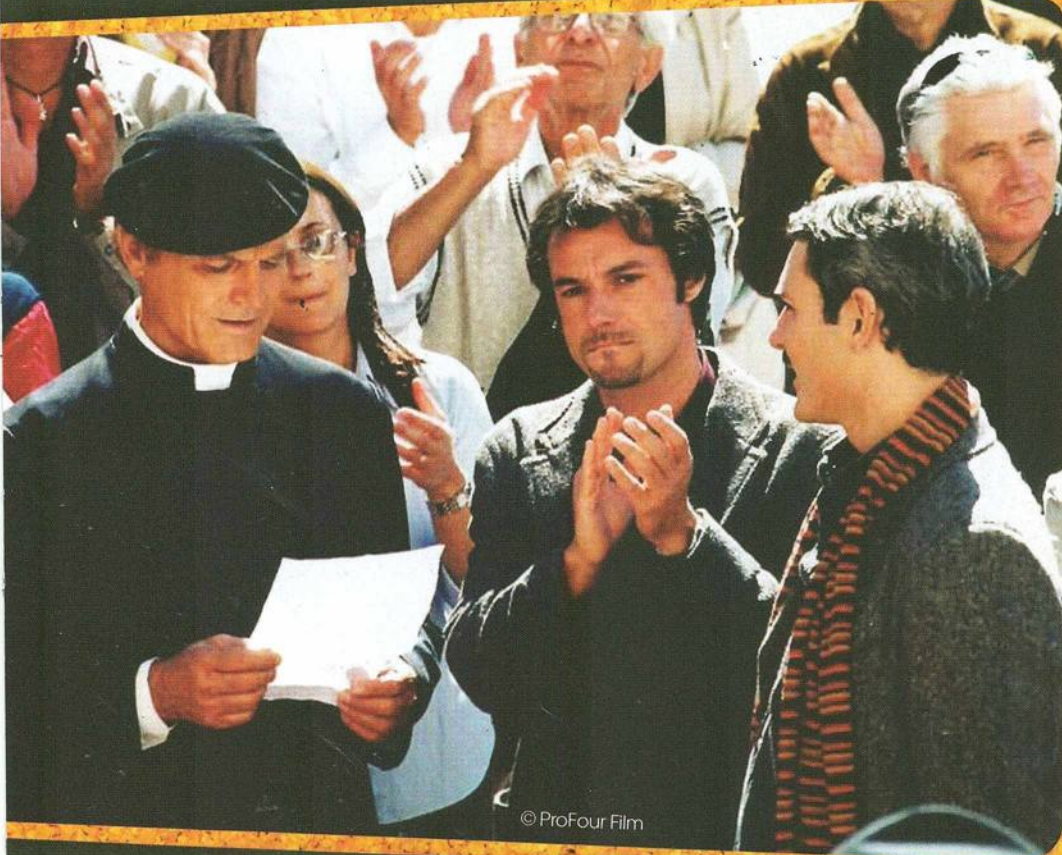
www.axncrime.ro

INTERNATUL SEZONUL 6

Din 3 iunie,
în fiecare luni și vineri,
de la ora 15:45

© IMAGINA International Television. All Rights Reserved.

© ProFour Film

DON MATTEO SEZONUL 2

În fiecare miercuri,
de la ora 15:50

POLICE CRIME SCENE DO NOT CROSS POLICE CRIME SC

ZOOM

To be or not to bin

Ossama bin Laden e mort! În sfârșit! Clădirea în care trăia de multă vreme (!) împreună cu toată familia (!!) și cu o gașcă-ntreagă de fideli a fost luată cu asalt de către trupele speciale americane. Cu sau fără ajutorul pakistanezilor, care știau sau n-aveau habar de acțiune – depinde ce știri ați citit. Dacă nu ne-a scăpat nouă vreuna, până azi nu s-a spus câte persoane se aflau acolo, câte au fost ucise, câte rănite, câte eventual au fugit, dacă americanii au suferit pierderi etc. După cum a rămas ca-n gară și răspunsul la întrebarea „De ce n-a fost arestat și ulterior judecat?” Căci bin Laden, s-a recunoscut, nu era înarmat. Dar – a zis un oficial de la Casa Albă – „nu cred că e nevoie să fii înarmat ca să te opui arestării”. Probabil a strigat „Nu vreau!”, a vorbit urât, s-a strâmbat la ei, le-a arătat pumnul. Drept care l-au și aruncat în mare, sub motiv să nu devină mormântul lui loc de pelerinaj. Păi, nu devenea dacă nu ziceau unde-i.

Bine, să nu fim cusurgii, important e că s-a terminat.

Dar oare ce s-a terminat?

DOCUMENTAR

Terorismul e în floare

Ceremonia funerară a victimelor atacului terorist de la Istanbul.

Asasinii (Hashshashini) erau o sectă islamică apărută la sfârșitul secolului XI, având o structură piramidală de comandă, copiată de toate societățile secrete ulterioare. După unii, numele e un derivat de la... hașiș, pe care asasinii îl fumau când se pregăteau să ucidă. Fondatorul sectei, Hassan bin Sabah, a fost coleg de școală cu poetul Curtii Regale persane, marele Omar Khayyam! Refugiat în Egipt după o escrocherie bună de DNA, bin Sabah a dobândit o cunoaștere aprofundată a Cabalei evreiești și a conceput secta Asasinii studiind, între altele, organizarea și practicile Marii Loje din Cairo, „străbunica” organizației Illuminati. Din aceeași Lojă s-a dezvoltat și cultul Roshaniya, o teroare pentru autoritățile... afgane. Vedeti cum vin de se leagă toate.

Scopul final al sectei Asasinilor era – conform istoricilor – conducerea omenirii de către câțiva oameni bolnavi de putere, sub masca unor motivații religioase. Metoda prin care urma să fie înființată această nouă orânduire era nici mai mult nici mai puțin decât asasinarea în masă a tuturor adversarilor. În acest fel, ieșim din paradigma războaielor – cu tot cu victimele lor colaterale –, a luptelor pentru supremație, și intrăm în „logica” extincției fanatice, care mai târziu a căpătat numele de terorism.

Una dintre doctrinele Asasinilor stipula că „Nimic nu este adevărat și totul este permis”. Pe de altă parte, alde Hassan știa să momească: se spune (o spune inclusiv Marco Polo) că fondatorul a descoperit o vale pe care a „populat”-o cu palate și grădini, cu animale exotice și femei frumoase. Tinerii din regiune erau abordați prin cârciumi, îmbătați și aduși în „paradis”. Nu mai era nici o problemă să li se obțină loialitatea! Să recunoaștem că bin Sabah era mult mai generos decât bin Laden, al doilea promițând fecioare pe celălalt tărâm, în vreme ce primul le oferea pe bune, fie și doar pentru câteva zile.

Oricât ar fi de neplăcut, din acest model s-au inspirat toate societățile secrete europene, religioase sau laice, în frunte cu Cavalerii Templieri. De altfel, se pare că au existat „schimburi de experiență” între Asasini și

Templieri, în cadrul unor operațiuni militare comune desfășurate în timpul Cruciadelor. Într-o cronică se deplânge faptul că Templierii acceptaseră „să se alieze cu acel prinț groaznic și sângeros numit Bătrânul Om al Muntelui, prinț al Asasinilor”. Firește, e un mare sarcasm al istoriei faptul că luptătorii pentru supremația creștină au ajuns tovarăși cu musulmanii fanatici...

Dar există și alt tip de ironie a sorții: întemeietorul Asasinilor a fost asasinat de către fiul lui, Mohammed, otrăvit la rândul-i de progenitura sa, care aflase de planul pus la cale de Mohammed pentru a-l ucide... Oficial, la 1250, mongolii șterseseră din istorie secta Asasinilor. Neoficial, mici grupuri există și azi, așteptând probabil un moment prielnic pentru relansarea mișcării.

Istoric, apariția **terorismului** este asociată cu Revoluția franceză, mai exact cu *Teroarea iacobină*, care a culminat cu dictatura lui Robespierre. Este motivul pentru care și azi se consideră că terorismul are obiectivele politice, de cucerire sau păstrare a puterii, deși de cele mai multe ori motivațiile sunt de alt ordin, religioase ori naționaliste. În toate cazurile, însă, un element comun, prezent și în definiția banală a cuvântului „teroare”, este înspăimântarea, încercarea de creare a unei puternice senzații de nesiguranță, de frică aproape animalică. Teroriștii nu speră, probabil, că, după explozia unei bombe și moartea câtorva oameni, li se va oferi orice-or vrea ei, ci că vor reuși să destabilizeze sistemul, să creeze o presiune asupra populației, care la rândul ei să preseze oficialitățile. În acest sens, dezvoltarea IT&C le-a dat o nesperată mână de ajutor, pentru că o decapitare anunțată pe internet și văzută la TV are un impact emoțional incomparabil cu cel al unui articol de ziar relatând aceeași crimă.

Prima încercare de definire a terorismului, așa cum îl înțelegem azi, datează din 1937 și a fost formulată la Liga Națiunilor (actuala ONU): „Toate actele criminale îndreptate împotriva unui stat sau făcute ori planificate

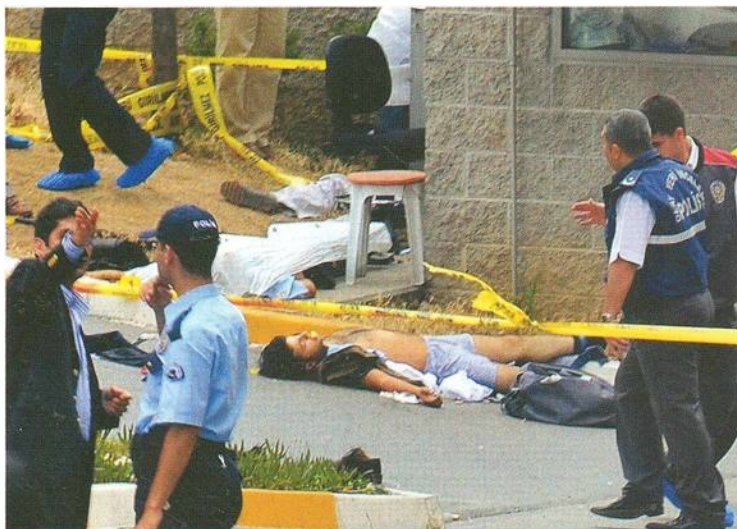
**Teroriștii au „acoperit”
toate zonele civile:
străzi, magazine, teatre,
stadioane, metrou, tren,
avion, piețe, discoteci,
clădiri publice etc.
Parcă ar încerca să ne
transmită mesajul:
Nicăieri nu sunteți în
siguranță!**

pentru a crea o stare de teroare în mintea anumitor persoane, a unui grup de persoane sau a publicului larg”. Vagă și fără a reuși să facă diferența între terorism și război. Nu există până azi o definiție unanim acceptată. Lucrurile sunt și mai mult complicate de existența *terorismului de stat*. Esențial este însă nu *cine* și *cum*, ci *împotriva cui*: spre deosebire de o acțiune militară, beligerantă, terorismul este explicit îndreptat **împotriva populației civile**. Indiferent ce idei cred că slujesc teroriștii, victimele lor nu au nici o responsabilitate în situațiile pentru care atacatorii se consideră nedreptățiți. Acest caracter face terorismul să fie odios și detestat de toată lumea civilizată.

Ultimii ani au fost zguduți de atacuri teroriste masive: 11 septembrie 2001 – **SUA**, 11 martie 2004 – **Madrid**, 7 iulie 2005 – **Londra**, 23-26 octombrie 2002, 6 februarie 2004, 24 august 2004, 29 martie 2010, 20 decembrie 2010, 24 ianuarie 2011 – **Moscova**, 31 martie 2010 – **Daghestan**, 1-3 septembrie 2004 – **Beslan** etc., fără a mai pomeni zecile de atentate „obișnuite”. Cifrele totale de morți sunt de ordinul zecilor de mii. Metodele sunt diverse: bombe cu ceas, bombe telecomandate, sinucigași, mașini-capcană, gaze ucigașe, avioane lansate în clădiri.

Deși în România nu activează nici o organizație teroristă, slavă Domnului, există un *Institut de Studii și Cercetări ale Terorismului* (ISCT), înființat în 2004. Are statut, site, emisiune de televiziune, publicație periodică, o catedră de studii, corespondenți în America, Europa și Asia, o echipă interdisciplinară în domeniul legislativ, financiar, IT, educațional, social, psihologic, cultural și religios.

Apar, de asemenea, cărți românești de profil: *Relația de simbioză dintre terorism și mass-media* (Cristian Delcea, Editura ASCT, 2007), *Femei kamikaze. Terorism la genul feminin* (Maria Cristina Chiru și Irena Chiru, Editura Top Form, 2006), *Psihologia reclamei terorismului* (Cristian Delcea, Editura Diversitas, 2006).

Cum stăm cu organizațiile teroriste? Stăm bine, sunt destule, și de toate felurile: **creștine** (Rebelii din Nagaland, Frontul de eliberare națională a Tripura, Armata de rezistență a Domnului), **hindu** (Shiv sena – declarat grup terorist numai de Pakistan, Patit Pawan Sanghatana, Brigada Shambaji – grup Hindu de tineret), **iudaice** (Kach, Kahane Chai), **islamiste** (Abu sayyaf, Armata Islamică, Aden-Abyan, Al-Gama'a al-Islamiyya, Grupul Islamic Armat, Hamas, Brigăzile Martirilor Al-Aqsa, Ansar al-Islam, Al-Qaeda, Asbat al-Ansar, Jama'at al-Tawhid wa'al-Jihad, Jihadul Islamic Egiptean, Harakat al-Mujahidin, Frontul Islamic de Eliberare al Bahrainului, Mișcarea Islamică din Asia Centrală, Mișcarea Islamică din Uzbekistan, Jaish-e-Mohammed, Jaish Ansar al-Sunna, Frontul de Eliberare al Jammu și Kașmir, Jemaah Islamiyah, Jihat Rite, Lashkar-e-Jhangvi, Lashkar-e-Toiba, Maktab al-Khadamat, Grupul Combatant Islamic Marocan, Confreria Musulmană, Oameni împotriva gangsterilor și drogurilor, Grupul Salafist de luptă și rugăciune, Sipah-e-Sahaba Pakistan, Takfir wal-Hijra, Kurdish-Hizbullah, Rețeaua Hofstad, Frontul de Dezvoltare Națională etc.), **sikh** (Babbar Calza, Federația Internațională a Tineretului Sikh, Forța Khalsa Saheed, Forța de Eliberare a Khalistanului, Forța Comando a Khalistanului, Frontul de Eliberare a Khalistanului, Armata Națională a Khalistanului, Regimentul Dashmesh), **naționaliste** (Confreria Fenian, Armata Republicană Irlandeză, Armata Provizională Republicană Irlandeză, Armata de Eliberare Națională Irlandeză, Asociația de apărare Ulster, Forța voluntară Ulster, Forța voluntară loialistă, Voluntarii Orange – nici o legătură cu telefonial, Vânătorii Turanici, Asociația Turul, Garda Zdrențăroșilor, Comitetul maghiar pentru menținerea ordinii publice, Garda națională, Tigrii Tamili, Mișcarea Islamică a Turkestanului de Est, Frăția Revoluționară Croată, Frontul de Eliberare Națională din

Amenințarea teroristă globală a determinat măsuri de siguranță draconice, multe stârnind indignarea. Recent, a făcut valuri mari, la îmbarcarea într-o cursă aeriană, percheziționarea unui bebeluș!

Algeria, Frontul de Eliberare a Quebecului, Armata de Eliberare din Kosovo, Partidul Muncitoresc Kurd, Los Macheteros, Frontul de Eliberare Națională a Corsicii), **de stânga** (Acțiunea directă din Franța, Armata Secretă Armeană pentru Eliberarea Armeniei, Chukaku-Ha, Partidul Comunist din Nepal – de orientare Maoistă, Armata de Eliberare Națională din Columbia, Armata Roșie Japoneză, Khmerii roșii, Frontul Patriotic Manuel Rodríguez, Montoneros, Consiliul Socialist Național al Nagalandei, Noua Armată Populară din Filipine, Organizația Revoluționară 17 Noiembrie din Grecia, Grupul Popular de Război din India, Banda Baader-Meinhof, Brigăzile Roșii, Forțele Armate Revoluționare ale Columbiei, Sendero Luminoso, Armata de Eliberare Symbioneză, Mișcarea Revoluționară Tupac Amaru, Frontul Unit de Eliberare din SUA, Frontul Unit de Eliberare a Assam, Weathermen, Partidul-Front de Eliberare Revoluționară Populară), **de dreapta** (Armata de Eliberare a Rwandei, Națiunile Ariene, Armata Republicană Ariană, Boeremag, Combat 18, Coloana 88, Mișcarea Creativă, Ku Klux Klan, Mișcarea de Acțiune și Apărare Masada, Mișcarea Național Socialistă din Regatul Unit, Ordinul, Organizația Armatei Secrete, Rezistența Albă Ariană, Alianța Anticomunistă din Argentina, Autoapărarea Unită a Columbiei, Contrás, Coordonarea Unită a Organizațiilor Revoluționare din Cuba, Brigăzile Morții, Gladio, Omega 7, Alpha 66, Banda Mongoose, Ranvir Sena) și altele (sursa: Wikipedia).

N-am menționat de fiecare dată țara. Sunt multe...

*Ossama bin Laden e mort.
Dar terorismul...*

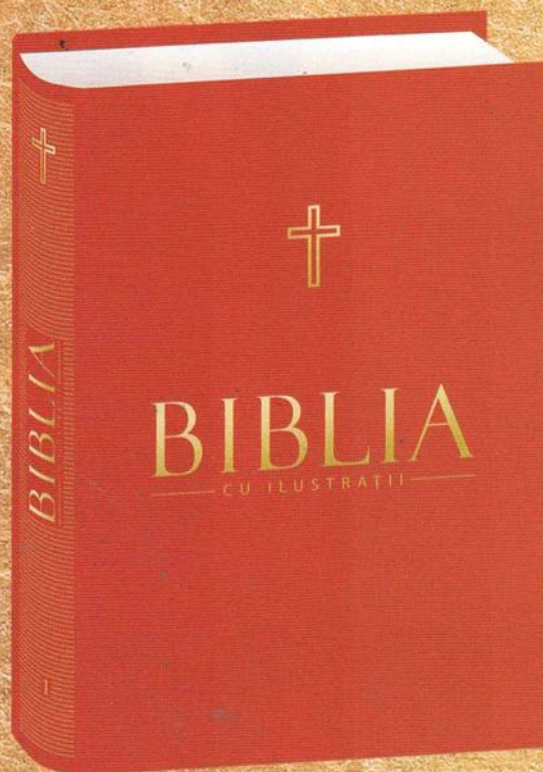
BIBLIA

ÎNGRIJITĂ DE
MITROPOLITUL

BARTOLOMEU
VALERIU ANANIA

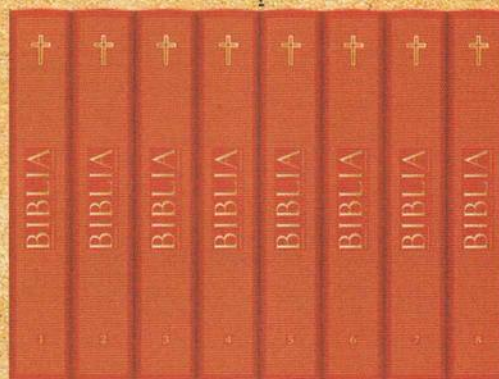

- ∞ TEXTUL INTEGRAL AL SFINTEI SCRIPTURI
- ∞ 400 DE ILUSTRAȚII
- ∞ 50 DE HĂRȚI ALE LOCURILOR SFINTE
- ∞ IMAGINI CU MĂNĂSTIRI DIN ROMÂNIA

DIN 18 APRILIE
ÎN FIECARE LUNI
ÎMPREUNĂ CU

JURNALUL ȘI
NĂȚIONAL LITERA®

Cartea se distribuie la chioșcuri sau cu abonamentele Jurnalul Național + Biblia, Jurnalul Național + carte BPT + Biblia și Jurnalul Național Totul Inclus (abonamente valabile începând cu luna mai). Pentru detalii suplimentare și sugestii, puteți suna la 021-318.20.28. Comandă acum muzica, filmele și cărțile tale preferate pe shop.jurnalul.ro!

ZOOM

Cod Șopârla Neagră

„Mă găsești acolo, la hotel Paradis”, îmi spune criptic prin telefon Ion Cantea, șeful firmei de investigații particulare **Cod Șopârla Neagră**. Închid telefonul și îmi vin în minte tot felul de scenarii și stereotipuri cu privire la viitoarea mea întrevedere cu un agent de investigații private. Oare detectivul adevărat este precum cel din filme? Se învâрте cu fler prin tot felul de societăți să rezolve cazuri imposibile? Sau detectivul este, așa cum a fost prezentat de mass-media din România, un simplu observator al infidelităților de cuplu? Misterul este pe cale de a fi elucidat...

În România sunt atestați vreo 2.000 de detectivi, dar numai în jur de 500 sunt licențiați. Diferența provine din faptul că, în anul 2004, după apariția Legii 329 privind exercitarea profesiei de detectiv, a fost o adevărată explozie de atestări, mai mult sau mai puțin riguroase.

Detectivul trebuie să fie un bun actor

TL-am întâlnit pe detectiv în fața pensiunii sale din Drumul Găzarului, pesemne neaștepta. Ne-a invitat, pe mine și pe colegul meu Octavian, în „office-ul” său de la parter, aflat chiar lângă barul hotelului. Aici, în spatele a două uși mari de termopan, detectivul își desfășoară munca de birou, cea mai importantă în meseria de detectiv. Lucrează mai mult noaptea, „pentru că e liniște.” Primim brichete și cărți de vizită și ne facem de lucru cu ele, să ne obișnuim cu ambianța. Ion Cantea – *Licențiat în Științe juridice și Managementul Economic – DETECTIV*, scrie pe una dintre broșuri. Pereții din jurul mesei la care stăm sunt ticsiți cu diplome de tot felul (15, după numărătoarea mea), fotografiile ale detectivului, pistoale și săbii artizanale. Pe o spadă stă agățată o tăbliță haioasă cu practici sexuale traduse în semne rutiere. Mai târziu aveam să aflăm că Ion Cantea este profesor în legislație rutieră și că a scris cărți în domeniu.

Personajul nostru aduce puțin cu imaginea detectivului din filme. Seamănă cu tipul investigatorului „cu sânge rece” din cinematografia

americană. Poartă pantaloni cu bretele și cămașă albă asortată cu o cravată neagră cu stelute. La încheietura mâinii drepte... și aici detectivul m-a rugat să mă opresc cu descrierea, să nu fie recunoscut de potențialii răufăcători pe care îi urmărește.

Fumează *Kent* lung, are două pachete pe masă, unul este aproape gol și celălalt nedesfăcut. Înainte să își aprindă țigara își caută cuvintele cu atenție, astfel încât fiecare propoziție să îi dea de gândit interlocutorului. Pare că joacă un rol cu fiecare silabă rostită, nici nu știi când să îi dai crezare sau să râzi. Sau poate că imaginea aceasta este doar un paravan, ne joacă nouă, jurnaliștilor, o farsă. L-am întrebat pe detectiv ce reprezintă numele firmei sale. „Foarte simplu”, îmi răspunde, „Reptila sugerează versatilitate („a băga șopârle”, expresia faimoasă a lui Toma Caragiu), iar negru exprimă puterea.”

În ultima vreme, *șopârla neagră* și-a făcut apariția și în mediul on-line. Detectivul a realizat un site al firmei, un profil de *facebook* și un canal de *youtube* pe care sunt încărcate 52 de filmulețe în care promovează, prin diferite monoloage, mai mult sau mai puțin amuzante, meseria de detectiv.

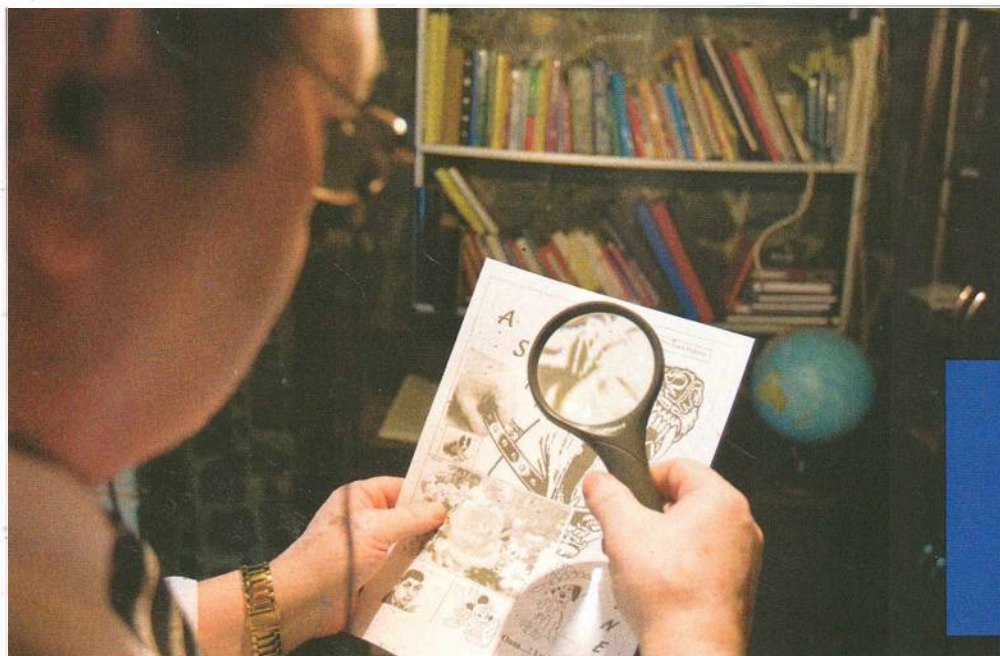
Ion Cantea ne-a vorbit despre natura muncii unui detectiv particular. „Noi cumpărăm informație, investigăm pentru a o obține și o vin-

dem beneficiarului.” Dar informația se află cu greutate. Reglementările legislative în domeniul detectivisticii sunt, după părerea lui Ion Cantea, mult prea dure. „Te țin strâns ca într-un țarc. Fără să vrei, trebuie să faci artificii...”

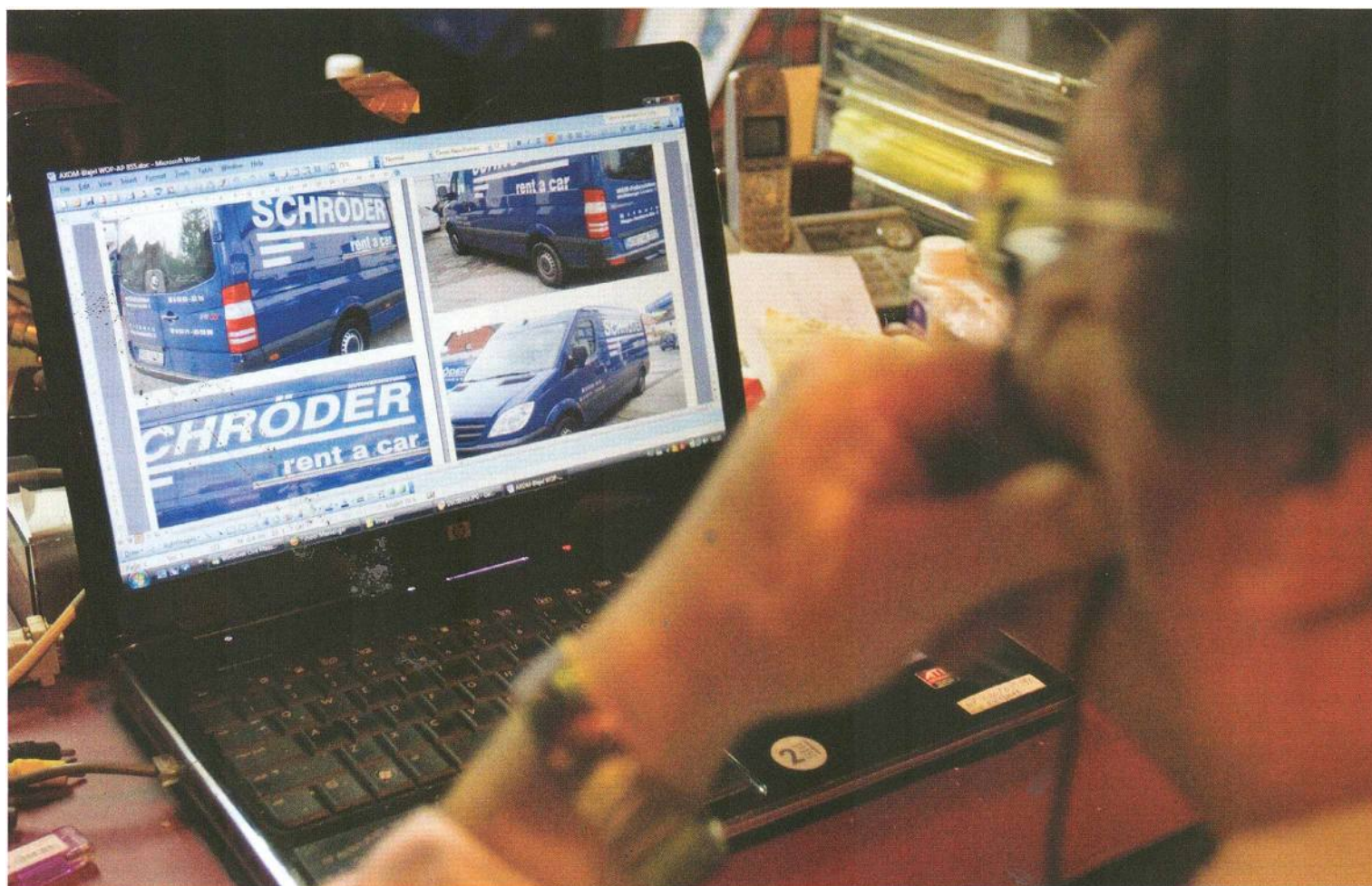
Ajungem și la bani. Costurile unei investigații pot fi destul de mari, în funcție de cazurile pe care le ai. Detectivul se ferește să dea sume clare. „Pe filaj cheltuielile sunt enorme. Depinde ce filezi, pe cine filezi, dai și de unul care este instruit... e prăpăd pe chestia asta.”

Sigur că ne-a povestit, *à la* romanele lui Raymond Chandler, din perspectivă subiectivă și fără cosmetizări, un caz de-al său: „A venit un domn la mine. «S-a furat o mașină din Germania». Era un zvon că ar fi venit în România... La zece zile după, a venit. «Te-ai interesat de chestia aia?» «Da.» «Nu e dezmembrată, nu e făcută zob?» «Nu, văzând profilul psihologic al individului, nu, mașina există întreagă.»

Domnul care i-a vândut pontul detectivului nu era sigur că acesta îl va găsi pe hoț. Însă *șopârla neagră* a acceptat cazul fără să aștepte ceva în schimb. Vinerea următoare, pe la orele 11, detectivul și-a echipat *Skoda* cu *GPS* și alte dispozitive de urmărire și a plecat spre Mediaș, locul de baștină al hoțului. „Când am ajuns la Mediaș, erau acolo niște copii. «Mă, nu vreți și voi niște pufuleți?» Era un chioșc d-ăsta, le-am cumpărat.

Detectivul ne-a arătat „camera secretarei”, locul în care își ține aparatura de urmărire, pe rafturi. Și, într-un diplomat, dispozitivele de ascultare.

„Trusa de bază” a unui detectiv:
reportofon, aparat foto, binoclu,
instrumente de deghizat – peruci,
mască, haină cu două fețe,
umbrelă, pensetă, lupă.

«Unde stai, mă?» «Uite, în blocul 16.» «De când stai tu?» «De când ne-a dărâmat ăștia.» Domnule, în jurul meu am strâns vecini și copii. Le-am dat să bea vodcă din asta, cum se zice, *Săniuță*, și le-am zis că îl caut pe cutare. «Aveam o amantă, domnule, o nemțoaică, blondă, sunt înnebunit după ea». (râde, n.a) Eu eram îmbrăcat la cravată și trebuia să găsesc o chestie de genul acesta care să semene cu felul în care eram îmbrăcat. Începuseră ăia să râdă, mă luaseră de fraier. «Cine e hoțul, dom'le?» «E ăla cu *Mercedesul*, cu *Transporterul*...» «Are scris pe ea?» «N-are nimic scris pe ea, a cumpărat-o din Germania, face curse p-aici.» «Unde stă ăsta, mi-e dor de el...» «Du-te, domne, în Blăjel (o comună din județul Sibiu, n.a).» În Blăjel, niște serpentine, în sfârșit cobor, am dat drumul la aparatul de filmat din mașină și era la o semicurbă, așa. «Dom'le, unde stă ăsta?» «Păi, uite aici!» «Mai are autoutilitara aia?» «Are!» ăștia din sat știau tot. Mă duc eu la poliție, nimeni acolo, lacăt la ușă. M-am întors, nu m-au observat, am prins momentul când doi dintre ei au intrat peste drum la cârciumă. Mașina în

poartă, am filmat, am luat numărul, tot. Am oprit mașina lângă el, m-am asigurat că mașina, oriunde s-ar duce, știu de ea, că urmăream prin *GPS*.” Nu a fost necesară urmărirea mașinii prin dispozitive speciale. „Nu i-am dat drumul la *GPS*, fac asta numai în cazuri excepționale, pentru că, la rândul nostru, ne verificăm unii pe alții. Și *GPS*-ul semnala un telefon care îl urmărea și pe el și pe mine. M-am dus în oraș, am dormit două-trei ore, m-am sculat, știam că noaptea aveam treabă. Când am ajuns la el, mașina nu mai era în fața casei. Mă, să fi dau drumul la *GPS* sau nu...Ce să mai încoa' și încolo. Am vorbit cu el la telefon. Eu sunt un tip cu o voce autoritară, lucrul ăsta m-a ajutat foarte tare. L-am făcut pe acest hoț să urce la volan și am adus mașina, de la Blăjel, în București, aici în față am parcat-o. Am fost corect, i-am plătit benzina, n-a vrut să doarmă aici, i-am dat bani, a plecat în noaptea respectivă. I-am luat declarații, i-am luat actele de la mașină, i-am făcut poze. Era înaintea de Crăciun, în 2008. Nici până în momentul de față nu mi-am primit banii pe cazul respectiv.”

La puțin timp după vizita făcută domnului Cantea, aveam să primesc un e-mail nesperat. Cu niște zile în urmă, trimisese o scrisoare Asociației Detectivilor Particulari din România, în care solicitam statistici și alte cifre de luat față cititorului. Președinta *A.D.P.R.*, Maria Bumbaru, mi-a trimis informații cu privire la situația detectivilor români și m-a invitat să vizitez sediul asociației. N-am mai stat pe gânduri, am programat ora întâlnirii și, în aceeași zi, m-am prezentat, împreună cu fotoreporterul, la etajul șase al unei clădiri din zona Piața Alba Iulia. Am fost primiți și apoi îndrumați de secretară un nivel mai jos, în sala de ședință a asociației. „Imediat vine și doamna Bumbaru!”

În vitrinele încăperii sunt multe seturi cu jucării-kituri pentru detectivi, iar undeva pe raftul din mijloc se află o plachetă onorifică oferită Mariei Bumbaru de către o asociație de detectivi din Ungaria. În dreapta raftului cu placheta vedem înrămată o fotografie de la *Rompres*, în care detectiva se află alături de Traian Băsescu și un bărbat îmbrăcat în haine militare. Primim și

explicații: „Fotografia a fost făcută de Ziua Poliției, la o expoziție, unde am prezentat pentru prima dată colaborarea dintre detectivi și poliția judiciară. Chiar despre asta îi vorbeam când jurnaliștii au făcut fotografia. Președintele s-a oprit la standul respectiv și a cerut detalii.”

Maria Bumbaru apare în carne și oase și începem să discutăm despre dezvoltarea domeniului în România postdecembristă. Poartă haine de culoare închisă, iar în mâini învârtă un pix negru. Ne zâmbește politicos și își cere scuze de fiecare dată când îi sună telefonul. Este stăpână pe discuție, dirijând comunicarea în direcția pe care o dorește și mai că ne hipnotizează pe amândoi cu vorbele-i meșteșugite.

Profesia de investigator privat nu a fost privită cu ochi buni odată cu ieșirea din comunism: „Coborâse detectivul, din roman și cinematograf, pe stradă. În afara de ceea ce au scris Conan Doyle sau Agatha Christie, era greu de închipuit ce poate să facă un detectiv. De aceea, până în 1995, lucrurile au fost incerte.” Traseul profesional al Mariei Bumbaru, însă, pare cu totul diferit față de contextul nesigur al capitalismului sălbatic care se instalase atunci în România: „Eu am început primul meu caz prin 1992. La vremea aceea nu mă gândeam să fac așa ceva, aveam cu totul altă viziune, vroiam să fac investigație jurnalistică.” Prin intermediul unor prieteni și în urma desființării instituției în care lucrase, Maria s-a angajat ca ziaristă: „În ianuarie-februarie '90-'91 au apărut tot felul de foi, foițe, toată lumea vroia să scrie, se redescoperea. Sigur că atunci am exersat extraordinar de bine acest tip de investigație pentru că, jurnaliști fiind, știți că similitudinea este foarte mare.” Prin 1993, într-o călătorie la Paris, s-a întâlnit cu un prieten de origine română care conducea o mare firmă de consultanță în investiții și lucra cu o agenție de detectivi. Acesta i-a propus Mariei să deschidă o agenție în țară: „Firmele mari care doreau să investească în noi domenii cereau investigații și consultanță. Bineînțeles că România era vizată ca spațiu de investiții, dar cine avea curajul să vină?” Nu a răspuns imediat propunerii, s-a întors și, atunci când șeful firmei franceze a venit în țară, i-a propus Mariei o investigație. Primul caz s-a întins pe o perioadă de peste doi ani. „Fiul unui client al lui foarte important cunoscuse o româncă și singurul semn de întrebare era faptul că fata nu le prezenta familia. Când venea discuția despre familie, despre nuntă, ea se limita să spună că nu are relații cu ai ei. «Nu îmi dau voie să mă căsătoresc», născocea tot timpul niște motivații.” Se pare că tânăra nu avea tocmai intenții cinstite. „Fata era folosită să ademenească investitori, să aducă bani.” După o vreme, cei doi s-au căsătorit, iar „fisurile” în povestea fetei, descoperite de detectivă, l-au determinat pe tatăl băiatului să „își ia anumite precauții în privința averii sale”.

În acea perioadă, Maria Bumbaru a dat

În evidențele A.D.P.R. există 600 de societăți specializate și cabinete individuale cu licență de funcționare. Dintre acestea, doar în jur de 250 sunt active cu adevărat.

peste multe afaceri necurate învârtite în România postcomunistă. „Eterna poveste, unde sunt banii? Și pe criză și fără criză economică. Domnule, am plecat de la o investiție care inițial trebuia să fie atâta, ai dublat-o, după care trebuia să vină beneficiul, și nu vine. De ce furnizorii noștri erau cei mai scumpi? Pentru că treceau prin trei mâini, se lăsau comisioanele și urmăream rețelele...” Făcând abstracție de problemele de corupție, domeniul afacerilor poate fi unul prosper pentru un detectiv pregătit. „Dacă se putea să aibă ziua 48 de ore, era foarte bine. Am călătorit, am muncit extraordinar de mult, am câștigat bine. Sunt foarte bogată prin multitudinea de relații în lumea afacerilor, prin încrederea de care mă bucur acolo.” Pentru o oră de consultanță, în cazul „clienților de vârf”, detectiva poate încasa chiar și 300 de euro.

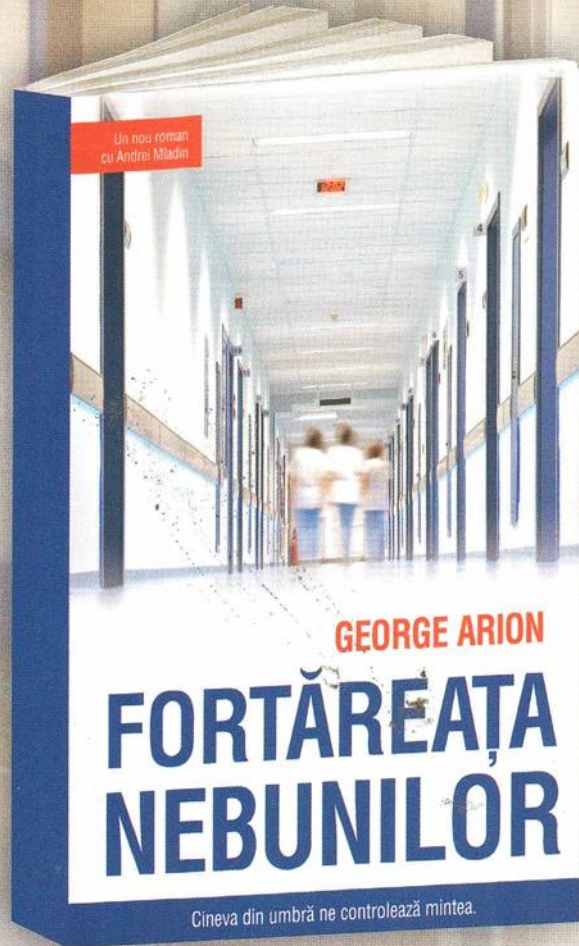
În opinia Mariei Bumbaru, o agenție serioasă are cu totul alte preocupări decât cazurile de infidelitate promovate în presă și în docu-dramele de genul *Trădați în dragoste*. Detectivistica se ocupă și cu investigarea fraudelor în firmele de asigurări și alte corporații, cu cercetări privind pierderile în afaceri, fuziuni între firme, identificări de proprietăți și de martori, anchete private cu diverse implicații în dosare comerciale sau investigații cu privire la încredințarea minorilor.

Ca să ajungi detectiv de top, trebuie să investești bani în propria educație. Și ucenicia în domeniul acesta costă mult: „Cursurile sunt foarte scumpe în străinătate. O parte dintre aceste cursuri mi-au fost plătite de partenerul francez. Nu cred că eu puteam să plătesc

douăzeci și ceva de mii de mărci, cât a costat una dintre școli. Mi-am dorit foarte mult o diplomă în România pe care să scrie detectiv (în anul 1996 a fost înființată prima școală postliceală de detectivi particulari, n.a), pentru că îmi doream ca această sintagmă să fie credibilă. În România, detectivul particular nu era oficializat în vreun fel. Prin natura drumurilor mele, am intrat în multe instituții și acolo unde am găsit audiență le-am vorbit despre ceea ce fac, că sunt detectiv particular.” Ultima conferință la care a participat a fost despre traficul de persoane și s-a desfășurat în Spania. Următoarea călătorie va fi la Torino, la o întâlnire internațională a detectivilor și polițiștilor.

Ajungem la finalul discuției și, înainte să ne mutăm în unul dintre birourile președintei, pentru o mică ședință foto, o întreb pe doamna Bumbaru despre un exponat din vitrină care mi-a atras atenția. Seamănă cu un pistol care în loc de țeavă are o mică antenă parabolică. Pe mâner stau agățate, ca niște liane, o pereche de căști stereo. Aparatul se vinde în magazinele de profil și nu trebuie să fii detectiv pentru a cumpăra unul: „Cu el ascultăm ciripitul păsărelelor”, îmi spune, în glumă.

Uneltele sunt doar recuzita cu ajutorul căreia joacă agentul de investigații, experiența fiind cea care descurcă, într-un final, itele scenariului. „Un detectiv trebuie să știe întotdeauna să se comporte dezinvolt într-un hotel de cinci stele și trebuie să știe cum să intre într-o bodegă, la un colț de stradă. Trebuie să fie un bun actor”, susține Maria Bumbaru.

Un nou roman cu Andrei Mladin

Preț întreg: ~~39~~ lei

Preț redus: 31 lei

Andrei Mladin a mai îmbătrânit, dar numai atât cât să devină mai distins și mai interesant pentru femei. Iar aria investigațiilor lui s-a extins, cuprinzând acum și secolul XIX, spre sfârșitul căruia un mare poet a murit în mod misterios.

Alex Ștefănescu

COMANDĂ ACUM

și primești un volum cartonat de 304 pagini cu 20% reducere!

talón de comandă

Vreau să comand romanul **Fortăreața nebunilor**

F 6-11

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal	localitate			număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe www.librariaflacara.ro

un imprint al grupurilor **FLACĂRA** și

t...
TRITONIC

crime scene

- CS 1 - Zâmbet ucigaș - Lisa Sotoline - 5 lei
- CS 2 - Dansul morții - Linda Fairstein - 5 lei
- CS 3 - Filiera grecească - B. Hrib - 5 lei
- CS 4 - Crima zen - Oliver Böttini - 5 lei
- CS 5 - În gura presei - Robert B. Parker - 5 lei
- CS 6 - Sunetele morții - Alex Mihalea - 5 lei
- CS 7 - Atac în bibliotecă - George Arion - 5 lei
- CS 8 - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe - 5 lei
- CS 9 - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle - 5 lei
- CS 10 - Spada - Bogdan Teodorescu - 5 lei
- CS 11 - Atingerea Sultanului - Hakon Ye - 5 lei
- CS 13 - Dreptate fără lege - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 14 - Crima Lordului Savile... - Oscar Wilde - 5 lei
- CS 15 - Indicii anatomice - Oana Stoica Muijea - 15 lei
- CS 16 - Ziua Lupului - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 17 - Casa secretă - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 18 - Plăceri nevinovate - VI Morogan - 15 lei
- CS 19 - Fabrica de păcate - Richard Aleas - 15 lei
- CS 20 - Consiliul justiției - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 21 - Cameleonul - George Arion - 5 lei
- CS 22 - Pactul roșu - Olivier Descosse - 20 lei
- CS 23 - Final Exit - Richard Aleas - 5 lei
- CS 24 - Parfumul văduvei negre - Oana Stoica Muijea - 5 lei
- CS 25 - Strada șobolanilor - François Forestier - 5 lei
- CS 26 - Hoji de timp - Ivona Boitan - 5 lei
- CS 27 - Almost Blue - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 28 - Justițiar din Cordoba - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 29 - Asasin la feminin - Monica Ramirez - 25 lei
- CS 30 - Greceanu, roman (cu un) polițist - Stelian Turlea - 5 lei
- CS 31 - Crima de la jubileu - Lucia Verona - 9,9 lei
- CS 32 - Legea celor patru justițieri - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 33 - Necuratul din Colga - George Arion - 15 lei
- CS 34 - Pasiunii primejdiioase - VI Morogan - 20 lei
- CS 35 - Criminali în paralel - Denis Georgescu - 20 lei
- CS 36 - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha (vol.1) - 5 lei
- CS 37 - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha (vol.2) - 5 lei
- CS 38 - Identități secrete - Monica Ramirez - 9,9 lei
- CS 39 - Igluuri în desert - Dan Scroggins - 9,9 lei
- CS 40 - A 4-a jintă - Emil Simionescu - 9,9 lei
- CS 41 - Identități secrete II - Monica Ramirez - 15 lei

talón de comandă

Menționați pe plic: **CRIME SCENE.**

F 6-11

cod carte	nume	prenume				
	strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
	cod poștal	localitate			număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe www.librariaflacara.ro

Pe cine preferați la șefia Partidului Democrat Liberal? Eu, unul, mărturisesc franc că nu am nici o preferință. Vasile Blaga, „buldogul” politicii democrat-liberalilor, mă cam lasă indiferent. Cam la fel stau lucrurile și cu ceilalți. Poate Toader Paleologu să mă mai încălzească nițel, așa, nu mare lucru – ci câtuși de cât. Deși, cam tot ceea ce se naște din democrat-liberali...

text Mihail Gălățanu
foto Mediafax și Agerpres

Blaga contra Boc

Vasile Blaga, „Buldogul” de la Interne, n-a apucat să îl „muște” pe „Pitic” decât doar așa, de-o tăvăleală prin praf. Deocamdată. Dar, cine știe?

A câștigat, deocamdată, Emil Boc. Este, cu adevărat, și în această situație, *răul cel mai mititel*. Dar îi va fi greu să reziste în fața eșecurilor care se prefigurează, neguros, pentru anul viitor – și pentru 2013, în partidul pedeleilor tineri. După toate isprăvile de criză pe care le-a înfăptuit, strălucit de dezastruos, Boc – „răul cel mai mic” – va avea traiectoria unui picaj greu evitabil. Lumea se va răzbuna pe el. Oamenii își vor vărsa of-ul pe el – și va rămâne în istorie ca premierul cel mai mic.

La rândul său, chiar și Traian Băsescu îl privește cu îngăduință, din același motiv, și îl păstrează în panoplie: să aibă la îndemână un țap ispășitor, atunci când va fi momentul.

Vasile Blaga pare să fie „buldogul” care vine. Având o mult mai bună imagine în afară, preferat de Uniunea Social Democrată (USD), ar putea primi, la o adică, sprijin de imagine din această nesperată parte, tocmai pentru a fi plasat în detrimentul lui Emil Boc.

Cum colapsul PDL nu mi se pare evitabil (nu cred că va mai putea crește prea mult peste un 20% aproximativ din totalul voturilor), cineva o să plătească oalele sparte după alegeri.

Mă gândesc că primul cap care va fi să cadă nu poate fi altul decât cel al lui Emil Boc. PDL crede că va putea recupera teritoriul pierdut în perioada crizei. Se înșală. Pedeliștii mizează pe o revigorare a economiei. Pe o nesperată creștere a salariilor. Pe o perioadă,

De ce s-or fi bucurând așa, când colapsul PDL pare inevitabil?

cea a anului viitor, în care ei să fie în stare să împăciuiască lumea – iar în România să curgă lapte și miere.

Suspectă mi-a părut și unitatea de monolit a partidului în jurul piticului său general. Și Elena Udrea, de la amvonul catedrei și înălțimii sale. A fost un spectacol de-a dreptul trivial. Un circ transmis în direct. Cine să creadă toate tâmpeniile pe care le-au debeat vorbitorii sub impresia & apariția unor lucrătoare drăguțe și independente?

Astfel de întâmplări dau adesea temperatura confruntărilor din partid. Și Partidul Democrat Liberal, ca orice partid care se află de gardă la ciolan, are convulsiile sale, firesc de altfel: lumea are, acolo, pentru ce să se bată. Și se bate. Cu ardoare. Cu îndârjire. Merită să urmărești dezbaterile din varii motive. Unul, printre primele, ar fi că poți diagnostica nivelul la care se desfășoară discuțiile – și la ce nivel de evoluție se află partidul cu pricina. Când se discută numai despre persoane, e clar că nivelul ideologiei de partid se află sub genunchiul broaștei. Că tot veni vorba, nu am auzit, la sindrofia PDL, discuții de principiu. Toți s-au certat, ca de obicei, i-au laudat – dar ce zic eu? – chiar i-au ridicat în slăvi, i-au bumbăcit, i-au firitisit, au dat cu ei de pământ, le-au luat scamele, deopotrivă, de pe haine și din creier. Au comentat, vehement, întâmplările. Despre doctrine și orientări, n-au suflat nici o vorbu-

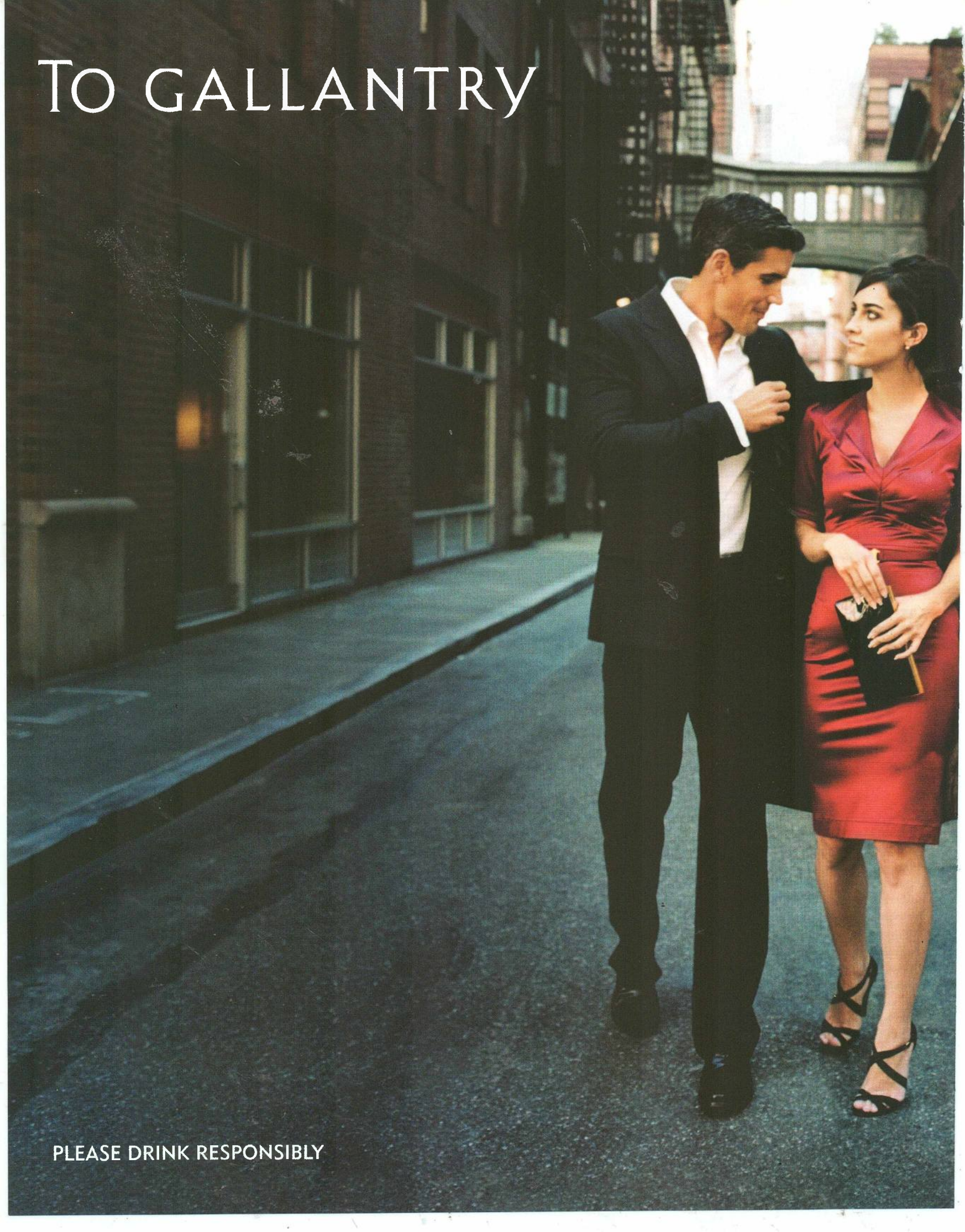
liță. Am așteptat cu sufletul la gură să văd încinse discuțiuni dacă am deviat mai spre stânga ori mai spre dreapta, despre unde se îndreaptă, cu adevărat, România, dar ele nu au mai venit niciodată.

Toate celelalte evenimente au trecut sub umbră. Partidul de guvernământ a fost, de departe, *high-light*-ul lunii. Nici măcar culisele asasinării lui Ossama bin Laden nu au mai reușit să capete contur și culoare. Deși, despre aceste lucruri, jurnalistice vorbind, este o pâine de mâncat – și nu oricum, ci la greu. Multe lucruri nu se potrivesc acolo: de ce Bin Laden a fost ucis deși era cu mâinile goale, nu era cu arme: s-a aplicat tot tactica „împușcați-l pe Ceaușescu”. Nu putea fi dus la un proces? Oricum, ca să îl omori chiar așa cu mâinile goale, parcă nici nu mai este vreun fel de curaj. Parcă nici celui mai îndărătnic dușman al meu nu i-aș face asta. Ar merita mai mult respect.

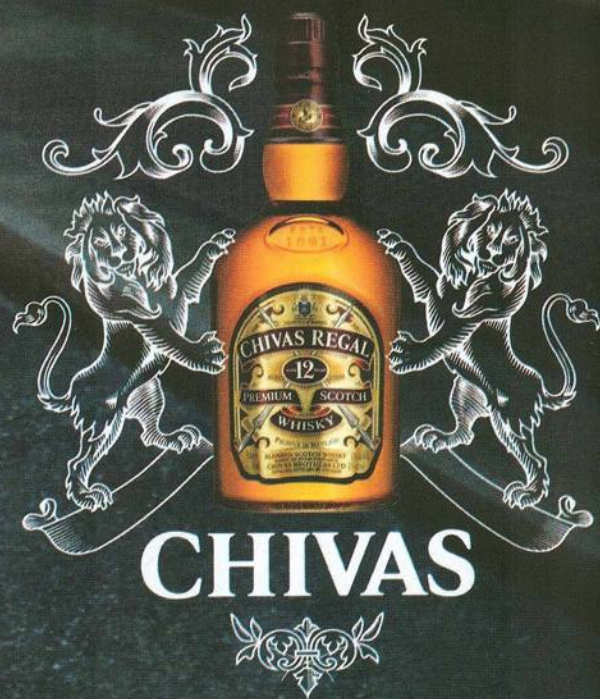
Dar despre Ossama bin Laden, altădată.

În rest, se apropie alt general, Generalul Vară. Cu inundații, plictis, căscături fără număr, concedii & alte lucruri care ne vor face să îi uităm atât pe Boc & Blaga, cât și pe Bin Laden.

TO GALLANTRY

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

CHIVAS

LIVE WITH CHIVALRY

Când rădăcinile sunt adânci și noduroase, și copacul e puternic. Radu Almășan a știut asta, iar cariera lui s-a ancorat bine în realitate. O realitate fertilă, în care au fost de toate: glorie, experimente, dezamăgire, temeri, dar întotdeauna pasiune și încredere.

text Radu Pocovnicu
foto arhivă Radu Almășan

Radu Almășan: „America e ca un pumn care-ți vine în față”

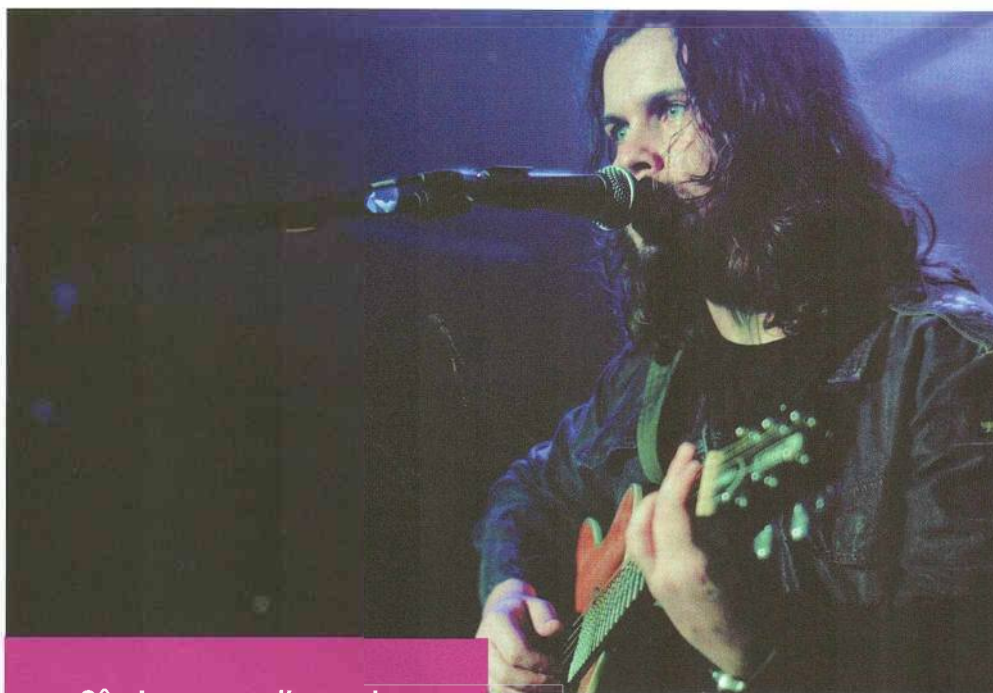

„Cel mai important lucru e timpul. Dacă nu-l valorifici la maximum, ai pierdut. Și aici revin la ideea cu plecatul... Am spus: hai să ne trăim viața, să facem altceva!”

Chiar în perioada când *Bosquito* era pe val, Radu Almășan a decis să plece în America. Către necunoscut. „Eu așa cred că se face, pleci când ești sus. Prin 2002–2003, *Bosquito* a avut vârful de difuzări, de recunoaștere. Întrebarea pe care ne-am pus-o atunci, eu și băieții din trupă a fost simplă: ce urmează după. Și aveam două variante. Fie repetam experiența asta la nesfârșit, până se fâșiia treaba, fie o luam pe un alt drum. Când văd ce are priză la public, radiourile vor să meargă la sigur, vor bâțâială, însă muzica latino nu era singura noastră direcție. Noi fusesem o trupă experimentală și îndrăzneță de la început. Uitați-vă la *Direcția 5*, la *Volta*. Vârful lor de popularitate s-a dus pentru că nu au mai îndrăznit nimic.” Dar au supraviețuit... „Dar noi nu ne-am pus problema supraviețuirii! Dacă tu, ca artist, nu mai ai provocări, ajungi la plafonare. Și să mă plafoñez la 23 de ani era cam devreme, nu?”

De ce e bine să refuzi uneori un loc cald și este necesară o ruptură, mai ales una radicală? „N-o să poți ști niciodată adevărul dacă nu te duci să vezi ce se întâmplă în adevărata industrie. Nu înțeleg de ce mulți instrumentiști buni din România cântă coveruri. E un fel de lăutărie de lux. Nu se îndrăznește, n-au tupeu. Unii artiști se plâng că nu se ascultă muzică rock în România, eu cred însă că e doar o neînțelegere. Vrei rock? Du-te unde se cântă rock! Eu am stat vreo șase ani în Statele Unite. America nu te lasă în letargie, să analizezi ce se întâmplă. E ca un pumn care-ți vine în față. Dacă te ridici, bravo ție! E un mediu foarte competitiv, mai ales în muzică. Faptul că în câțiva ani am ajuns să trăiesc din asta, consider că e o realizare. Nu mi-am imaginat niciodată că o să ajung vreun star în America, ci doar că o să ajungem suficient de mari pe targetul nostru încât să putem pleca în turnee. Mai avem puțin și chiar reușim să ajungem unde ne-am propus. Am avut doi ani foarte buni, 2007, 2008, apoi unul prost, 2010 a fost mai bun, iar acesta e chiar un an bun. Am revenit în România în mai multe episoade, ultima dată în decembrie. Mergem deja în turnee, în Olanda, Anglia, Austria. Ne-am stabilit cartierul general în România pentru că aici îmi este mai ușor, sunt oamenii pe care îi cunosc.”

Țara tuturor posibilităților nu l-a așteptat cu brațele deschise pe Radu. Plecând pe cont propriu, n-a scăpat nici el de teama necunoscutului. „O să ne descurcăm? Ce-o să mâncăm? Băi, oare chiar vom dormi sub vreun pod?” – se întreba el. Când se pune problema de a supraviețui fizic, câtă putere trebuie să ai să te mai gândești la muzică? Colapsul a fost

„Când eram copil, ascultam și Pink Floyd, dar și discurile lui tata cu muzică cubaneză sau mexicană. La noi, când erau chefuri, se asculta multă muzică, se scoteau chitarele, am crescut cu asta.”

aproape. „A fost un moment în care mi-a fost atât de greu, încât până și eu, cu voința mea ieșită din comun, m-am gândit că poate ar trebui să renunț. Mai ales perioada în care au fost probleme cu trupa, unul dintre membri a trebuit să se întoarcă acasă, altul a avut un accident la mână, nu îi mai răspundeau degetele la comenzi. Când am rămas singur am zis că nu e bine. Nu mai aveam nici o așteptare, dar nu-mi pierdusem speranța că am să fac ceva. Știam doar că nu sunt pe drumul cel bun în acel moment. Revenirea a fost naturală. Am început să cânt, să scriu piese noi, să fac show-uri, să mă cheme prietenii.”

De la *Bosquito*, la *Madame Hooligan*. Prima, o trupă cu o linie mai sentimentală, și una rock, cu un mesaj mai dur. „Cucerirea Americii” a însemnat pentru Radu un nou traseu artistic, punerea bazelor unei noi trupe. Care-i povestea *Madame Hooligan*? „Un prieten comun stătea cu Austin (bass-ul trupei) în casă și mi l-a adus într-o zi la repetiții. I-a plăcut. Tot prin el l-am cunoscut și pe Ben (chitară electrică), care era foarte experimental, îndrăzneț. Inițial nu am fi avut nici un fel de premoniție, dar ne-am luat chitățile și am mers într-o noapte lângă Los Angeles, într-un loc pitoresc unde se află niște izvoare termale. E un loc secret pe care puțină lume îl știe, stelele

strălucesc atât de puternic că te dor ochii, era cadrul perfect, am pus și câteva lumânări... Atunci s-a legat ceva, băieții m-au întrebat dacă nu vreau să le trag niște piese, și mi-am zis să-i ajut, deși de obicei nu fac asta. Le-am spus apoi că am în plan să fac un turneu în Europa, le-am dat piesele mele, le-am spus să le învețe, până când am ajuns să facem un concert în LA...”

Ciudad. Țasta-i cuvântul pentru atitudinea radiourilor din România vizavi de *Madame Hooligan*. Deși trupa a ocupat prima poziție, timp de două luni, în clasamentul celui mai important post de radio *indie rock* din Statele Unite, *iChannel Fm*, fiind prezentă și astăzi în play-listurile posturilor de radio de peste ocean, posturile românești refuză să-i dea drumul „in the air”. Care ar fi explicația? Aceeași, ca și până acum. „Oamenii din media nu își asumă riscuri, nimeni nu agreează un proiect experimental, iar orchestrația noastră este prea îndrăzneță pentru ei. Cel mai important este că piesele pe care le scriem îi motivează pe fanii noștri, asta pentru că le facem așa cum simțim. Am avut niște surprize fantastice la un concert pe care l-am ținut recent. Publicul ne-a cerut să cântăm piese pe care nu visam să le ceară, copiii ăștia le-au descoperit pe internet. Să auzi mii de oameni cum fredonează o piesă care nu a fost niciodată difuzată la radio, e destul de emoționant. Când intermediarul dintre noi și public, adică media, scapă, e important să avem acces direct la ei.”

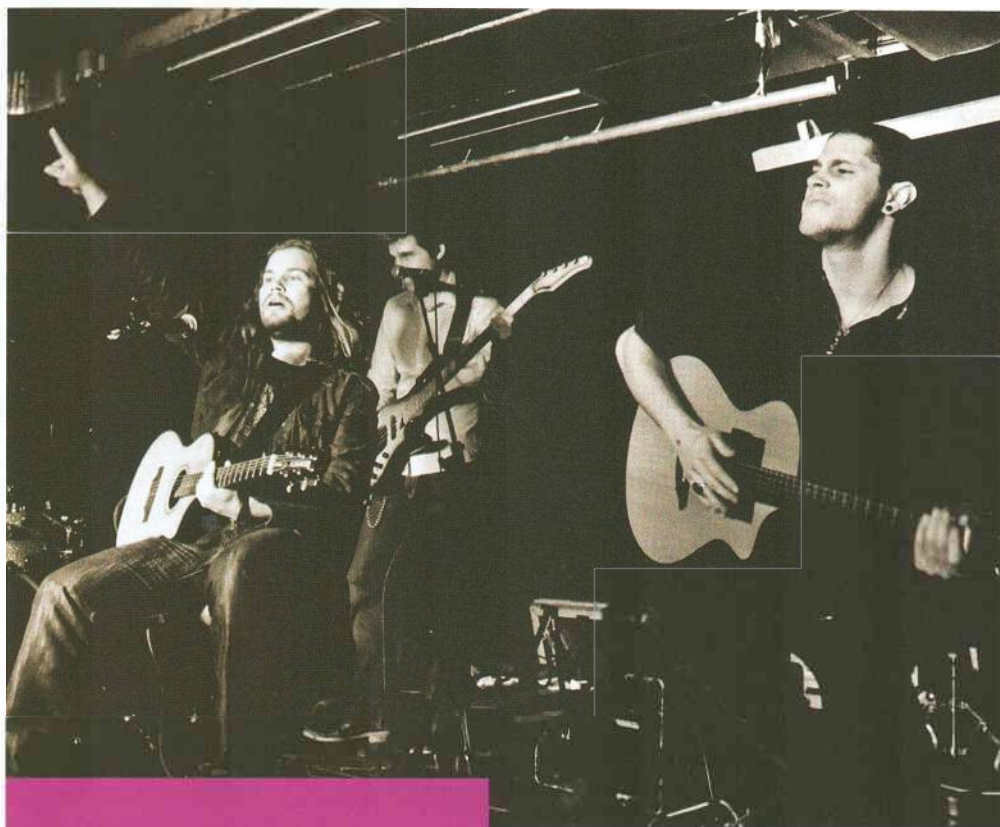
Sosirea *Madame Hooligan* în România a fost pe cai mari. Cu puțin timp în urmă, trupa a deschis concertul lui Manu Chao la București. Nimic întâmplător. Din câte se aude, *Madame Hooligan* va continua colaborarea cu Manu Chao. „Da. Suntem în discuții pentru un

turneu pe Coasta de Est a Americii, în luna septembrie, cu *Madame Hooligan* în deschiderea concertelor lor. Manu Chao și-a dat acordul, urmează să vedem dacă ne înțelegem managerial.” Și tot în America vor merge la *Burning Man*, unul dintre cele mai avangardiste festivaluri din lume. „În august vom fi prezenți la unul dintre cele mai non-conformiste festivaluri de pe planetă, cu opt zile de *performanceuri* greu de explicat. Filosofia *burnerilor* este de a-și întrupa din nimic, din deșert, o lume alternativă la cea pe care o trăiesc în fiecare zi. Este o manifestare artistică sută la sută, unde totul e original, neașteptat.”

America, America... Locul unde s-a născut *Păsărea Phoenix* pentru Radu, de unde a zburat și încotro se va întoarce. În muzică, și nu numai. „Soția mea locuiește la Los Angeles, are și ea o carieră acolo. Și ea a venit din România și a luat-o de la zero acolo. Acum se descurcă foarte bine, este PR la un salon din Beverly Hills al Anastasiei (n.r. – Regina Sprâncenelor). Pe de altă parte, eu pot să mă aflu oriunde în lume, cânt, sunt artist.” Radu Almășan – cetățean american? E un vis? „Nu. Cetățean, nu. Rezident, da.” Ai nostalgia originii? „Nu prea. Am niște momente, dar nu o nostalgie acută. Nostalgie față de oameni, locurile se schimbă. În plus, dacă ai nostalgii, nu poți să te concentrezi pe prezent.” Mai mergi în orașul tău, Brașov? „Nu prea, mă deprimă. Un oraș frumos în care lumea a uitat să trăiască. Dacă te duci după 12 noaptea zici că ești la Hiroshima.”

Ce zic cunoscuții despre Radu Almășan? „Lumea mă întreabă de ce am plecat, că era bine în România. Dar dacă nu plecam, n-aș fi avut niciodată expunerea internațională pe care o am. Ar fi rămas un vis. Dar ei ce fac? Românii care cântă prin străinătate. Cântă în curtea bisericii, sunt cazați pe la câte unul acasă. La un concert, acum câțiva ani, ne-a sunat organizatorul să ne roage s-o luăm din drum pe Andreea Bălan. Cum adică din drum? – am întrebat. Asta era singură, în ploaie, iar noi ne deplasam cu o super limuzină, pusă la dispoziție de aceiași organizatori, asta pentru că știam să ne vindem. A ajuns la concert, a cântat, dar mi se făcuse mie rușine că începuseră să se urce toți gherțoi și să pună mâna pe ea, o pipăiau săraca, până am hotărât cu băieții să nu-i mai lăsăm să se apropie. Dar Andreea părea să nu aibă conștiința a ceea ce este. După concert a venit și mi-a spus: De ce-ai plecat?”

Și dacă tot ea l-a privit cu compătimire? O fi auzit cât de greu i-a fost lui Radu să o ia de la început, poate a auzit de compromisurile pe

„Fiecare artist are o energie. În momentul când te sui pe scenă, și tu știi ce faci, te controlezi pe tine și îi controlezi și pe ceilalți. Când nu ai încredere în tine, lumea simte asta.”

care le-a făcut. S-a scris prin tabloidele românești că interpretul a spălat vase ca să supraviețuiască în America. „Vase n-am spălat, dar am avut alte joburi. Adevărul este că aș scrijeli și rahatul dacă asta ar fi o soluție viabilă pentru ce vreau eu să fac: muzică. Este ca în zicala aia: În dragoste și în război nu există reguli. Ți place ceva? Mergi înainte! Dacă tu nu înțelegi că viața e fluidă, că într-o zi poți să fii în vârf, și a doua zi jos, n-ai făcut nimic. Faptul că te-ai putea descurca și în astfel de situații, e o dovadă că n-o să te copleșească nimic. Deh, în România e o mare domneală... Părerea mea este că dacă e importantă imaginea și cum te privește lumea, înseamnă că ești nesigur și că ai nevoie de cineva să te bată pe umăr, ai nevoie de niște sârme să te țină. Nici o persoană ca asta nu va face nimic important în viață. Toți cei care fac ceva au foarte multă încredere în ei înșiși și merg până la capăt. Și nici măcar nu trebuie să fie relevant pentru voi, ci pentru mine. Și, credeți-mă, sunt destul de pretențios!”

„Există un cuvânt care ne distruge și ne mănâncă de vii: miștoul. Când cineva are o inițiativă, cei din anturaj încep imediat cu tachi-nările. Iar dacă presiunea devine sistematică, erodează încrederea în tine. Dintr-o persoană cu o anumită atitudine ajungi să te abții numai ca să fii lăsat în pace. Și asta-i o mare problemă. Dacă în America îi spui cuiva că ești muzician, te încurajează. Poate te minte. Dar una e când cineva îți dă bună ziua cu zâmbetul pe față și alta când nu se uită la tine, chiar dacă e foarte atent. Ce-i mai ciudat este că românii te admiră în secret, chiar dacă fac mișto. Sincer, nu înțeleg de ce trebuie să fie totul ca o competiție? Când aveam 16 ani am fost invitat să cânt la un concert în Brașov, tocmai scosesem un album. Era un material la care muncisem mult, chiar ieșise bine. Ei, și în momentul când am urcat pe scenă, unde toți voiau să fie *Genius* și *K1*, au început să arunce cu pietre în mine. Pur și simplu îmi săreau pietre din chitară! Și nici măcar nu începusem să cânt! Păi câți dintre copiii de 16 ani care ar fi suferit o asemenea molestare, n-ar fi renunțat definitiv? Am trecut foarte greu de acest episod, am vrut să mă las de muzică, mi-a fost teamă să urc pe scenă un an. A doua zi m-am dus la școală și toți făceau mișto de mine. Cum să fac să nu mai ajung în situația asta? – devenise o întrebare foarte importantă pentru mine și acum făceam totul ca să am problema în mână. Ajunsesem să mă uit în public și, dacă vedeam un singur spectator nemulțumit, dădeam totul pentru el...”

FLACĂRA

100 DE ANI

DE ACTUALITATE ROMÂNEASCĂ ÎN IMAGINI

1911

1933

1952

1978

1989

1997

2011

www.revistaflacara.ro

Pentru Jacqueline Pavel, excelența nu este un pariu. Este abecedarul pe care a învățat să-și citească și să-și scrie viața, de la cei doi dascăli: Carmen și Aurel Pavel, părinții ei și ai „J'Info Tours”. Care, la 22 de ani, i-au făcut cadou firma „J'Info Training”, ca să predea, la rândul ei, lecția de excelență pentru business-ul de turism.

interviu realizat de Corina Anghel
foto Octavian Tibăr

Jacqueline Pavel

Une noblesse qui oblige

„E un privilegiu ca, până la 22 de ani, să fi văzut deja șaptezeci și ceva de țări.”

„Iau deciziile foarte rapid! Fac o analiză, desigur, dar merg foarte mult pe feeling, pe instinctul de moment. Și de obicei, îmi iese. Ba chiar mă cert singură că nu mă bazez mai mult pe instinct. De multe ori, când am mers doar pe rațiune, am greșit.”

Cum s-a născut J'Info Training?

– A fost ideea mamei mele, care simțea nevoia unei pregătiri specializate pentru cei care lucrau în turism. Iar acum, firma s-a dezvoltat și pe alte segmente, de management, de coaching, de leadership. Toate cursurile sunt atestate, iar diplomele recunoscute de CNFPA (Consiliul Național de Formare Profesională a Adulților). Trainerii sunt în general formatori, angajați ai noștri, dar colaborăm și cu alții, fie când avem solicitări prea multe, fie când ne lipsesc din portofoliu anumite specializări. În paralel, oferim și consultanță pe accesare de fonduri europene, pe proiecte UE.

Ce materii ți-au plăcut în liceu?

– Inițial am vrut să merg către automatică, informatică, dar într-a unsprezecea m-am întâlnit cu Economia și a fost dragoste la prima vedere. Am descoperit niște chestii minunate și am zis: „gata cu statul la calculator” – aveam câte 10 ore de Informatică pe săptămână. Am trecut, firesc, către Economie, Management...

A contat faptul că părinții tăi făceau business?

– Nu foarte tare, nici măcar n-au încercat să-mi dea un sfat legat de profesia pe care s-o aleg. Mi-au lăsat libertate totală de decizie, să merg pe drumul dorit de mine. Așa că am ales ASE-ul. Care m-a dezamăgit, însă, ca nivel de școală.

O școală în străinătate?

– N-am vrut să plec în afară. Pentru că sunt atașată de părinți, de câini – am nouă câini, plus pisici, iepure, lamă, capre, ponei. Îi am împărșiați, așa că fac naveta între Snagov, Bran și București, pentru că e sarcina mea să le duc de mâncare, să am grijă de ei... ai mei n-au timp, iar eu chiar sunt îndrăgostită de toate aceste animale. Cum să plec și să le las? În liceu câștigasem un concurs Oracle și ne-au premiat la Los Angeles. Ajunși acolo, ne-au oferit burse la UCLA, dar nu m-a atras deloc ideea să rămân. Îmi place foarte mult să călătoresc în lume, dar atât. Acasă e doar aici.

■ **Ai tăi erau foarte ocupați. Te-au crescut bunicii?**

– Nu chiar. Ai mei mă luau peste tot unde plecau, la târguri. Adormeam eu pe-acolo, pe mese, dar măcar eram cu ei. Și îmi plăcea, mi se părea distractiv să călătoresc așa, mult.

■ **Cum e să fii „la Dauphine”? S-a simțit că ești diferită, printre colegi, prieteni?**

– Nu am vrut niciodată să par diferită, mă comportam ca și când n-ar fi existat nimic în spatele meu, ba chiar evitam să povestesc pe unde am călătorit în lume. Era mai complicat când apăream bronzată iarna, încercam să o scald, de frică să nu creez niște sentimente așa... nevinovate, de altfel, de invidie.

■ **Numele, Jacqueline, te-a obligat cumva să te apropii de limba franceză?**

– Da, și chiar am încercat, de câteva ori, dar nu prea s-a prins. Spaniola m-a atras foarte tare și am făcut cursuri la Cervantes. Despre engleză nu mai zic, e ca și a doua limbă maternă, acum o vorbește toată lumea. Dar, revenind la franceză, nu am renunțat de tot la idee.

■ **Unde te vezi peste 10 ani?**

– Mă gândesc la asta uneori, dar sunt atât de ocupată cu ce am de făcut mâine și poimâine și peste o săptămână, că nu mai am timp de planuri pe termen lung. În mare, însă, mă văd tot în România, dezvoltând business-ul de training și organizând evenimente speciale, cu speakeri celebri, din toată lumea. Și mi-ar mai plăcea să-mi deschid și o casă de modă, pentru că sunt o *fashion victim* de când mă știu.

■ **Dacă erai în locul părinților tăi, ce ai fi făcut altfel în afacerea de turism?**

– Nu cred că aș fi făcut altfel. Ei au avut viziune, au fost inovativi, au exploatat perfect cerințele pieței de turism din acel moment. Au adus primii charterele în România, au găsit destinațiile optime pentru piața românească.

■ **Dacă ai avea misiunea să promovezi România prin turism, ce strategie ai aplica?**

– În primul rând, mai e mult de lucrat la infrastructură, la drumuri, la standardele hoteliere. România e greu „de vândut”, pentru că turiștii, mai ales europenii, vor standarde ade-

„N-aș pleca din România. Dar visez să am un hotel al meu pe o insuliță frumoasă, undeva în Tahiti, de exemplu.”

vărate. Dacă totuși îi aduci, riști nici să nu mai vină și să-ți mai dea și niște *review*-uri, de nu vrei s-auzi! Totuși, România e o țară foarte frumoasă, merită cunoscută. Mama a făcut Asociația de Dezvoltare a Obiectivelor Turistice și încearcă să promoveze locurile și lucrurile extraordinare, inclusiv obiectivele balneare, pe care le avem. Dar, repet, până nu avem drumuri...

■ **Ce muzică asculți?**

– Rock. Mult rock! AC/DC, Guns'n Roses, Iris, Cargo, Phoenix, Deep Purple, Rolling Stones, clasici...

■ **Cum ai ajuns în Liga Europeană de bridge?**

– Ai mei m-au bătut la cap de când eram mică să învăț bridge. Că e un hobby extraordinar, că te ajută să gândești strategic, că ți se dezvoltă memoria... dar mie mi se părea foarte complicat, nu înțelegeam nimic. Abia în urmă cu doi ani, au insistat și părinții lui Horia (prietenu meu), care au fost colegi de liceu cu ai mei, și uite așa am ajuns să nu mai putem fără, ne-a intrat în sânge zdravăn. Abia așteptăm serile, să ne așezăm la o partidă.

În iunie 1971, „Flacăra” publica un reportaj despre atât de necesara reabilitare a centrului vechi al Capitalei. Începând cu Hanul lui Manuc. Zilele trecute, am luat zona cu pricina la picior. După 40 de ani, lucrurile stau aproape la fel. Restaurăm, în continuare. Doar că într-o variantă mai capitalistă. Și cu Hanul lui Manuc închis. Din motive de retrocedare.

Str. Smîrdan & Co

Multă bătaie de cap ne mai dă astăzi răposatul Manuc bei. După ce o viață întreagă s-a ținut de tot felul de sforării și gheșefturi, – lăsând pe seama posterității și istoricilor să-i descâlcească oculțele-i panglicării – iată-l acum, după un secol și jumătate, stîrnind treburile co-operației meșteșugărești, organizațiilor comerciale, edililor, făcînd să nu doarmă arhitecții, mobilizînd pe constructori și decoratori. Pentru că, orice s-ar zice, Hanul lui Manuc e cuiul lui Pepelea. Restaurarea acestui edificiu de epocă – în care s-au investit atîta fantezie, muncă și bani – a determinat volens-volens și revalorificarea amorfelor străzi din perimetrul hanului.

Din vechiul centru comercial, care s-a născut și a crescut o dată cu ulița ce poartă numele neguțătorilor ce făceau drumul pînă la Lipsca, ne-au rămas cîteva străduțe înguste întretăiate la înțîmplare, unde își depozitau și-și desfăceau odinioară țesăturile și bricegele activii meșteșugari din Gabrovo; croiau pieile

pricepuții covaci; coseau și vindeau harnașamentele șelarii; vindeau caftane, gulere și mantale boierești din astrahan, vulpi, urși și lupi, blănarii. Ce se putea face astăzi în aceste prăpădite clădiri care dormitau pe străzile purtînd numele meșteșugarilor sau al neguțătorilor din secolele trecute?

Inițiativa gospodărească pornită cu refacerea Hanului lui Manuc s-a legat în mod firesc cu ideea și acțiunea de revalorificare a prăsisitelor vaduri comerciale; treabă de loc simplă, dar care a și început să prindă contur.

Iată-ne așadar în 1971, la început de sezon estival, cu un nou-vechi vad comercial care și-a deschis cu un nou-vechi vad comercial care și-a deschis vitrinele și ușile. Strada Covaci a fost ocupată aproape în întregime de magazine de consignații, Gabrovenii, de ale cooperației meșteșugărești (24 de unități deocamdată), pe Smîrdan, articolele casnice sînt pe prim plan ș.a.m.d. Bătrîna Piață de Flori s-a volatilizat, lăsînd loc liber viitorilor mușterii ai Hanului lui Manuc să o traverseze spre a mesteca stafide și a bea cafea și spre a încerca cîte un carambolaș la Cafeneaua veche, deschisă peste drum. Din Șelari ne face cu ochiul Crama domnească, unde se pregătesc a fi depozitate prin beciuri vinuri – sperăm – domnești. Și cîte și mai cîte.

Frumoasă treabă! Sigur că mai este încă de lucru, și nu puțin. Dacă ne gîndim bine, acest centru începe de fapt cu strada Doamnei, cuprinde strada Blănari (care încă nu are nimic de soi), apoi intrarea spre Lipscani (ce trebuie la rîndul ei regîndită), Lipscanii (care și ea necesită retușuri), Gabrovenii, Smîrdanul, 30 Decembrie, Șelarii – care mai au nevoie de completări etc.

Chestiunea ce se pune acum este însă ce fel de centru comercial facem?

Un centru comercial cu patină de bazar levantin sau un centru de comerț modern,

diversificat, atrăgător, care să valorifice în condițiile cerințelor actuale vechea rețea de străzi și localuri? Alternativa e clară: că doar trăim în secolul XX. Acest lucru pare că, în general, s-a înțeles. În acest spirit s-a reconstruit și urmează a fi valorificat Hanul lui Manuc; în acest spirit s-a edificat atractivul și originalul local Crama domnească; s-a amenajat, tot în această lumină, ineditul magazin de mobilă romînească *Rustic* – care ne face o excelentă impresie despre posibilitățile și fantezia artiștilor tîmplari cooperatori; așa a fost conceput și funcționează modernă adăpostește bibilurile lucrate cu adevărată artă, chiar în incinta magazinului, de meșteri făurari în aramă și fier. *Marama, Ceramica* și alte unități ale cooperației meșteșugărești dovedesc că la conducerea meșteșugarilor noștri cooperatori există nu numai fantezie și spirit întreprinzător, dar și o concepție modernă în valorificarea propriilor posibilități.

Merită mențiune cu totul specială magazinele marilor producători, adevărate expoziții cu vînzare. De pildă, pentru prima dată în Capitală întîlnim un magazin de proporțiile, calitatea vitrinelor, prezentării și mărfurilor unității *Titan*. După *Gioconda* de pe Calea Victoriei, modest, vizavi de Cafeneaua veche, fabrica de ciorapi «Apollo» a deschis o mică butică în care prezintă mărfuri ce nu au fost achiziționate de comerț. Bravos! Încă o dată se remarcă grija întreprinderilor producătoare de a oferi cumpărătorilor ceea ce au mai bun. Acest fapt vine în contrast cu lipsa de preocupare a unor organizații comerciale specializate, cum este de pildă unitatea «Apartamentul» de pe strada Covaci, aprovizionată cu tipuri de mobilă din cele mai banale, pe care le cunoaștem ca modele de peste 20 de ani. Decît asemenea magazin «nou», mai bine lipsă.

Aici este cel mai potrivit loc
de a dezvolta și experimenta
comerțul stradal

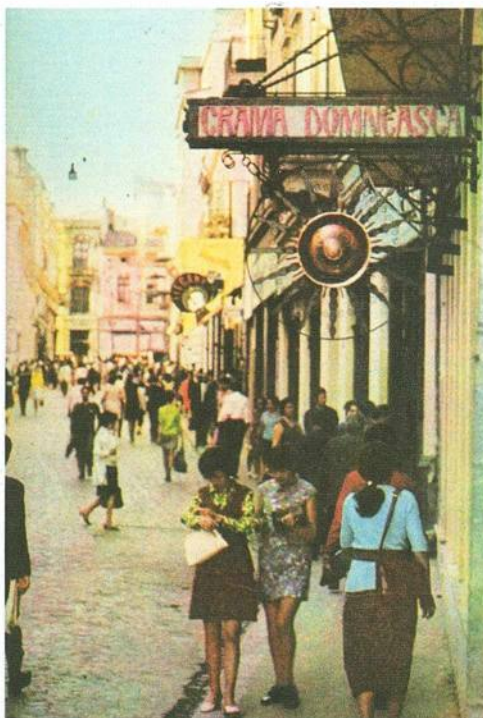
Un alt aspect este cel al contactului mai direct cu publicul. Aici este cel mai potrivit loc de a dezvolta și experimenta comerțul stradal – cum i se spune acum în termeni de specialitate. Nu există capitală europeană care pe arterele sale comerciale să nu practice din plin asemenea comerț: începînd cu încălțămintea și ciorapii, terminînd cu textilele și tricotatele. Nici Parisul, nici Viena, nici Belgradul, nici Praga nu se jenează. Pentru că nu este vorba de un comerț ambulant, de bazar, ci de comerț modern, care oferă în mod civilizat, cu abilitate și eleganță, direct, încă din stradă, mărfuri cumpărătorilor. La asta mai adăugăm că se face simțită și lipsa chioșcurilor de ziare, a debitelor de tutun, a micilor tonete cu ilustrații și amintiri mărunte și altele. S-ar putea ca toate acestea să fi fost de pe acum stabilite: cu atît mai bine! Să ne grăbim a le pune în practică pentru că în cel mai scurt timp să ne bucurăm cu toții din plin de ele.

După atîta istorie și legendă despre locurile vechii Curți Domnești, merită, credem, să consemnăm într-un viitor ghid și o viitoare istorie a Bucureștiului realitățile nu mai puțin atractive pe care le vor oferi străzile Covaci, Gabroveni, Smîrdan & Co... Și poate nu numai ele, pentru că edificiul lui mîsiu Manuc, mai zilele trecute, după ce a scuturat gheretele de zarzavaturi din partea Pieței Unirii, i-a zgîndărit pe arhitecți să se întrebe dacă nu este cazul să se amenajeze hala ca supermarket, să se planteze standuri cu umbrare viu colorate, să se facă o pardoseală ca lumea și cîte altele.

Mare pezevenchi și beiul ăsta, cu hanul lui.

În peisajul acesta inedit, aglomerația magazinelor de consignații de pe strada Covaci pune sub semnul întrebării ce și unde trebuie să se vîndă mărfurile scoase pe piață prin acest sistem. Dacă facem consignație în centrul orașului, atunci această consignație trebuie să se dovedească mai exigentă: una este vînzarea de obiecte cît de cît de valoare și alta e talciocul. Cum altfel s-ar putea numi abundența de tablouri de cea mai proastă calitate și gust – absolut noi – decît încurajarea producției unor pseudoartiști ce-și exercită negoțul sub egida unei unități comerciale de stat? Pe de altă parte, mobila veche, care se vindea altădată prin magazine obscure, nu are ce căuta într-un centru comercial nou, chiar dacă se practică în clădiri vechi. Și tablouri, și mobilă: da! Dar amîndouă să exprime mai multă exigență și respect pentru cumpărători.

De aici trebuie să începem a decanta cum să arate și ce să ofere cumpărătorilor autohtoni și turiștilor aceste magazine pe care le-am deschis și continuăm a pregăti deschiderea altora. [...]

CULTURĂ

HOT STUFF

Speranță și deznădejde

Și a fost Bookfest 2011. Multe speranțe înainte de deschidere, urmare a deciziilor de grăbire a perioadei de organizare și a modificării programului de vizitare – zilnic 10-22. Speranța că vremea nu va fi atât de frumoasă ca toți bucureștenii să plece la munte sau la mare, dar nici atât de ploioasă încât să nu iasă din casă. Speranța că autorii români vor atrage cititorii...

Puține titluri noi. Puțini invitați străini. Puțin entuziasm. Ungaria – țară invitată, ușor exilată în ultimul pavilion. Acțiuni multe pe hârtie, dar cu ecou redus la public. După o miercuri și o joi destul de onorabile, a sosit o vinere în care au început să apară primele îngrijorări: deși după-amiaza avansa rapid, dorita înghesuială pe culoare și în standuri se lăsa așteptată. Sâmbătă editorii au mai recuperat oarecă, deși finala Barca-Manchester a îndepărtat cititorii de orele târzii

printre cărți. Duminica a fost ultima șansă... Ratată?

Când totul s-a închis au început să apară comunicatele de presă trâmbitând marile realizări, în timp ce, pe șoptite, editorii bombăneau că s-au vândut cărțile la reducere și prea puține exemplare din nouăți. Unii, prăpăstioși, vorbeau de un dezastru, în timp ce alții, mai echilibrați, constatau o scădere a valorii vânzării cu 20-25% față de anul trecut. Foarte puțini chiar au fost mulțumiți. Oare erau sinceri?

Afară, la cele două terase din dreptul pavilionului C1 (fost 15), la fițe în stânga și la... nefițe în dreapta (adică vânzare de mici la greu, cu 3 lei bucata!), mesele au fost ocupate în întregime doar temporar. Oricum, după orele 19 se cam subția traficul...

Bun, rău a mai trecut un târg. Speranțele se mută acum spre Gaudeamus-ul de noiembrie!

Carte moca n-aveți?

Cam așa m-a întrebat un puști. Am crezut că face bancuri cu mine. Nu făcea. Era serios. L-am întrebat cum de i-a venit asta. Mi-a zis că dacă tot a văzut cărți groase la 10 lei, la 5 sau 3 lei, ba chiar și la 1 leu, de ce n-ar fi și moca? N-am avut chef de vreo altă replică.

Ce-a fost simpatic la acest târg? Am avut aer curat și proaspăt nu numai pentru că funcționa instalația de aer condiționat, am avut parte de puțini, dar buni cititori fideli, îi puteai vedea cum veneau cu listele pe mici bucățele de hârtie sau citind din iPhone-le personale, am avut parte de mulți (foarte mulți!) autori români pentru că multe edituri au început să publice intens români... Mai ieftini și mai la îndemână? Probabil. Cu siguranță talentați și persuasivi. Îmi amintesc doar un singur titlu, *Nepovestitele trăiri ale templierilor români*, al lui Adrian Voicu. Adrian a avut o lansare super, pe *Strada Ficțiunii* de la All și a jucat pe tot terenul cu fizicul său impresionant și tricoul asortat la subiectul romanului. El singur a declarat *Această carte este un hohot de râs!* Are dreptate și trebuie să o citiți.

La *Crime Scene*, Emil Simionescu a apărut pentru prima dată în public vorbind despre

Crime Scene
nu a ratat nici
acest moment.

noua s-a carte, *A 4-a țință*, vândută împreună cu numărul de mai al revistei *Flacăra*, Monica Ramirez și-a anunțat al optulea volum, apărute toate în mai puțin de un an, *Identități secrete*, partea a II-a a volumului doi din seria *Alina Marinescu*. Tot despre o Marinească, dar Anastassia, ucigaș plătit, a vorbit și Oana Stoica-Mujea, colegă de copertă cu foarte tânărul Andra Pavel, pe *Sărutul morții*. Prezentarea *Fortăreței nebunilor*, semnată de George Arion, și a romanului *Ucideți generalul*, a întregit seara de sâmbătă. Apoi fuga la meci.

Ce n-a fost prea simpatic? Probabil că ne-am pus prea mari speranțe în redresarea economică mult discutată. Cititorii noștri nu au

aflat că și industria cărții a ieșit din criză. Am observat cu stupeoare june minunate îmbrăcate și construite ce au ieșit pe porțile pavilionului cu punguțe de ceai. Bun și ăla, dar măcar o carte așa, de formă?...

Mă întreb dacă epoca marilor târguri de carte n-a apus? Dacă României nu îi ajunge unul singur? Dacă, urmând modelul altor țări, tot europene, n-ar trebui să organizăm festivaluri de carte la iarbă verde în mijlocul Cișmigiului, pentru măcar trei săptămâni? Sau poate că sunt eu cârcotaș...

Nicolae Manolescu și Lilian Zamfiroiu, în standul Books NOT Brands. Pe surse se zice că Books NOT Brands e noua marcă sub care expun Flacăra, Crime Scene, Tritonic, Ramirez Books și Caii Verzi. Aici, Nicolae Manolescu a debutat în proză cu „Povești pentru oameni mari” la editura „Mașina de scris” condusă de Domnița Ștefănescu.

Nimeni nu părea indignat de volumele aruncate pe jos ca într-un second hand. Am simțit un frison pe șira spinării. Degradantă postură pentru cărți, pentru editurile care le-au publicat și pentru autorii de pe copertă. Păcat, domnilor. Așa ceva nu se face!

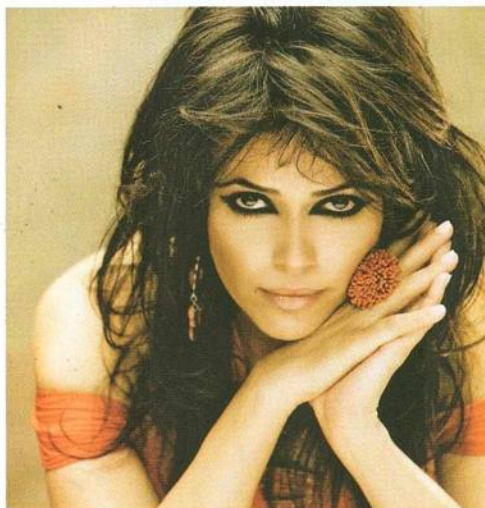
Ca o alternativă la tradițional, cea de-a XX-a ediție a Festivalului Enescu introduce o categorie nouă de evenimente: seria „World Music”. Sau, mai simplu, muzica din jurul nostru.

text Corina Anghel
foto arhiva ARTEXIM

Muzica lumii, la București

Mario Brunello, primul italian care a câștigat râvnitul „Concurs Ceaikovski” de la Moscova, duce spiritul italian în lume, cu al său violoncel „Maggini”, din secolul XVII, și cu „Orchestra d’Archi Italiana”, pe care a creat-o în 1994.

Din orice spațiu cultural ar proveni, tainele existenței vor fi împărtășite, prin sunet, în concertele seriei *World Music*, cu preluări de la accente etnice, la introspecții de gen soul (Dhafer Youssef), de la ritmuri sacadate de rock, jazz sau folk (Chava Alberstein), la îndelungi căutări ale sinelui, de la pași pasionali de tango (Gustavo Beytelmann sau Yasmin Levy), la călătorii pe malurile Adriaticii (Mario Brunello – Odusia). E o revenire la izvoare, acolo unde maestrul Enescu ne învâța lecția tradiției folclorice, a spiritualității unice specifice școlilor naționale, la filonul vital al fiecărui popor în parte. Seria *World Music* vrea să transmită că modern, sau mai precis contemporan, înseamnă și viu, altfel, cosmopolit; că tradiția și inspirația nudă se întâlnesc pentru a revela esența. Muzica lumii atrage prin istorii fruste ale timpului prezent, în dialecte numeroase, toate însă cu același mesaj: muzica este un limbaj universal, catalizator de sentimente, idei și pasiuni.

Yasmin Levy, între puritatea genului Ladino (muzica iudeo-spaniolă din Spania) și inima arzătoare a flamenco-ului.

Pe o stradă-n jos, pe un drum frumos... Așa ar trebui să înceapă povestea despre micuța și cocheta librărie „Books & Company”, din cartierul-comună Hellerup, tainic ascunsă după un colț unde se află o uriașă florărie care a inundat toate aleile cu găleți pline de flori. „Books and Company” are doar cărți și cafele. Diverse și gustoase. Și unele și celelalte...

text și foto Bogdan Hrib

Librăria de după colț

Am descoperit locul din întâmplare. Căutam un buchet de flori și mă tot învâteam pentru că cele din față erau cu mult peste bugetul meu. Când s-au terminat florile m-am trezit cu nasul în vitrina lor. Cărți. În engleză. Am privit pe fereastră. Acolo, pe teighea, am observat uriașa cafetieră. Și cred că pofta de o cafea m-a convins să intru pentru prima dată. Afară cam sufla vântul. Am cerut un *americano black* și am început să mă plimb printre rafturi până la canapelele din spate. Am răsfoit o carte, două, am sorbit cafeaua și au trecut două ore. Am hotărât să revin...

A doua oară m-am dus direct la Isabella. Nu știam cine e, dar părea mai șefă. M-am prezentat. Mi-a zâmbit și am conversat cam o oră jumătate. E chiar șefa. Cam asta este povestea ei:

- Sunt jumătate daneză, jumătate iraniană..
- N-aș fi zis. Aș fi bănuț că ești spaniolă.

Surâde și continuă:

– Am crescut în Iran, Danemarca și Statele Unite. Sunt avocat de meserie și după vreo opt ani de practică m-am mutat cu soțul meu în străinătate. Am locuit în Olanda, în Hong Kong, New York și San Francisco. Pe lângă domeniul juridic, am scris câte puțin și m-am ocupat de editare. În Hong Kong chiar am lucrat la sediul unei mici edituri specializată în cărți de drept și reviste ilustrate.

– Dar de aici și până la librărie e cale lungă.

– Nu chiar. Ultimii ani în străinătate i-am petrecut în America, apoi am revenit în Danemarca. Aici am realizat că ceea ce îmi

Isabella Smith, de la avocat la librar.

lipsea cel mai mult era o librărie combinată cu o cafenea-ceainărie. Experimentasem o mulțime de *bookcafe*-uri sau doar cafenele în care îmi plăcea să citesc sau să lucrez. Așadar, m-am hotărât să deschid un asemenea loc, cum îmi plăcea mie. Am vrut să creez un spațiu pentru conversații și un loc unde să pot organiza evenimente pe seară. Mai simplu, un loc unde să aduc lumea laolaltă. Simplu, nu-i așa?

Nu o contrazic. Mi-aș dori și eu un asemenea loc în București. Ceva mic și cofeinizat... Nu numai pentru consumatorii de ceai! Dar nu comentez.

– Ai găsit un spațiu minunat între o florărie și un supermarket, un spațiu nu foarte mare, aflat în mijlocul comunității internaționale din Copenhaga. Cine sunt clienții tăi? Mulți străini?

– Nu, mă așteptam ca majoritatea să nu fie danezi. M-am înșelat. Conaționalii mei sunt majoritari, ceea ce oferă afacerii mai multă stabilitate. De fapt, cred că aducerea celor două grupuri împreună, străini și localnici, e foarte importantă. Se citesc și cărți daneze traduse, se vorbește engleză. Danezii își doresc să cunoască lume din alte țări...

O precizare: localitatea Hellerup este un fel de orașel pașnic lipit la nordul capitalei Copenhaga, un oraș fără blocuri, doar case vechi și birouri moderne, ambasade și reșe-

Anul acesta e plin de aniversări. Pe lângă cei 100 de ani ai revistei noastre, una dintre cele mai prestigioase edituri franceze își aniversează centenarul, e vorba de „Gallimard”. Dar anul acesta avem și vești triste: lanțul de librării „Borders” a anunțat falimentul în februarie, urmând astfel să închidă 200 de magazine... Epoca marilor rețele începe să apună. Cine are urechi de auzit...

dințe. Un orașel atât de liniștit că poți oricând auzi ciripitul mierlelor.

– M-am tot uitat pe rafturi. Domeniile sunt foarte diferite – *mystery*, *romance*, *self-help*, *business*... Cum îți alegi titlurile?

– De la distribuitori, evident. Dar citesc cele mai importante ziare britanice și americane, văd ce este nou și interesant. Apoi citesc site-uri și bloguri de recenzii și aflu ce are căutare. De foarte multe ori ascult sugestiile cumpărătorilor.

– Am găsit librăria căutând flori. Cum o promovezi?

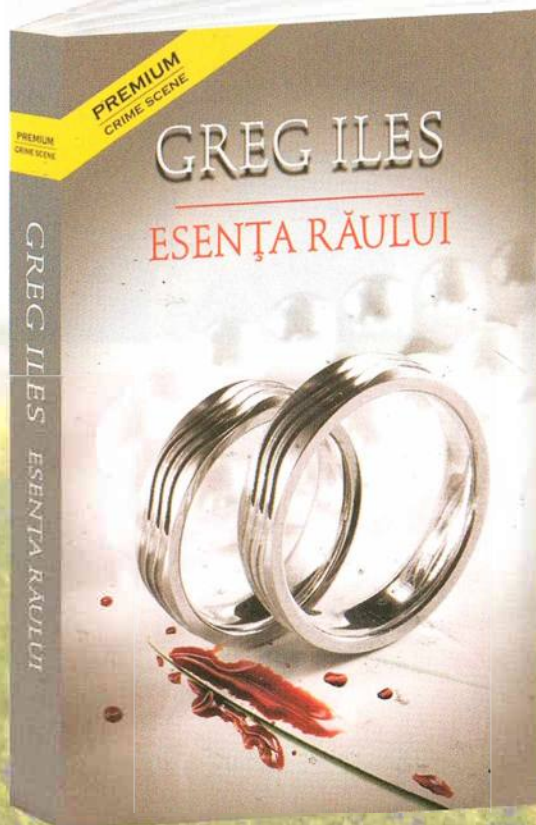
– Ciudat, dar recunosc: nu am făcut prea multe pentru promovare. Publicitatea e scumpă și prefer să promovez librăria prin site-ul nostru și printr-un newsletter. La început îl trimiteam doar prietenilor, apoi clienții s-au adunat. Din vara lui 2009, când am deschis, și până acum am strâns câteva mii de adrese, se înscriu online sau direct în magazin... Cam asta-i tot.

Îmi zâmbește din nou și fuge pentru că a apărut o clientă – fidelă după îmbrățișarea de salut...

La plecare o salut și promit să revin. Și revin... Măcar pentru o cafea gustoasă, o conversație interesantă, o carte bună. Pe curând, Isabella Smith.

Preț întreg: ~~55~~ lei

Preț redus: 15 lei

Thriller în adevăratul sens al cuvântului!

Perfect credibil. Terifiant.

O conspirație în căutarea crimei perfecte și un agent FBI decis să lupte până la capăt pentru a dezvălui... esența răului.

George Arion

COMANDĂ ACUM

și primești un volum cartonat de 400 de pagini cu 40 de lei reducere!

talón de comandă

Vreau să comand romanul *Esența răului*

nume	prenume					F 6 -11
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ	
cod poștal	localitate			număr de telefon		

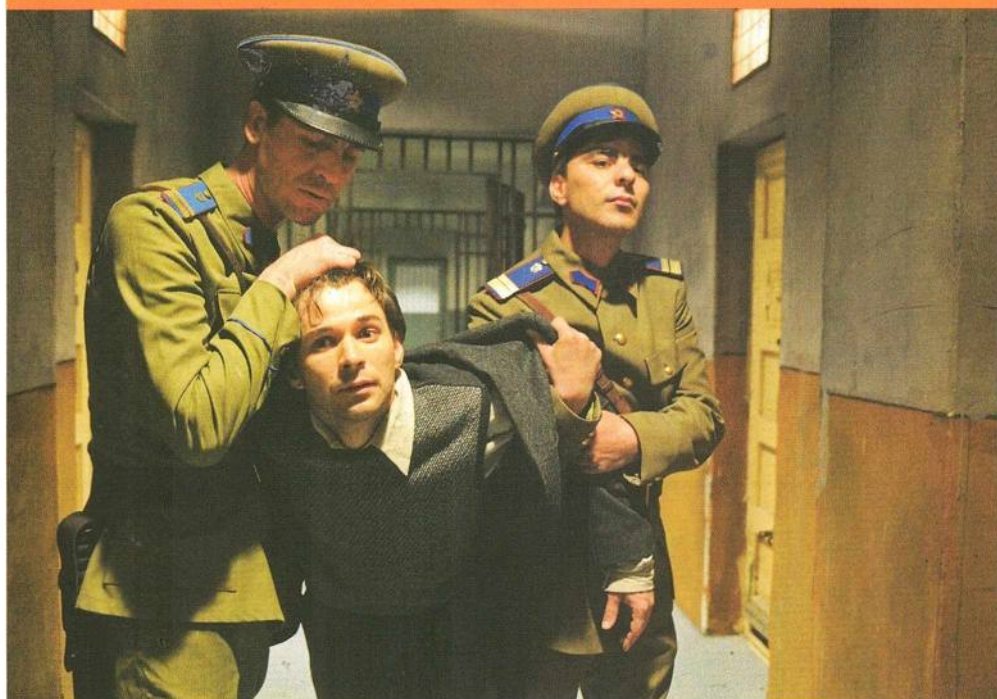
Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt suportate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe www.librariaflacara.ro

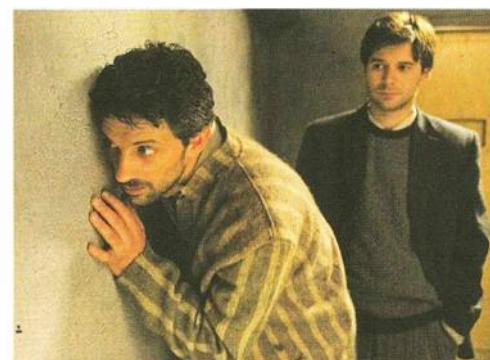
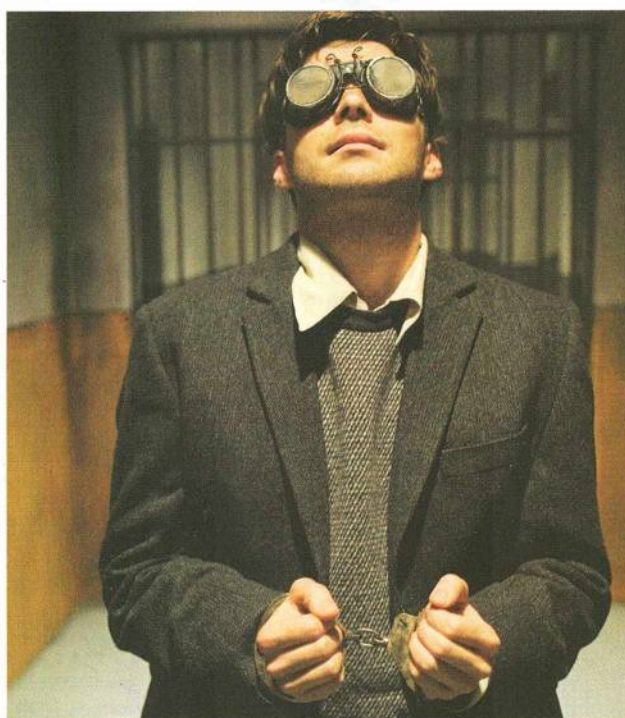
text Andrei Ichim

Mănuși roșii

Să nu uităm

Regizor: **Radu Gabrea**
 Actori: **Marcel Iureș, Mircea Rusu, Andi Vasluianu**
 Durata: **117 minute**
 Total TV, România

Recomandare: Kenneth Branagh, care este și el prezent în aceste pagini, a realizat un film intitulat „Conspirația”, despre cum a fost pus la punct planul de masacrare a evreilor în cel de-al Treilea Reich.

Scream 4: Coșmarul continuă

Un Scream în epoca FB și Twitter?

Regizor: **Wes Craven**
Actori: **Emma Roberts, Courtney Cox, David Arquette**
Durata: **103 minute**
New Dimension Films, SUA

Recomandare: Filmele mai vechi ale lui Wes Craven, cu Fred Kruger.

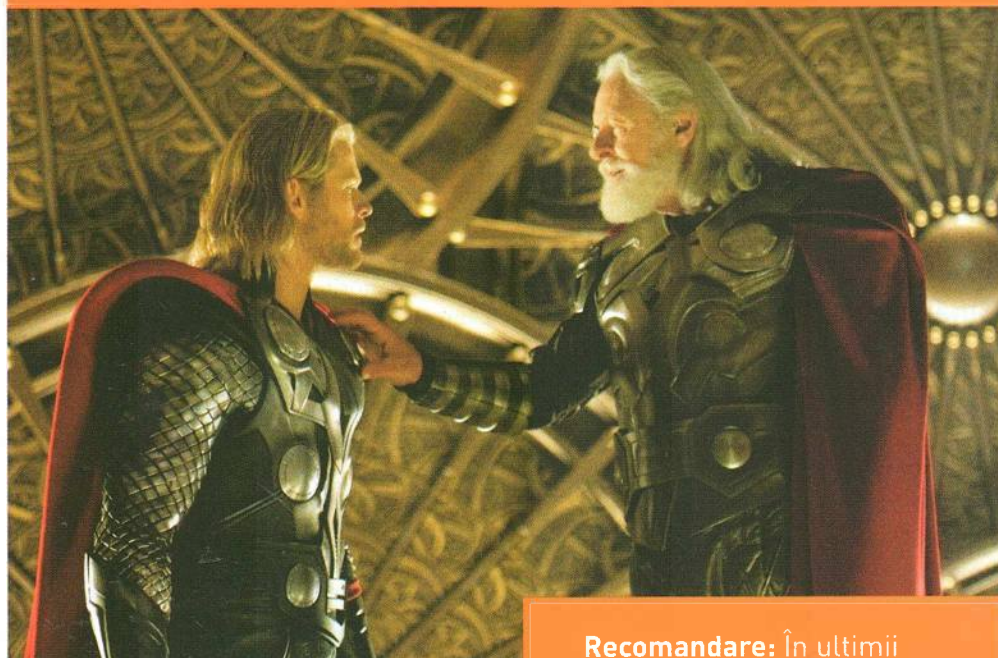

Seria *Scream* a fost întotdeauna puțin kitsch. Lucrurile nu se schimbă aproape deloc în noul film al lui Wes Craven, dar asta nu e neapărat un lucru rău. Ceea ce distanțează *Scream 4* de celelalte producții este simțul umorului și autoironia. Dacă nu veți sări din scaun înfricoșați, sigur veți râde copios. Începutul este fenomenal: povestirea de tip Decameron, cu toate referințele la mijloacele tehnice ale timpurilor noastre, face toți banii și te pregătește pentru restul peliculei. Este surprinzător cum acest tip de thriller, unde o suburbie liniștită ajunge să fie tulburată din plictiseala sa de crimele în serie, poate fi plin de suspans și umor. *Facebook* și *Twitter* sunt și ele acolo, dar nu alterează ADN-ul peliculei. În concluzie, nu strică uneori să vezi cum sunt omorâte câteva personaje stereotipe dintr-o urbe aproape din plastic, mai ales când totul e plin de suspans... Chiar primim un sfat la început: *Shut the fuck up and watch the movie!* Fără pretenții, dar eficient.

Thor

Un Marvel de categorie mijlocie

Recomandare: În ultimii ani, filmele americane care au la bază benzi desenate sunt din ce în ce mai bune. Revedeți „The Dark Knight”.

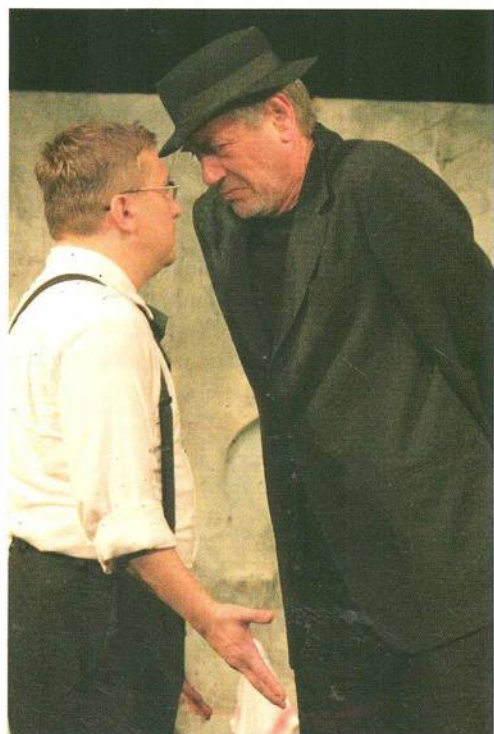
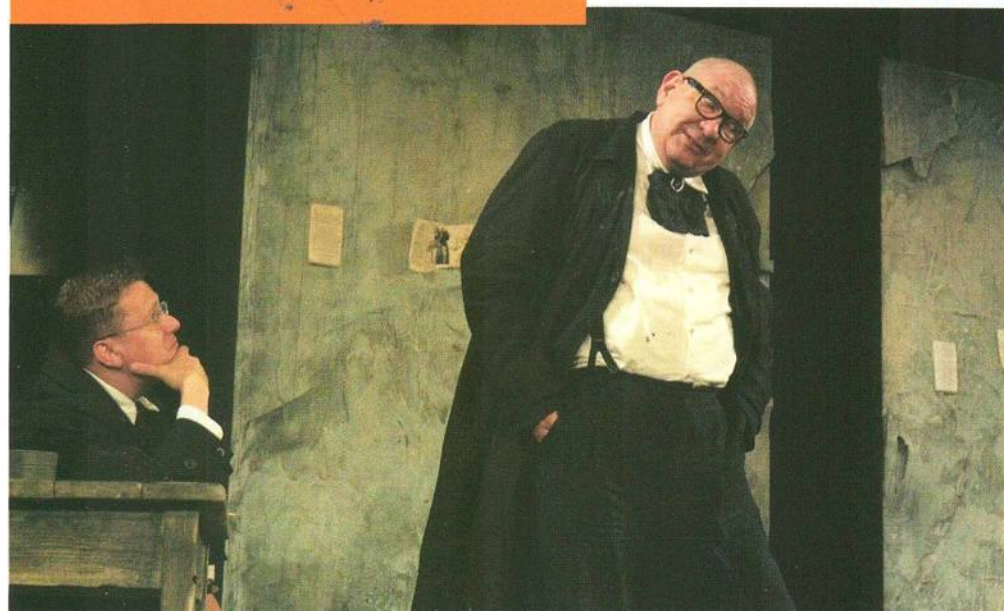
Am privit cu interes implicarea lui Kenneth Branagh în regizarea lui *Thor*. Un actor și un regizor talentat care ajung să-și încerce mâna într-o super-producție atrage atenția cinefililor. Care este rezultatul? În nici un caz, nu o peliculă la nivelul lui *Iron Man* sau chiar *Iron Man 2*, alte filme inspirate de benzile desenate Marvel și nici nu are scenele de acțiune din producțiile anterior pomenite. Accentul este pus pe umanizarea lui Thor, care ajunge dintr-un tip expansiv și gata de luptă, căruia nu-i pasă de consecințe, un personaj care empatizează mai mult. Problema e că această transformare nu este prea credibilă pentru că, în mare parte, chimia dintre Natalie Portman și Chris Hemsworth nu funcționează. Deși Chris Hemsworth pare potrivit pentru acest rol: este înalt, bine făcut, cu o voce bună și plin de încredere. Ce ne rămâne până la urmă? O peliculă ok, care nu excelează la nici un capitol, dar care beneficiază, pe alocuri, de umor.

Regizor: **Kenneth Branagh**
Actori: **Natalie Portman, Anthony Hopkins**
Durata: **130 de minute**
Marvel „Entreprises”, SUA

Un județ de provincie, politicieni veroși și un triunghi amoros. Trahanache o împarte pe Zoe cu Tipătescu, până când o situație neașteptată declanșează conflictul: o scrisoare de amor între cei din urmă a ajuns în mâna adversarului politic. De aici scandalul...

text Radu Pocovnicu
foto arhiva Teatrul de Comedie și
UNATC

0 scrisoare pierdută

De Ion Luca
Caragiale
Cu: Marcel
Iureș, George
Mihăiță, Dorina
Chiriac, Marius
Florea Vizante...
Regia:
Alexandru
Dabija
Teatrul de
Comedie

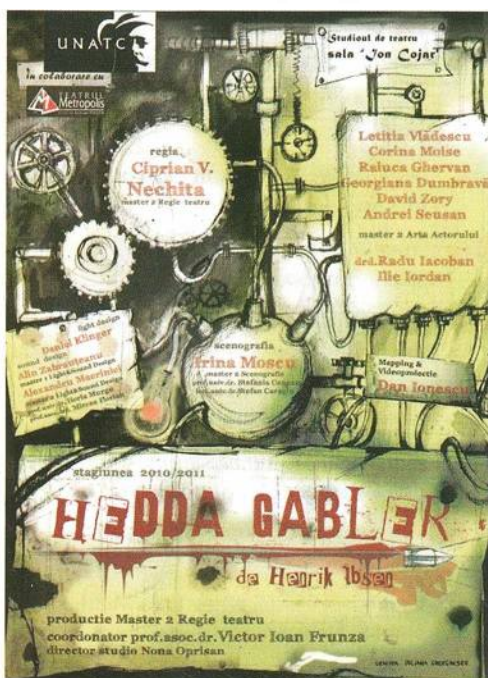
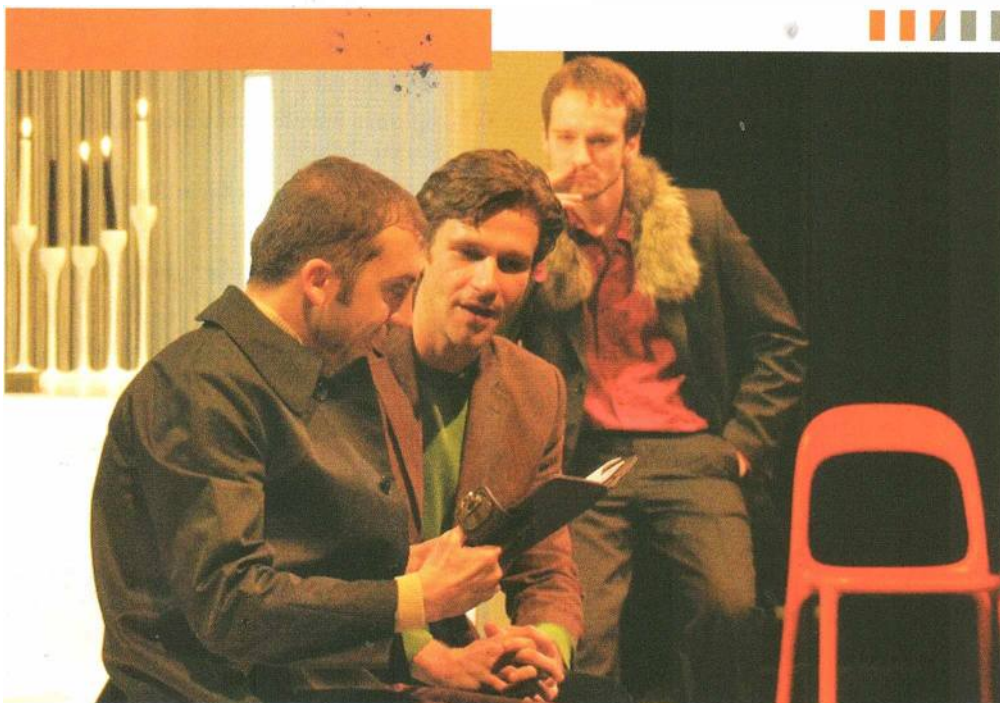
Spectacolul de la Comedie
are o distribuție
provocatoare.

O scrisoare pierdută este ultimul spectacol realizat de Alexandru Dabija, de data aceasta la Teatrul de Comedie din București. După *O noapte furtunoasă*, realizat la Iași, s-ar spune că regizorul și-a făcut mâna în ultimul timp pe Caragiale. Dacă în spectacolul moldav sondează zonele viscereale ale universului caragialesc, producția de la Comedie e un pic mai cuminte, atât ca desfășurare în spațiu, cât și ca spirit. Decorul e executat din linii relativ simple, dar plastice, punând miza spectacolului aproape în întregime pe o concepție regizorală actualizată pe datele prezentului. Mai exact, pe raporturile dintre personaje. Cu atât mai mult cu cât *O scrisoare pierdută* de la Comedie merge pe mâna unor mari actori în box-office. Primul moment care atrage atenția este distribuția surprinzătoare în rolurile lui Tipătescu-Trahanache a doi actori aparent atipici pentru înțelegerea lumii lui Caragiale. Prefectul județului nu mai este bărbatul puternic care impune prin atitudinea sa superioritate șefului „comițiilor”. Dimpotrivă, Marius Florea Vizante (Tipătescu) apare în contrast fizic flagrant cu Valentin Teodosiu, interpretul lui Trahanache. De aici umorul situației... Surprizele, plăcute, sau neașteptate, nu se opresc aici. Dorina Chiriac joacă un Cetățean turmentat mai mult ludic, îmbibat de eferescența copilăriei, decât un individ confuz, aflat în permanență sub euforia alcoolului. Marcel Iureș, interpretul lui Cațavencu, încearcă să contureze personajul printr-o gesticulație bogată. Bine sugerat, rămâne doar întrebarea dacă nu cumva gesturile lui nu cad prea mult în vulgar. Mihaela Teleoacă joacă în rolul Zoei, iar George Mihăiță în cel al lui Agamiță Dandanache. Iarăși, două distribuții posibile. Dincolo de toate, este un spectacol care merită atenție. Provocările sunt pe măsură!

Piesele dramaturgului norvegian Henrik Ibsen provoacă și azi imaginația regizorilor la noi rezolvări scenice. Un spectacol interesant este „Hedda Gabler“, montat de Ciprian V. Nechita, la UNATC.

Hedda Gabler

De Henrik Ibsen
Cu: **Letiția
Vlădescu, Radu
Iacoban, Corina
Moise...**
Regia: **Ciprian V.
Nechita**
Teatru: **UNATC**

În lumea lui Ibsen
pasiunile sunt fatale.

O femeie se mărită la întâmplare după o decepție în dragoste. Nimic nou, e o istorie posibilă cu final previzibil în marile iubiri. Și nici provocările care îi urmează. Distrugerea poftelor de viață, cinismul, agățarea de un nou sens. Întâi, Hedda pune un pic de sare și piper, condiționându-și soțul să-i ofere un stil de viață somptuos. Apoi, ațâță un consilier, persoană notabilă în oraș, de care depinde soțul ei pentru a obține un post important. Sedus de ea, consilierul îi cere femeii, la schimb pentru ajutorul oferit soțului, favoruri sexuale, dar joaca femeii e încă subtilă. Până în momentul în care bărbatul de care se îndrăgostise, ce îi aprinsese imaginația în tinerețe, făcând-o confesorul vieții sale frivole, apare din nou în peisaj. Sosirea sa precipită conflictul între personaje – aproape fiecare se cunoaște cu toți ceilalți, având ceva de împărțit –, ceea ce conduce la declanșarea dramei: Hedda îl împinge pe Eilert să meargă până la capăt, acolo unde îl dusesese viața sa imorală, adică să se sinucidă. Apoi, sub presiunea consilierului, se sinucide și ea. „Hedda se identifică în toți bărbații care îi ies în cale. Mai mult, e ca un virus pentru ei. Gabler, în raport cu aceștia, aplică propriile reguli aruncându-se în jocuri periculoase, pline de adrenalină și sexualitate și în mrejele cărora cade victimă. Hedda Gabler este un spectacol despre căutarea sinelui, a libertății pe care le găsește prin moarte. Hedda devine strigătul lebedei negre în miez de noapte” – după cum spune și Ciprian V. Nechita. Ar mai fi de remarcat interpretările de excepție ale Letiției Vlădescu (Hedda) și Corinei Moise (D-na Elsveld).

LITERATURĂ

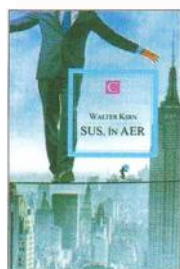
CERCUL VIRTUOS

Autor H. Salem, Tritonic LIT, 300 pagini, 13 x 20 cm.

Avea o minte ascuțită și un spirit necruțător.

Chiar în primele sale cărți, care păreau „serioase”, filonul satiric nu-l putea ascunde îndeajuns. Salem avea și umor, un umor intelectual și subtil. (Aurel Störin)

SUS, ÎN AER

Autor Walter Kirn, Strada Ficțiunii, All, 297 pagini, 13 x 20 cm.

Sus, în aer aruncă pur și simplu în aer valorile Americii corporatiste. Ironia ingenioasă a lui Kirn mătură întregul peisaj contemporan, cu grație și, uneori, cu empatie. (The Wall Street Journal)

RENDEZ-VOUS LA MOULIN ROUGE

Autor Mariana Petrescu, Minerva, 352 pagini, 14 x 20,5 cm.

Romanele Mariane Petrescu, scrise incitant și într-o manieră stilistică dovedind real talent literar, pulsează de sete de viață, de iubire, de bucuria de a trăi. Sunt scrieri care ne fac să înțelegem că trăirile intense și curiozitatea spiritului ne ajută să supraviețuim.

Top 10 FLACĂRA

1. Box 21, autori Roslund & Hellstrom, Crime Scene.
2. Caesar Imperator, autor Max Gallo, Allfa.
3. Băieți aproape buni, Bogdan Teodorescu, Tritonic.
4. Cercul virtuos, autor H. Salem, Tritonic LIT.
5. Olive Kitteridge, autor Elizabeth Strout, Litera.
6. Sus, în aer, autor Walter Kirn, Strada Ficțiunii, All
7. Suflete cu ieșire la mare, autor Valeriu Stancu, Tritonic LIT.
8. Ghicit de seară, autor Liviu Radu, Tritonic LIT.
9. La asfințit, autor Stephen King, Nemira.
10. Încă de pe atunci vulpea era vânătorul, autor Herta Müller, Raftul Denisei, Humanitas fiction.

SCIENCE FICTION, FANTASY & HORROR

ULTIMA COLONIE

Autor John Scalzi, Millennium Books, 320 pagini, 14 x 20 cm.

Un nou roman, al treilea, din seria Războiul bătrânilor, una dintre cele mai apreciate serii de military SF, o nouă aventură a soldaților din brigăzile-fantomă. Maiorul Perry are de apărut ultima colonie... Enjoy!

UMBRE STĂRUITOARE

Autor Glen Cook, Millennium Books, 368 pagini, 14 x 20 cm.

Povestea unui grup de mercenari, angajați mereu în luptă de partea celui care plătește mai bine, într-o lume în care Binele și Răul sunt noțiuni inexistente. A doua carte din seria fantasy Cronicile Companiei negre. Pentru cunoscători.

CRONICI DE LA CAPĂTUL PĂMÂNTULUI

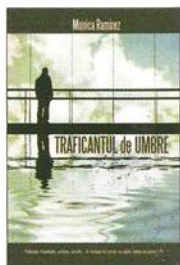
Autor Costi Gurgu, Millennium Books, 368 pagini, 14 x 20 cm.

După debutul strălucit cu Ciuma de sticlă (2000), după romanul Rețetarium (2006, Tritonic – Premiul „Vladimir Colin”), Costi Gurgu oferă cititorilor noi povestiri, unele dintre ele scrise după stabilirea în Canada. Să te citim în engleză, Costi!

Top 10 FLACĂRA

1. Războiul bătrânilor, autor John Scalzi, Millennium Books.
2. The City & The City, autor China Mieville, serie de autor, Tritonic.
3. E greu să fii zeu, autori A. & B. Strugațki, Paralela 45.
4. Lumea lui Waldemar, autor Liviu Radu, Tritonic.
5. Ultima colonie, autor John Scalzi, Millennium Books.
6. Umbre stăruitoare, autor Glen Cook, Millennium Books.
7. Iureșul săbiilor, autor George R. R. Martin, Nemira Nautilus.
8. Cronici de la capătul pământului, autor Costi Gurgu, Millennium Books.
9. Zburătorii nopții, autor George R.R. Martin, Nemira.
10. Vânătoarea sfântă, autor Lois McMaster Bujold, Tritonic.

MYSTERY & THRILLER

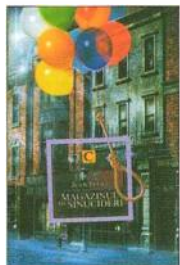
TRAFICANTUL DE UMBRE

Autor Monica Ramirez, Ramirez Books, 264 pagini, 14 x 20,5 cm.

Francez prin naștere, Laurence-Jacques

Fournier nu s-a considerat niciodată ca aparținând unei anumite națiuni. Laurence e o pasăre rară și liberă. Ca lider al unei rețele internaționale de hoți de elită, fură bijuterii și obiecte de artă, secrete politice și industriale, proiecte militare secrete sau armament...

MAGAZINUL DE SINUCIDERI

Autor Jean Teule, Strada Ficțiunii, All, 114 pagini, 13 x 20 cm.

Un exercițiu de umor negru extrem de reușit... O

carte proaspătă, dar erudită; lucidă, dar optimistă; satirică, dar revigorantă. (*Le Magasine Littéraire*) Am făcut bandă desenată fără să vreau, televiziune fără să-mi doresc și literatură fără să aleg. Și de fiecare dată, mi-a plăcut enorm! (Jean Teule)

POVESTE DE DOI BIȚI

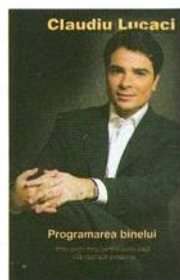
Autor Dinu D. Nica, Minerva, 156 pagini, 14 x 20,5 cm.

Nu e chiar thriller, dar e de aventuri. O nouă tentativă de a realiza un remake al unei povești a lui Ion Creangă, de această dată e vorba de *Punguța cu doi bani*. „De fapt nu e vorba pur și simplu de o rescriere, ci de o recreare și o amplificare a textului.” Alex Ștefănescu

Top 10 FLACĂRA

1. Nu-i ușor să spui adio, autor Raymond Chandler, Nemira.
2. Fortăreața nebunilor, autor George Arion, Crime Scene.
3. Traficantul de umbre, autor Monica Ramirez, Ramirez Books.
4. Crima de la Jubileu, autor Lucia Verona, Crime Scene.
5. Sărutul morții, autori Oana Stoica-Mujea și Andra Pavel, Tritonic.
6. Ucideți generalul, autor Bogdan Hrib, Crime Scene.
7. Magazinul de sinucideri, autor Jean Teule, Strada Ficțiunii, All.
8. Sânge blestemat, seria InterCrime 2, Crime Scene.
9. Epitaf pentru un spion, autor Eric Ambler, Cartea de buzunar, Curtea Veche.
10. Furor, autor Markus C. Schulte von Drach, Rao.

NON - FICTION

PROGRAMAREA BINELUI

Autor Claudiu Lucaci, Caii Verzi, 416 pagini, 14 x 20,5 cm.

Concurența dintre lumea virtuală și cea a tipăriturilor are două efecte previzibile: fie diminuarea importanței unuia dintre competitori, fie un parteneriat între aceștia. Dovada că este mai probabilă cea de-a doua variantă o avem atunci când un blog se transformă într-o carte.

EXERCII PENTRU FERICIRE

Autor Adriana Petrescu, Ramirez Books, 80 pagini, 13 x 20 cm.

Cartea aceasta nu își propune să schimbe viața. Ca să se întâmple asta, TU trebuie să-ți dorești schimbarea. Zilnic întâlnești oameni care vor să fie fericiți, dar nu fac nimic pentru asta..A fi fericit fără să faci zilnic pași mărunți în a da la o parte balastul social, este imposibil.

RELAȚII DIPLOMATICE ROMÂNNO-ITALIENE 1918-1940

Autor Lilian Zamfiroiu, Tritonic Istorie, 256 pagini, 16,5 x 23,5 cm.

Autorul prezentei lucrări repune în drepturi informațiile documentare inițiale, care sunt pline de date și comentarii, mai apropiate de adevăr și relevante ca purtătoare de mesaj istoric. (Prof. univ. dr. Viorel Faur, Universitatea din Oradea)

Top 10 FLACĂRA

1. Gabriel Garcia Marques. O viață, autor Gerald Martin, Litera Internațional.
2. 54+1/24, autor Bogdan Teodorescu, Tritonic.
3. Cum se scrie un best-seller, autor Monica Ramirez, Tritonic.
4. Dă-mi banii tăi, autor Gabriel Brănescu, Tritonic.
5. Programarea binelui, autor Claudiu Lucaci, Caii Verzi.
6. Relații diplomatice româno-italiene 1918-1940, autor Lilian Zamfiroiu, Tritonic.
7. Căderea Constantinopolului, autor Steven Runciman, Nemira.
8. Exerciții pentru fericire, autor Adriana Petrescu, Ramirez Books.
9. Civilizația în tranziție, autor C.G. Jung, Trei.
10. Cum am slăbit 70 kg mâncând 6 mese/zi, autor Monica Ramirez, Tritonic.

Deși a vorbit pe înțelesul tuturor, și al savanților, și al oamenilor simpli, Eminescu presimțea că nu va fi înțeles. Și, în mare măsură, avea dreptate. Valoarea exorbitantă a operei sale provoacă o admirație frenetică, dusă până la idolatrie, care perturbă receptarea. Pe de altă parte, mulți comentatori tind să ideologizeze această operă, folosindu-i prestigiul în scopuri politice.

Eminescu, ideologizat și proslăvit

Printre criticii literari aserviți, după război, regimului comunist, se numără Nicolae Moraru, promotor rudimentar al realismului socialist, personaj influent și nefast în epocă, din 1945 și până în 1964. Volumul său *Studii și eseuri* publicat în 1950 conține, printre altele, comentarii grotesc politizate asupra operei lui Eminescu:

„Care a fost atitudinea lui Eminescu față de nedreptatea socială? Răspunsul îl dau nenumărate poeme, în care înfierează pe de o parte burghezia autohtonă, pe de altă parte capitalul exploatator străin. În poezia lui Eminescu, ca și în nenumăratele lui articole politice, lovitura este îndreptată împotriva împilatorilor, oricine ar fi ei. În privința criticării așezării nedrepte a societății, Eminescu a fost consecvent până la moarte.

Din primii ani când începe a publica, poetul ia atitudine hotărâtă împotriva asupririi poporului muncitor. Poemele lui satirizează, lovesc în nedreptatea căsunată celor mulți, în morala burgheză, în demagogia politicianistă.”

Comentariile de acest fel ar trebui studiate în școli ca exemple de inadecvare la realitatea operei literare. Portretul făcut de Nicolae Moraru lui Eminescu nu seamănă deloc cu Eminescu. Este o caricatură involuntară, sumbră și dezolantă. Marele poet scrie despre dragoste și moarte, despre condiția de om și universul fără sfârșit, iar criticul literar pretinde că el „înfierează pe de o parte burghezia autohtonă, pe de altă parte capitalul exploatator străin.”

Volumul colectiv *Între noi, cuvântul*, publicat în 2010, este dedicat împlinirii a 160 de ani de la nașterea lui Eminescu. Autorii, membrii unui cenaclu condus de Ion Machidon, au avut o intenție frumoasă, să omagieze, prin versurile lor, amintirea marelui poet. Dar, ca și alți amatori, n-au înțeles că omagierea cea mai potrivită ar fi fost scrierea unor poezii valoroase, și nu a unor imnuri de slavă, de genul celor care i se dedicau și lui Ceaușescu. Iată un asemenea imn, scris de Ecaterina Mihai. Cuvintele mari folosite, intonația declamativă, sugestia de muzică de fanfară și de fluturare de steaguri, totul amintește de versurile encomiastice închinat înainte de 1989 dictatorului comunist:

„De n-ai fi fost născut aici în glie/ Te-aș fi cioplit în piatră de bazalt/ Ca să rămâi ca muntele-n vecie/ Și să privești, cu ochii spre înalt./ De n-ai fi fost veșmânt în temelie/ Acestei limbi ce curge ca izvor/ Te-aș fi zidit din lutul luat din glie/ Iar tu să fii pe Terra trăitor./ De n-ai fi fost o piatră de valoare/ Spălată-n lacrimi de izvor/ Te-aș fi zidit din razele de soare/ Să fii prin aștri călător.”

Unii autori încearcă să renunțe la retorica aceasta a proslăvirii, înlocuind-o cu o evocare săltărească și dezinhibată, cum procedează Sorica Pacioga.

„Eminescu, drag odor,/ Geniu răsfățat de muze/ Și de-a artelor fior,/ Strălucești în infinit/ Filosof cu chip de sfânt/ Revelație divină/ Întrupată pe pământ!.../ Viața nu ți-a fost ușoară,/ Aruncat în disperare/ De Partidul Liberal/ Ai trăit zile amare –/ Dureros «Apus de Soare»/ Heruvim cu aripi frânte,/ Ai sfârșit în mod brutal.”

text Alex. Ștefănescu
ilustrație Linu

Biografia poetului este rezumată într-un mod simplist, ca în lucrările scrise ale unor elevi slab pregătiți. Sorica Pacioga ne oferă, printre altele, cum am văzut, o reprezentare caricaturală a relației poetului cu liberalii din epocă: „Viața nu ți-a fost ușoară,/ Aruncat în disperare/ De Partidul Liberal/ Ai trăit zile amare...”

Comic este și faptul că autoarea îi povestește lui Eminescu propria lui viață. Ea îl informează cu dezinvoltură pe poet că n-a avut o viață ușoară și că a sfârșit-o într-un mod brutal.

Mai rămânea să-i aducă aminte că a scris poezii.

La jumătatea lunii trecute, Colegiul Național „Sf. Sava” a primit **Diploma de Înalt Patronaj al Majestății Sale Regele Mihai I**, cu ocazia apropiatei aniversări a vârstei de 90 de ani a Majestății Sale și a 190 de ani de la nașterea lui I.C. Brătianu, cel care a avut inițiativa înființării statului român modern.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr

Școala de la Sfântul Sava și Proiectul Național

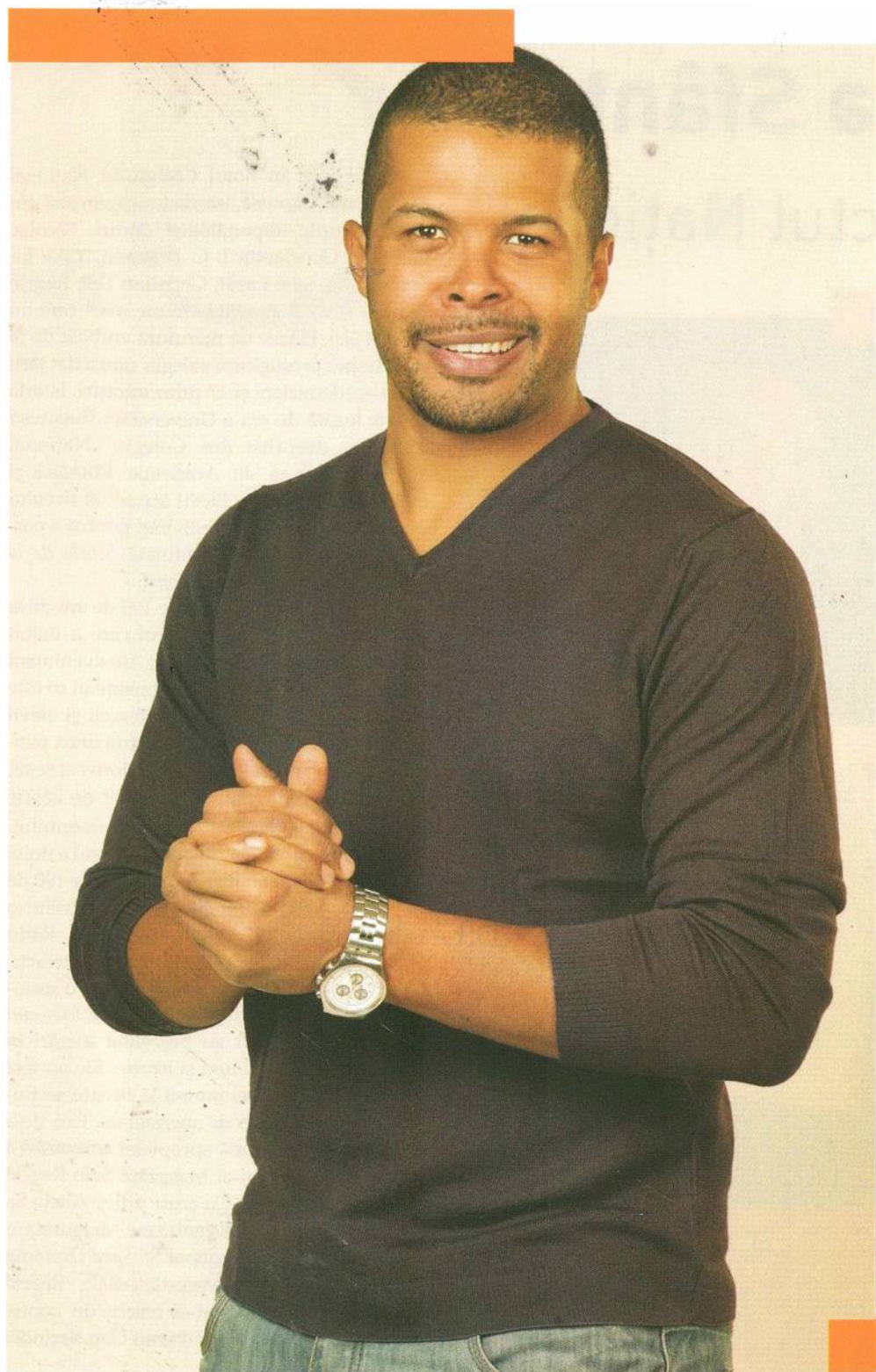
Alteța Sa Regală Principesa Moștenitoare Margareta a acordat Colegiului Național „Sf. Sava” Diploma de Înalt Patronaj al Majestății Sale, Regele Mihai I. Distincția a fost înmănată directorului Colegiului, profesor George Cazacu.

Când intri în holul Colegiului Național Sf. Sava, din Capitală, istoria te acaparează din toate colțurile impunătoarei clădiri. Nicolae Bălcescu, Constantin I. C. Brătianu, Take Ionescu, Gheorghe Lazăr, Christian Tell, Regele Mihai I sunt doar câteva nume mari care au învățat aici. Plăcile de marmură vorbesc de la sine despre prestigiosul colegiu care a dat țării 93 de academicieni și 17 prim-miniștri. Istoria sa este legată de cea a Universității București (care s-a desprins din Colegiul Național Sf. Sava), dar și de Academia Română și Biblioteca Națională. Elevii actuali ai liceului s-au adunat în sala de festivități pentru a participa la manifestarea intitulată *Școala de la Sfântul Sava și Proiectul Național*.

„Anul acesta se împlinesc 190 de ani de la nașterea lui I. C. Brătianu, cel care a inițiat crearea statului modern român, un eveniment crucial pentru România. Am considerat că este un moment pe care noi – profesorii și elevii actuali ai colegiului – îl putem fructifica pentru a reînvia istoria și trecutul valoros al școlii noastre”, ne-a povestit dl. profesor de istorie Ioan Grosu, coordonatorul evenimentului. Festivitatea s-a desfășurat pe parcursul a două zile. Prima zi a fost dedicată marcării a 190 de ani de la nașterea lui I.C. Brătianu printr-o serie de conferințe susținute de prof. Radu Ștefan Vergatti, prof. Horia Nestorescu-Bălcești și prof. Monica Gorovei, plus o sesiune de comunicări științifice intitulată *Proiectul național*, unde elevii au prezentat lucrări în două domenii: literatură și istorie. Ele au fost răsplătite cu câte trei premii la fiecare secțiune, constând în cărți de specialitate. Cea de-a doua zi a fost dedicată apropiatei aniversări a vârstei de 90 de ani ai Majestății Sale Regele Mihai I al României. Cu acest prilej, Alteța Sa Regală Principesa Moștenitoare Margareta a acordat Colegiului Național Sf. Sava Diploma de Înalt Patronaj al Majestății Sale, Regele Mihai I. Ziua a continuat cu o serie de conferințe susținute de academicienii Dan Berindei și Dinu C. Giurescu.

Cum a început povestea blogului lui Cabral? „A început simplu, printr-o întrebare: oare pot? Și bucuria n-a venit, așa cum mă așteptam, din faptul că am putut. Bucuria a venit încercând în fiecare zi să pot mai bine.”

text Radu Pocovnicu
foto arhiva Cabral

Cabral a strâns oameni mișto pe blog

„Nu privesc scrisul pe blog ca pe «dă-i vizitatorului ce vrea, ca să mai vină și să mai spună și altora», ci ca pe o discuție permanentă. Și așa învăț și eu...” Ce înseamnă, de fapt, blogosfera pentru Cabral? „O mare de idei, flux și reflux, sentimente, păreri, obiectiv și subiectiv deopotrivă, orgolii... oameni. Poți spune că-i o mare chestie sau poți spune că nu-i mare lucru, și ai avea dreptate în amândouă cazurile. Depinde de cât de implicat vrei să fii în viață. Dacă te interesează papa, munca, nani... nu-i mare chestie blogosfera asta. Dacă însă vrei să te implici, vrei să știi, vrei să spui și să ascuți poate fi mare lucru.”

„Când începem să discutăm prin comentarii la anumite posturi mă simt ca în mijlocul dezbaterilor din liceu, nu pe un cod html găzduit undeva prin lume.”

O curiozitate: sunt cititorii tăi aceiași cu telespectatorii tăi? „Nu, nu cred. Telespectatorii nu sunt ai mei, sunt ai unei echipe din care fac parte. Cititorii sunt ai mei, ai ideilor mele, îmi sunt prieteni, critici și oponenți în idei în același timp. Diferența o face așteptarea... În timp ce pe teve oamenii iau, dacă le place, ce le dai, pe blog situația se schimbă mult. Pe blog oamenii îți pot cere, pot refuza altfel decât schimbând canalul. Comunicarea multi-direcțională este accentul pe care-l are blogul în plus față de televiziune. Apoi... telespectatorii mei caută la ora aia o metodă de relaxare, ceea ce nu prea ofer pe blog. Acolo componenta de relaxare este, de fapt, delectare cu o muzică bună, un gând bun, un zâmbet sau chiar un râs sănătos.”

Cabral prezintă
„Povești de noapte”, de luni până joi, de la ora 22.30, pe „Acasă TV”.

Este Cabral, cel de la televizor, același cu cel care postează pe blog? Sunt lucruri pe care le-ar spune acolo și nu le-ar spune la TV? „Temele sunt altele, gradul de acceptabilitate este altul și publicul este altul. Și atunci mesajul se schimbă automat, involuntar, prin însăși definiția blogului. El este personal, subiectiv, gradul de asumare este altul, la fel și responsabilitatea.” L-am întrebat pe Cabral care a fost cea mai neobișnuită experiență pe care a avut-o în on-line, dacă a avut vreuna. „Da. Seara, nu-mi mai aduc aminte anotimpul. Aveam un eveniment de prezentat și, înainte să plec de-acasă, un cititor scrie într-un comentariu (le răspund aproape tuturor) că e singur în camera de cămin, fără lumină și că i s-au terminat și banii și țigările. I-am răspuns să coboare în fața căminului în 15 minute, m-am dus și i-am lăsat un pachet de țigări. Cel mai mult mi-a plăcut că el, la fel ca și mine, a luat gestul ca pe unul într-o lume normală... ar fi fost aproape normal. Dar în jungla în care trăim a fost interpretat ca... o chestie tare deosebită. Nu mi s-a părut nici atunci, nu mi se pare nici acum...”

Dar o surpriză plăcută? „Să mă oprească oamenii pe stradă, mai ales tineri, și să-mi spună cum au reușit diferite postări de-ale mele să schimbe în bine mici părți ale vieților lor. E flatant, recunosc, să știu că nu scriu doar pentru a fi citit și că micile mele postări ajută uneor.

Varietatea temelor e mai mare pe blog, dar și responsabilitatea. Ce n-ai scrie niciodată pe blog? „Instigări la ură. De când l-am deschis, acum ceva ani, am reușit să fac în așa fel încât atunci când n-am fost de acord cu ceva să argumentez, să am un discurs care împinge către

respingerea logică și nu pe cea instinctuală, brutală. Cred că așa s-au și strâns oameni mișto în jurul blogului... S-au adunat cei care cred că atitudinea pozitivă aduce plus-valoare. Am strâns optimiști incurabili, romantici, visători... toți simpatici.”

După câțiva ani de blogosferă, după sute de postări și mii de comentarii, l-am întrebat pe Cabral care e cel mai puternic motiv pentru care ține acest blog. „Motivul sunt două... Îi ajutam pe cei care au nevoie în diverse momente ale vieții lor de ajutor, mai ales copii. Se strâng bani, se fac gesturi frumoase, se dau mâini de ajutor. Celălalt motiv este comunicarea... Nu se compară cu nimic!” Alt nimic de câștigat ca urmare a prezenței sale online? „Haaaa... experiență! Nu cred că este palpabil ce câștigi, este mai mult... poate sună prea mare cuvântul, dar așa-i... Câștigi mai mult spiritual. Spuneam că s-au strâns în jurul blogului optimiști și sufletești. Ei bine... ne sprijinim unii pe alții, cred că asta facem.” Așa încât orice întâlnire întâmplătoare în realitate dă o anumită căldură relațiilor legate până atunci în virtual. „Mă întâlnesc zilnic pe stradă cu cititorii mei, căci intră în vorbă cu mine și discutăm preț de minute despre blog, subiectele de-acolo sau despre alte nimicuri care bucură omul. De fiecare dată când ne întâlnim oamenii zâmbesc sau râd, au certitudinea că s-au întâlnit cu un prieten, și eu la fel. Deja-mi știu oamenii care intră pe blog, le anticipez unora chiar și reacțiile, sunt niște relații care atunci când sunt întărite de o strângere de mână devin cu atât mai importante.” Prezentatorul participă și la evenimentele pe care le organizează oamenii din blogosferă? „E plăcut să întâlnesc oameni pe care-i citesc –

citesc multe bloguri – să alipești figura de condei, să te lași descusut și descoperit la rândul tău. În plus, și evenimentele de care spui sunt excelente ocazii de a învăța chestii noi, aproape întotdeauna utile...”

Mulți bloggeri români și-au „profesionalizat” blogul, în intenția de a-l transforma în sursă de venit, dacă nu în job. Ar putea deveni blogul „un job” pentru Cabral, în ipoteza că ar rămâne fără loc de muncă? „Când spui job... mă cam pierzi. Pentru mine e relaxare, e timp de calitate petrecut cu prieteni, e schimb de informație, împrumut de idei, transfer de sentimente bune. Știu, vorbesc de parcă încerc să-ți vând blogul și îl laud de parcă ar fi minunea Europei de sud-est...” Cabral are și cont pe Facebook, cu peste 4.000 de prieteni. Este asta și un mijloc de promovare? „Dacă spun că nu, o să-ți pierzi încrederea în mine. Dacă spun că da, tot nu surprind adevărul. Cred că este un mijloc de promovare, dar nu al unui om sau al unui brand public, ci al unui mod de a gândi. Pe blog nu vorbesc despre mine decât atunci când vreau să așez cumva povestea în așa fel încât să fie personală. Dar subiectele sunt axate în jurul altor puncte de interes. Și... da, și ele, punctele de interes, vorbesc despre mine, dar total indirect.”

Și, în fine, o ultimă întrebare, că tot se apropie un mare eveniment din viața ta: vor putea citi admiratorii tăi de pe blog un jurnal al nunții lui Cabral? „Probabil că da. Mai ales părțile auto-ironice, de astea râdem cu toții cel mai mult. Dar îți spun din nou. Oamenii nu intră pe blog să citească de ăla negru de la teve sau din ziare. Intră să discute, cu el și cu alții, despre viață. Și asta este și mai interesant...”

Producătorul mașinilor scandaloose, grupul italian fără limite, fabrica mașinilor din iad, „Lamborghini”, visul oricărui adolescent, se întoarce! Vă prezintă „Aventador”!

text Mugurel Mărgărit-Enescu

Raging Bull

Pentru „Lamborghini”, designul este întotdeauna expresia puterii agresive, iar dinamica te lasă fără cuvinte.

Întotdeauna când vorbim despre supercar-uri punem accent pe istoria lor, pe anii de prezență în sporturile cu motor și pe deceniile de rafinament care contribuie la o mașină de succes. Aproape întotdeauna... pentru că lui Lamborghini pur și simplu nu-i pasă.

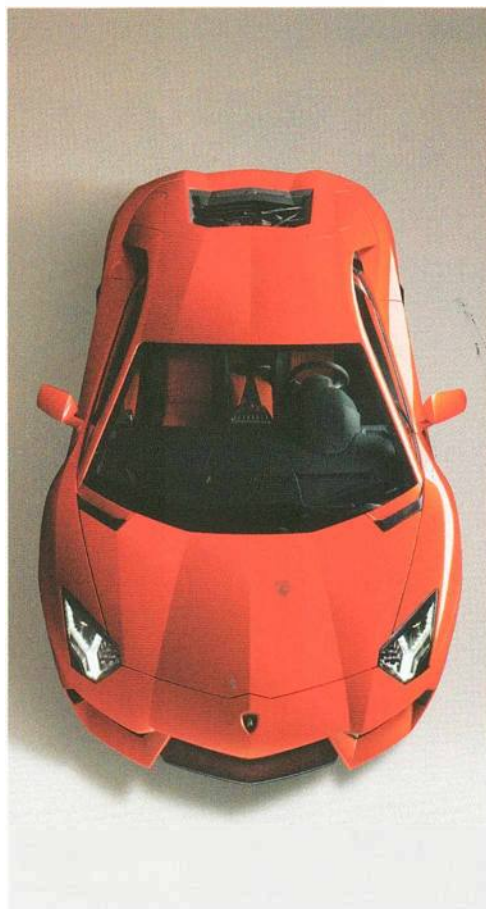
Ferruccio Lamborghini se ocupa cu producția de tractoare la începutul anilor '60. Era un om cu bani și își permitea să conducă un Ferrari. Dar Ferrari, pe vremea aceea, nu era în nici un caz o mașină lipsită de probleme. Și pentru că erau oarecum vecini, Ferruccio s-a dus la Enzo Ferrari să i se plângă de problemele cu ambreiajul pe care le avea la Ferrari-ul său. De aici se înfiripă legenda. Țăpărent, Enzo, care era plin de el, ca orice italian și pilot de curse, l-a trimis la plimbare cu tractoarele sale cu tot. Iar Ferruccio, care era și el la fel de italian, și-a jurat că o să-l învingă pe Enzo la propriul său joc și că o să facă o mașină mult mai bună decât cele produse cu sigla căluțului.

Așa că, în 1963, „renumitul producător de tractoare” se transformă în producător de mașini. De-a lungul anilor lansează numeroase modele care îmbină forța brută cu imaginea extremă. Unul dintre cele mai renumite este *Countach* care arată ca desprins din filmele cu extraterestri și la care au visat generații întregi în anii '80.

În 1998, Audi cumpără compania și era modernă începe cu *Murcielago* și continuă cu *Gallardo*, iar vânzările cresc exponențial de la an la an. În 2007 apare și *Reventon*, dar cu o etichetă de preț de un milion de euro, fiind greu să-l numim model de serie.

Așa că, *Aventador LP 700-4* este primul automobil de serie nou în aproape 10 ani. Și cum Ferrari este încă prezent și rivalitatea se transmite la italieni din generație în generație, noul model vrea să ștergă pe jos cu orice concurență.

Pachetul tehnologic este absolut unic. El se bazează pe o structură monococă inovatoare

1.575 de kilograme de mașină sunt împinse de un motor V12 de 6,5 litri (4.750 lei impozit pe an) care dezvoltă 700 cai putere pentru a ajunge la o viteză maximă de 350 km/h.

realizată din fibră de carbon, care combină o greutate redusă cu cele mai înalte niveluri de rigiditate și siguranță. Noul motor oferă o plajă foarte largă de turații, dar și un cuplu motor uimitor la turații reduse. Senzațiile extreme sunt garantate de cifrele accelerației de la 0 la 100 km/h în doar 2.9 secunde, care lasă în urmă un Ferrari 599 GTO cu al său 3,3 secunde. Și totuși, consumul de carburant și emisiile de CO₂ sunt, în opinia italienilor, reduse cu aproximativ 20 la sută, comparativ cu predecesorul său, în ciuda creșterii puterii (+8%).

Transmisia robotizată ISR cu șapte trepte garantează cel mai rapid schimb (doar 50 de milisecunde), în timp ce șasiul ușor, suspensia și direcția oferă o precizie absolută în abordarea drumurilor virajate. Interiorul expresiv oferă caracteristici high-tech, de la postul de pilotaj cu ecran TFT și până la selecția modului de comportament al mașinii.

De la prima vedere, noul *Aventador* este fără îndoială un Lamborghini îmbrăcat de design-ul caracteristic și distinctiv: proporțiile puternice, linii exacte și suprafețele precise, musculatura întinsă în fiecare dintre detaliile sale. *Aventador* este o lucrare de artă avangardistă, o sculptură incredibil de dinamică de la botul tăios la acoperișul extrem de jos și până la difuzorul spate. Fiecare linie are o funcție clară, fiecare formă este dictată de nevoia sa de viteză, iar aspectul general este absolut spectaculos și îți taie răsuflarea. Așa cum era de așteptat, ușile se deschid pe verticală.

Interiorul spațios combină exclusivitatea materialelor premium și măiestria italiană cu tehnologia de ultimă oră. Butonul de pornire este ascuns de un capac roșu și plasat pe tunelul central. Interiorul este dominat de un tablou de bord de ultimă generație – ca într-un avion modern, instrumentele sunt prezentate pe un ecran TFT-LCD folosind concepte inovatoare de afișare. Un al doilea ecran, de dimensiuni generoase, este dedicat sistemului multimedia și navigației.

Totul conduce spre dorința de a realiza un interior la fel de nonconformist ca și exteriorul, dar totuși cât se poate de practic și de facil în utilizare. De altfel, Audi și grupul VW nu au domolit nebunia taurului italian ci doar au permis cumpărătorilor să strunească dezlănțuirea de putere. Iar la 255 mii de euro, cât plătești pe un exemplar, este normal să-ți dorești să-i arăți cine este șeful.

La noi în redacție, toată lumea are un Lamborghini *Aventador* croit pentru nevoile sale. Pe site-ul *aventador.com*, găsești un configurator care vă permite să visați la 700 cai putere cât încă mai așteptați banii pentru mașină.

Bucharest International Marathon 2011

Bucharest International Marathon, ediția 2011, va avea loc și în acest an, în luna octombrie. Asociația *Bucharest Running Club*, prin vocea președintei ABRC, Valeria Răcilă Van Groningen, a anunțat, în cadrul unei conferințe de presă susținută la Hotel *Hilton Athenée Palace*, noutățile celei de-a IV-a ediții. Prima și cea mai importantă este schimbarea numelui din *Bucharest City Marathon* în *Bucharest International Marathon* (BIM), ceea ce denotă caracterul internațional al acestei manifestări sportive care devine din ce în ce mai cunoscută la nivel mondial și atrage de la an la an un număr tot mai mare de atleți din lumea întreagă. Până la ora actuală deja s-au înscris 50 de sportivi din cinci țări: România, Spania, Franța, Israel și Anglia. O altă schimbare este aceea că maratonul din acest an se va desfășura pe parcursul a două zile, prin organizarea separată a curselor de copii, sâmbătă – 8 octombrie 2011, în Piața Constituției, pe categorii de vârstă: preșcolari, 6-8 ani, 10-12 ani, în timp ce copiii peste 12 ani pot participa la cursa populară (4 km) din cadrul Maratonului Internațional București (MIB/BIM). MIB este înscris în calendarul maratoanelor internaționale și este membru al Asociației Internaționale a Maratoanelor Stradale, cu cele trei probe competitive: maraton, semimaraton și ștafetă plus o probă necompetitivă – cursa populară. În cadrul MIB se vor desfășura Campionatele Naționale de Maraton ale Federației Române de Atletism. Anul acesta, traseul maratonului va fi ușor schimbat, în sensul că sportivii care vor participa la acest concurs nu vor mai avea de urcat dealul de la Hotel *Marriott*–Palatul Parlamentului ca în anii trecuți.

[A.G.]

Campania „Donează sânge! Fii erou!”

Federația Asociațiilor Studenților în Medicină din România a demarat luna trecută campania *Donează sânge! Fii erou!*, unul dintre cele mai mari evenimente de profil din țară. Având în vedere contextul sanitar actual din România, unde doar 2% dintre oameni donează, proiectul reprezintă un semnal de alarmă, dar și un eveniment cu un puternic caracter de responsabilizare socială. Tinerii donatori din București, Brașov, Cluj, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Sibiu, Timișoara, Târgu Mureș au avut ocazia să ajute persoanele care necesită transfuzii sanguine (victimele accidentelor, cei supuși unor operații dificile sau care necesită tratamente împotriva cancerului) și să arate cât de prețios este gestul lor pentru viața semenilor. Centrele de Transfuzie Sanguină au pus la dispoziție organizatorilor cadre medicale cu pregătire în domeniu, care au respectat normele internaționale de igienă pe durata actului de donare. Ca măsură de siguranță, pentru pacienții din spitale care au beneficiat de produsele prelevate s-au efectuat o serie de teste în laboratoare de specialitate spre a exclude eventuala transmitere a unor boli transmisibile prin sânge și pentru a detecta eventualele afecțiuni ale donatorilor care le vor fi comunicate odată cu analiza sângelui donat.

[A.G.]

Prima stație de epurare ecologică din România

În satul Viscri, din județul Brașov, a avut loc inaugurarea primei stații de epurare ecologică din România. Stația va contribui la menținerea mediului înconjurător curat, calitatea vieții sătenilor fiind îmbunătățită, iar aspectul tradițional specific al satului menținut. Inaugurarea a avut loc în prezența Alteței Sale Regale Prințul de Wales, patronul *Fundației Mihai Eminescu Trust*, care a venit special în Viscri pentru acest eveniment. Prințul Charles a dezvelit un buștean de stejar pe care stă scris *Prima stație de epurare ecologică din România. Inaugurată în prezența Alteței Sale Regale Prințul de Wales. 16 mai 2011. Prințul de Wales a declarat la inaugurare: Sper că proiectul acesta va fi în beneficiul comunității mulți ani de acum încolo și că alte comunități vor urma exemplul vostru.*

În ultimii ani, oamenii au devenit conștienți de stadiul avansat de distrugere a resurselor de apă, iar acum se încearcă adaptarea principiilor din natură pentru rezolvarea problemelor. Realizând o apropiere de natură și folosind principiile ei, s-a ajuns la completarea și chiar înlocuirea stațiilor de epurare clasice cu cele pe bază de plante, care folosesc filtrarea și oxigenarea cu ajutorul plantelor. Peste tot acolo unde sunt necesare stații de epurare centralizate, epurarea cu plante este o alternativă ideală. Stația de la Viscri este avantajoasă din următoarele motive: datorită ecosistemului viu, pe care îl creează, este mai flexibilă la diferite modificări, costurile de construcție și exploatare sunt mici, se încadrează atât în peisajul natural rural, cât și în conceptul ecologic și oferă viețuitoarelor acvatice un habitat potrivit creșterii lor.

[A.G.]

Prima parte a sezonului fotbalistic al băncilor a adunat la start un număr de 14 formații. În grupe, totul a fost echilibrat.

text Corina Anghel

Campionatul Bancherilor

powered by CEE Collect

Ediția de primăvară 2011

Egalizarea valorică s-a realizat, așadar, spre limita superioară. Marile favorite și-au respectat blazonul și s-au calificat în sferturi. Cele mai în formă patru formații bancare s-au dovedit a fi BRD, OTP, BCR și ING. În semifinale, cel mai tare meci a fost BRD – ING, o „adevărată finală” în care s-a impus prima formație cu 4-2. Cealaltă semifinală a fost câștigată de OTP, care a trecut de BCR cu 4-1.

Cel mai bun jucător al competiției a fost Răzvan Țimpău (BRD), cel mai bun portar desemnat – Mădălin Moroianu (BRD), cea mai frumoasă galerie – OTP, iar premiul pentru „fair play” a fost decernat formației Credit Europe Bank. Organizatorii competiției doresc să mulțumească tuturor celor care au făcut posibilă această competiție și îi felicită pe toți participanții.

**În finala mică,
ING a învins BCR
cu 5-2.**

Campioana primăverii este BRD, după victoria în fața OTP-ului, cu 4-0.

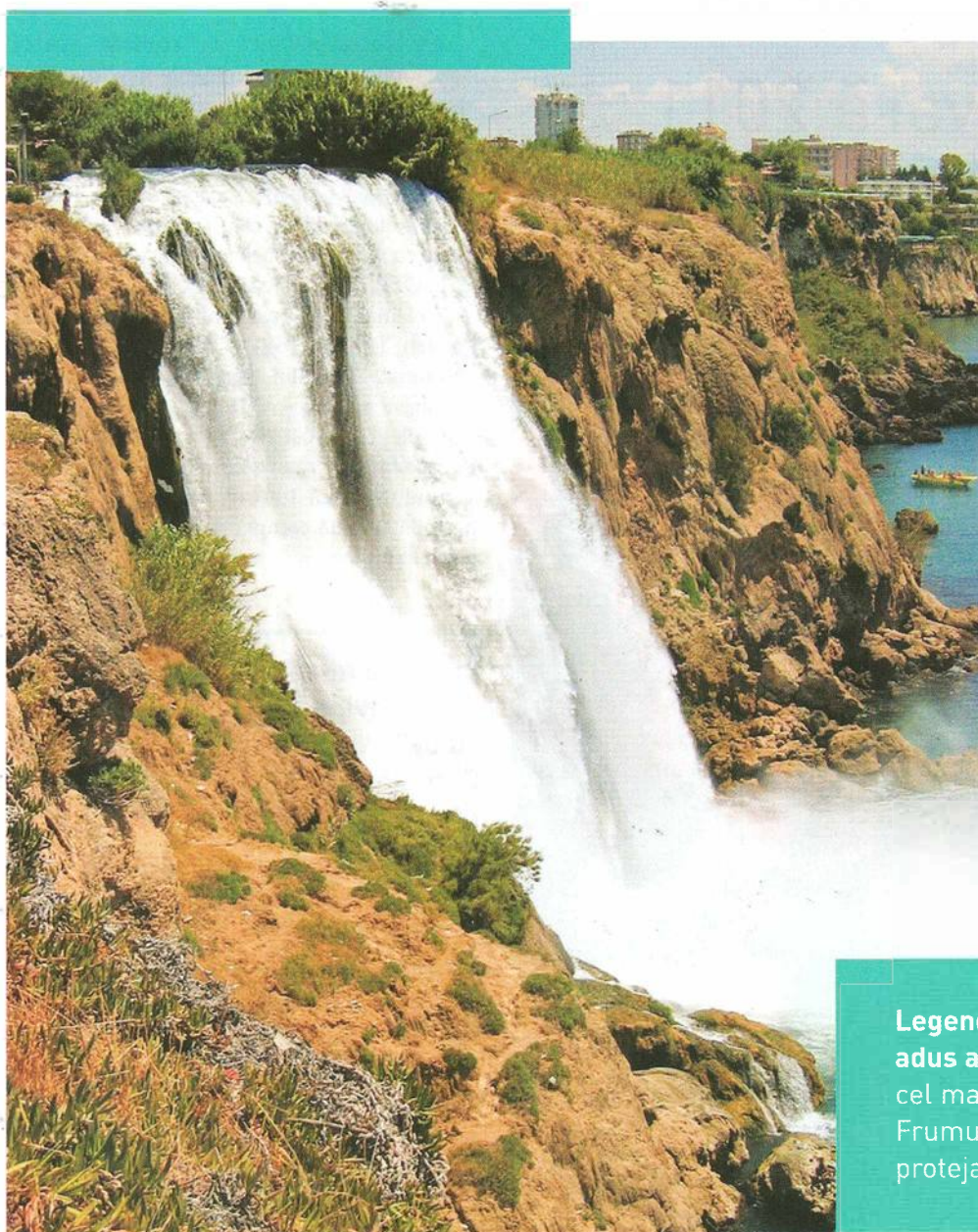
Unicredit Țiriac Bank, OTP, Credit Europe Bank, Bancpost, ING, Banca Transilvania, BCR și BRD s-au calificat în detrimentul aproape la fel de puternicelor Alpha Bank, Bank of Cyprus, Libra Bank, Garanti, RBS și Banca Românească.

Piscine imense, terenuri de golf, mici parcuri cochete, terase, SPA-uri... Frumoasele regine ale Egiptului, sultanii și armatele lor de vasali au fost primii care s-au bronzat aici și i-au prevestit un viitor de lux.

text Steluța Năstase
www.besttourism.ro

Răsfăț pe plaja Cleopatrei

Golful Antalya și coasta mediteraneeană a Turciei satisfac orice capriciu în materie de vacanță. Îndrăgostiții de soare se opresc în Alanya pentru aceleași motive invocate de turcii selgiucizi acum câteva secole. Marea este caldă și blândă, plajele se întind leneș de-a lungul câtorva kilometri și orașul pare că stă pe o mină de aur, istoria fiind prezentă în fiecare colțșor al său. Țărâmul este predestinat turismului, are cea mai lungă perioadă însorită de pe întreaga coastă sudică și care durează până la nouă luni, timp de vacanțe să ai! Lui Marc Antoniu i-a plăcut atât de mult acest colț de paradis, încât i l-a făcut cadou de nuntă Cleopatrei. Nu e de mirare că una dintre cele mai frumoase plaje din Alanya și micul golf în care se află poartă numele faimoasei regine a Egiptului. Cel mai estic punct – și cel mai pitoresc –, din șiragul de mici stațiuni din Alanya este Mahmutlar. Până nu demult, era doar o livadă întinsă de portocali. Acum, hotelurile de patru și de cinci stele se strecoară practic printre casele pitorești ale localnicilor. Promontoriul pe care se află vechea cetate selgiucidă, Alaiye, e plin de grote care stârnesc imaginația. Celebră este peștera Damlataş, cea împodobită cu stalactite și stalagmite și renumită pentru

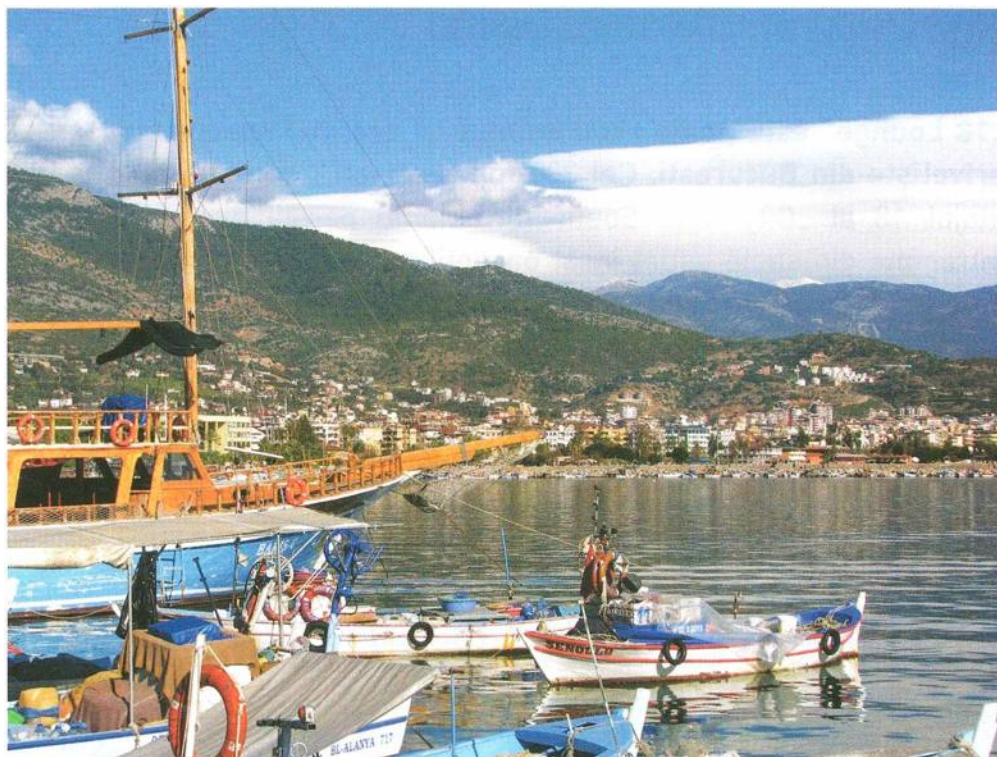
Legenda spune că regina Cleopatra a adus aici nisipul din deșertul Egiptului, cel mai fin pe care ai pășit vreodată. Frumusețea naturală a acestei plaje este protejată.

calitățile ei terapeutice. Zeci de golfuri minuscule, cu petece de plajă, la care se ajunge cel mai ușor de pe mare, sunt pregătite să te răsfete. Iar magazinele te așteaptă oricând. S-au pregătit cu aur și argint, piele, țesături, mirodenii de tot soiul, vândute la pachet cu tradiționala negociere și ceaiul cu gust fin de măr.

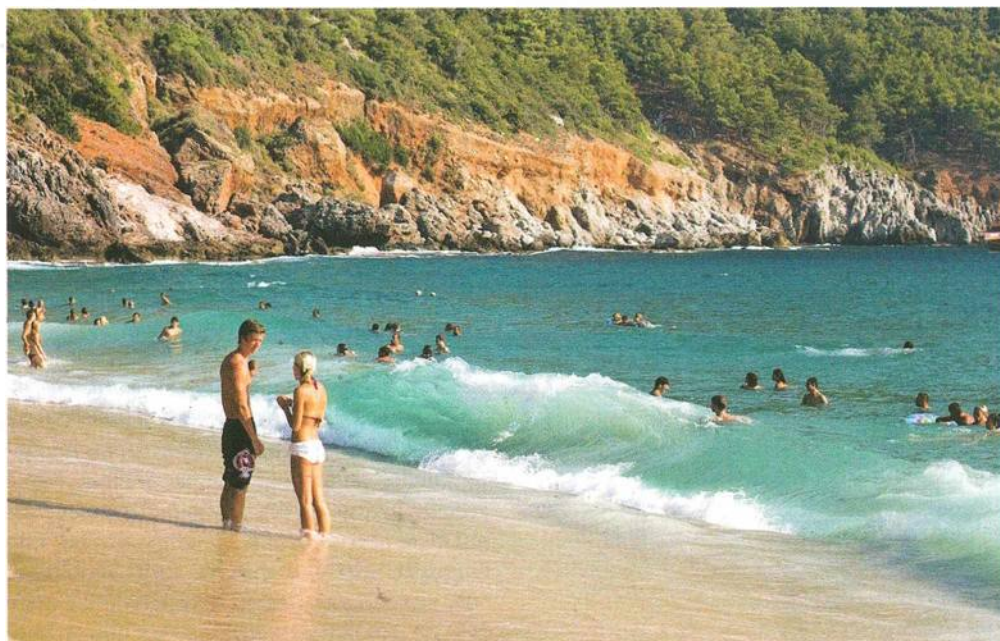
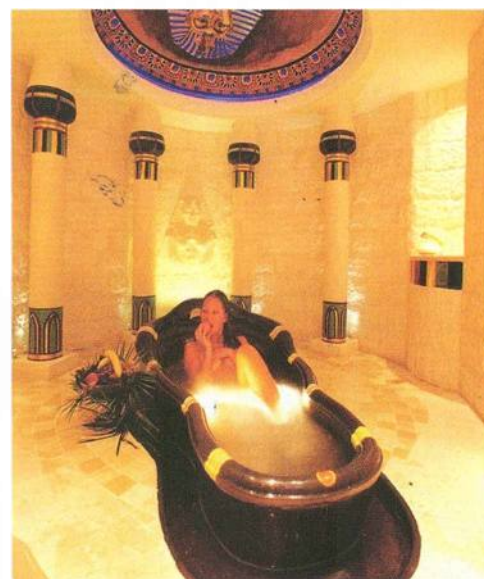
Porțiunea de plajă situată în partea de est a Antalyei găzduiește cei mai numeroși oaspeți: familiile cu copii. Cei mici sunt stăpâni asupra regatelor în miniatură, presărate cu tobogane, mini-piscine, terenuri de joacă, animație și mini-discoteci. Pentru cei mari, există alte distracții: canoe, navigație pentru agrement, rafting, scufundări, parapantă, jet ski, banană. Dacă ți se face poftă de puțină răcoare, aranjează o escapadă la Cascada Duden, acolo unde râul „se aruncă” în mare de pe faleza înaltă de 40 metri. Noaptea te poți opri în piano-barurile marilor hoteluri pentru o băutură cu mix de fructe și lichior sau în barurile care găzduiesc petrecerile incendiare pe plajă. Și nu uita să te întorci în regat pentru odihnă!

Pe tărâmul său tronează prețioasele vestigii antice care se îmbină de minune cu plajele moderne și localurile bine poziționate spre cele mai frumoase apusuri. Dacă ești în drum spre Templul lui Apollo, vei trece chiar prin fața cafenelei Appolonic. Are un meniu bogat în fructe de mare locale, mâncăruri tradiționale turcești și vederi minunate spre port.

Nu rata: hamamul! Relaxează-te într-o cameră cu aburi pe o masă de piatră încălzită numită *goebektusas* în timp ce *tellak* (membru al personalului) îți face masaj și îți pregătește pielea pentru bronzul soarelui. Pamukkale este una din minunile naturale ale Turciei. Marile atracții sunt o stâncă albă cu bazine în formă de scoică pline cu apă și cascadele înghețate.

**Plaja din Alanya îți dă
senzația de intimitate,
iar cu niște bărcuțe
superbe poți pleca
în mini-croaziere.**

Oferte turistice

Christian Tour,
www.christiantour.ro
tel. 021.369.98.35

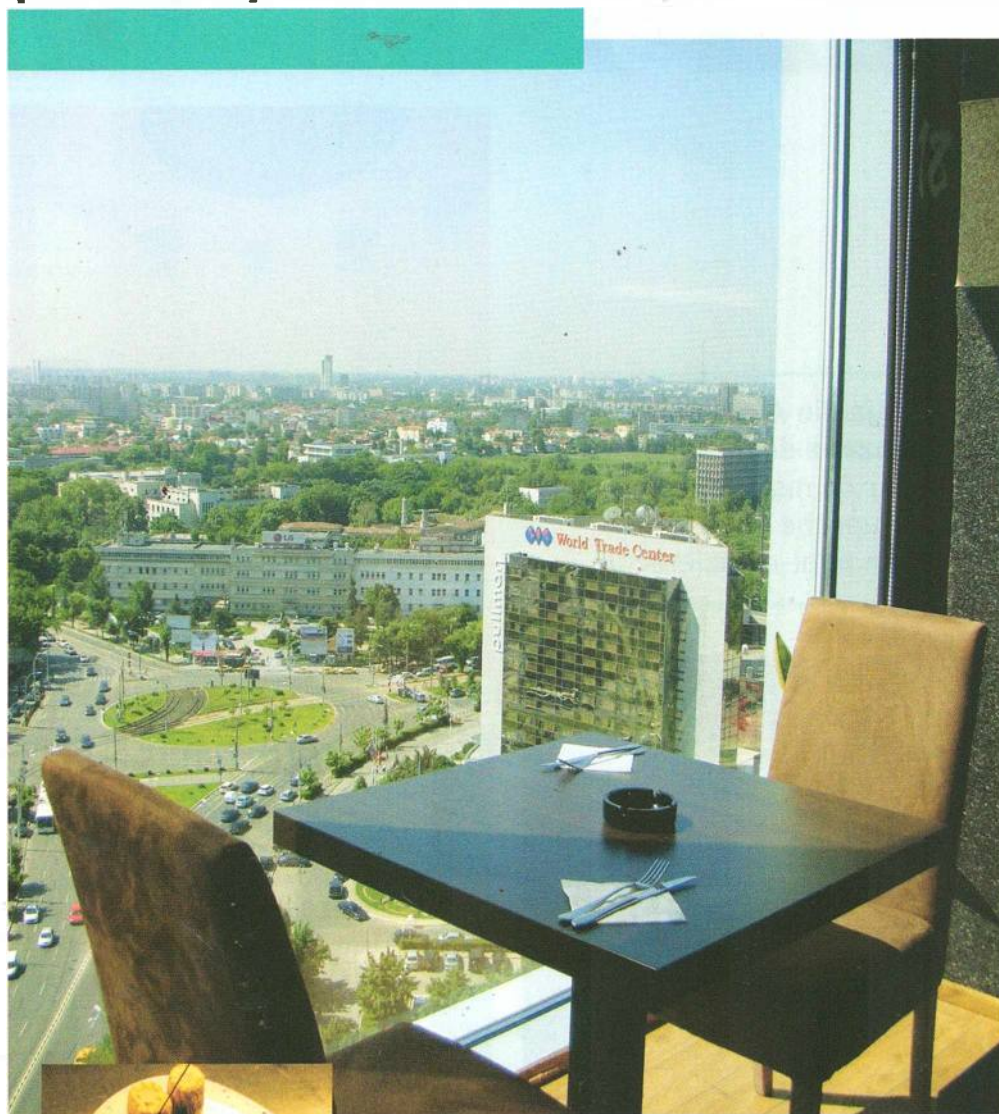
Alanya, Hotel Alaiye Resort & Spa 5* – de la 523 de euro/pers., cu all inclusive.

Side, Hotel Palm D'or 4* – de la 429 de euro/pers., cu all inclusive. Servicii incluse: transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu regimul de masă specificat, asistență turistică.

„18 Lounge“ este poate restaurantul cu cea mai spectaculoasă priveliște din București. Cei 300 mp rezervați localului, aflați la etajul 18 al „City Gate South Tower“, au pereții din afară în întregime din sticlă astfel încât oaspeții au o panoramă superbă spre Bd. Kiseleff, parcul Herăstrău, Mănăstirea Cașin și nu numai.

text și foto Alice-Claudia Gherman

Cu 18 Lounge privești lumea de sus

T-bone la grătar,
specialitatea casei
„18 Lounge“

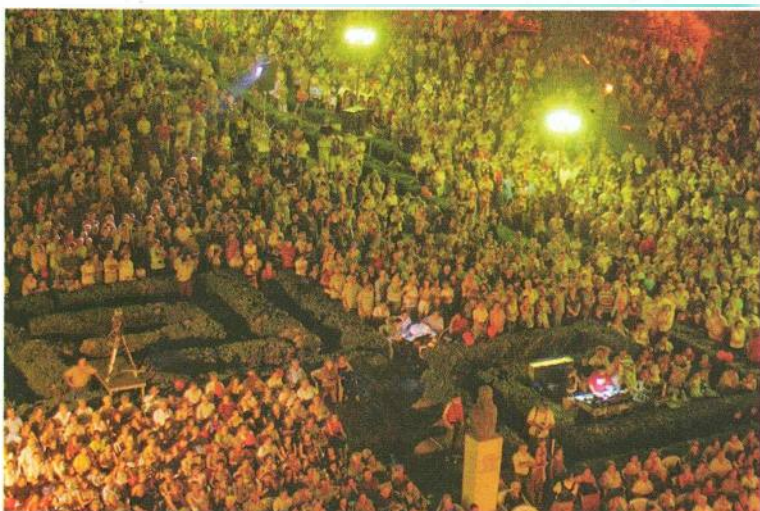
La 18 Lounge te duci să iei prânzul atât fiindcă oferta este mai mult decât decentă – cu 20 de lei poți alege o salată sau o friptură cu garnitură – dar mergi și pentru a admira Capitala de sus. Momentan, 18 Lounge este restaurantul situat la cel mai înalt nivel din București. Terasa, cu o capacitate de 50 de locuri, este cea mai bună alegere pentru a vedea spectacolul orașului ziua, dar mai ales seara. Este acoperită și înconjurată de pereți de sticlă, aerul condiționat face plăcute și cele mai toride zile de vară. Decorul este unul modern, potrivit cu pretențiile zonei *High Class*, în care se află localul. Să nu uităm că în preajmă există restaurantele din hotelul *Pullman*, dar și terasele cu pretenții din Herăstrău. Având un meniu cu specific internațional, localul oferă o experiență culinară *premium* la prețuri *medium*. Afară de felul principal *T-bone la grătar*, care costă 120 de lei/porția, restul preparatelor costă între 40 și 70 de lei. „Am dorit să creăm un loc deschis nu doar VIP-urilor ci și oamenilor obișnuiți. Altfel spus, la noi poate veni și prim-ministrul, dar și un om cu un salariu de numai 600 de euro. Ideea acestui restaurant este aceea de a nu-ți fi frică de câți bani ai în buzunar, ci de a te bucura, asemenea persoanelor de top, de viață, experimentând ceea ce pentru mulți ar putea părea interzis”, ne-a explicat Daniel Avădanei, managerul restaurantului. 18 Lounge face parte din rețeaua de locații *Embassy*.

Restaurantul propriu-zis are o capacitate de 130 de locuri, funcționează și ca bar, iar pentru recepții capacitatea totală ajunge la 250 de locuri. Meniul este alcătuit în mare parte din preparate din carne de vită, dar și din pește și fructe de mare. Dacă vă faceți drum în zonă, nu ezitați să încercați *mușchiul de vită și creveții la grătar cu unt, ierburi și lămâie*, *cotletele de miel cu sos de mentă*, *halibut cu roșii cherry și busuioc* și *file de spadă cu sos de ierburi aromatate*. Vara, meniul 18 Lounge se îmbogățește cu meniu asiatic adaptat pentru români gen *puiul cu lemon grass* sau *puiul marinat cu orez și chutney*. Cât privește băuturile, mai ales vinurile (50% românești, 50% străine), sunt toate selecționate cu mare grijă de cunoscutul somelier Laurențiu Achim.

Ca în fiecare an, Opera îi răsfăță pe bucureșteni cu cele mai cunoscute și mai îndrăgite fragmente din opere și operete – arii, duete, coruri, uverturi – într-un concert extraordinar în aer liber, desfășurat pe esplanada din fața ONB.

text Corina Anghel
foto Egyed Ufo Zoltan
și Marius Danilevici

La promenadă, cu muzică-nainte!

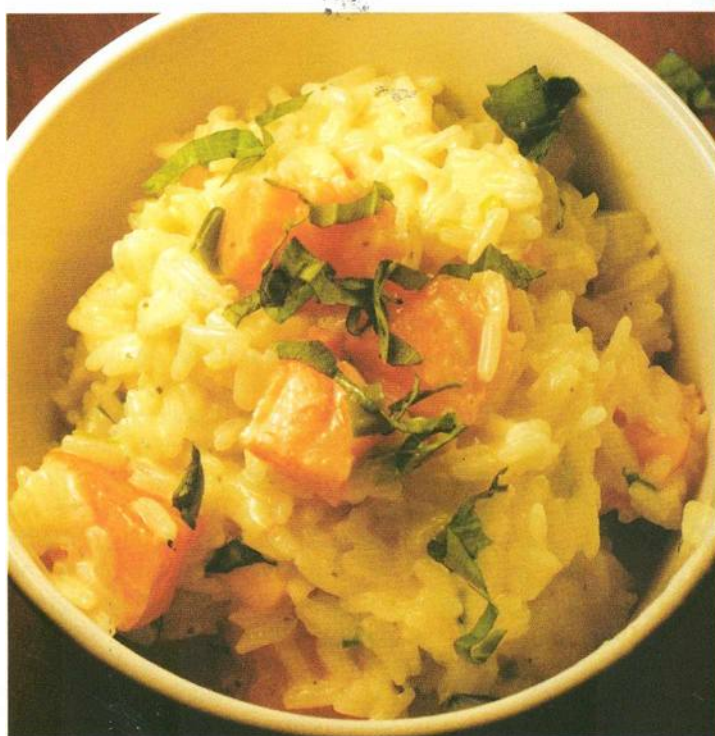
La edițiile precedente, pe esplanada teatrului s-au adunat mii de spectatori, dornici să guste din frumusețea muzicii clasice.

Aflată la cea de-a V-a ediție, „Promenada Operei” va avea loc sâmbătă, 20 august, după modelul evenimentelor de gen de la Londra, Paris, Roma, Viena, Berlin, Madrid, Praga, dorindu-și să-i atragă deopotrivă pe spectatorii fideli ai Operei, dar și pe toți iubitorii muzicii de calitate. Concertul din acest an va aduce în fața publicului artiști de valoare, printre care Mariana Colpoș, Pompeiu Hărășteanu, Irina Iordăchescu, Leonard Bernad, Felicia Filip, Silvia Sorina Munteanu, Eugen Secobeanu, Iordache Basalic, Maria Jinga, Daniel Filipescu, Sorana Negrea, Florin Simionca, Lucian Corchiș, Hector Lopez, Tina Munteanu, Ana Maria Comșa, Crina Zancu, Vlad Miriță, Mihaela Stanciu. Conducerea muzicală îi va aparține dirijorului Tiberiu Soare. Din programul serii vor face parte fragmente celebre din lucrări semnate de Johann Strauss, Antonín Dvořák, Charles Gounod, Giuseppe Verdi, Wolfgang Amadeus Mozart, Giacomo Puccini, Gioachino Rossini, George Gershwin, Camille Saint-Saëns, Jules Massenet. Muzică de calitate, artiști de valoare, un program variat, un eveniment cu intrare liberă, toate atributele unei serii care nu trebuie ratată.

rețetă Viorel Copolovici
www.pranzuldincaserola.ro
recomandare vin
Cosmin Zidurean

Risotto cu somon afumat și cremă de brânză

- orez alb, cu bob lung, frumos – o cană;
- ceapă – o bucată mică sau două fire de ceapă verde;
- usturoi – un cățel;
- tulpină de țelină – 1/2;
- ghimbir – o bucată mică;
- vin alb sec – un pahărel;
- supă clară de legume sau de pui – un litru;
- somon afumat – 150 g;
- cremă de brânză – două lingurițe;
- piper;
- ulei de măsline;
- busuioc și/ sau pătrunjel proaspăt.

Pasul 1. Faci supă de legume. E bine să ai supa gata pregătită atunci când te apuci de risotto. Din legume fierte bine, pe foc mic, aproximativ o oră și jumătate.

Pasul 2. Cureți și toci mărunț ceapa, țelina, ghimbirul și usturoiul.

Pasul 3. Încălzești două linguri de ulei de măsline într-o tigaie antiaderentă și călești legumele pe foc mediu, aproximativ două minute.

Pasul 4. Speli orezul, îl usuci într-un șervet de bucătărie curat. Călești orezul în tigaie până ce bobul „s-a sticlît”. Nu durează mai mult de 3 minute.

Pasul 5. Pui în tigaie vinul alb și amesteci încet, cu spatula de lemn, până ce orezul a absorbit tot lichidul din tigaie. Pe foc nu prea puternic, ca să nu se ardă, iar vinul să „dispară” lent.

Pasul 6. Pui apoi primul polonic de supă peste orez și amesteci. Repeti acțiunea de fiecare dată când lichidul a dispărut din tigaie. Pui cantități mici de supă, pentru a le vedea repede absorbite. Atenție: bobul nu trebuie să devină prea moale. Pui piper măcinat și puțină sare.

Pasul 7. Tai din bucata de file de somon afumat cât îți trebuie, scoți pielea cu grijă și îl tai o în cuburi nu prea mari.

Pasul 8. Când orezul e gata, oprești focul și amesteci repede crema de brânză. Pui și ierburi. Încorporezi brânza în risotto amestecând cu spatula de lemn, apoi pui cubulețele de somon afumat. La final, poți presăra busuioc proaspăt, țocat sau rupt cu mâna.

Un vin proaspăt și sprinten

Risotto, brânză de capră, somon afumat, basilico... Cam miroase a Mediterană și nu vād decât un rosé să se potrivească la așa o rețetă. Un rosé proaspăt, fructos, sprinten (deci cu aciditate bună). Mâncarea este destul de ieftină, așa că nici vinul nu trebuie să fie prea scump. Să fie deci un Rapsod roze de la Cramele Rotenberg, 2010. Rezultatul va fi o simfonie în Mi minor, pentru somon și Merlot.

ABONEAZĂ-TE DIRECT la noua revistă **FLACĂRA**

Ofertă specială

NUMAI 80 lei

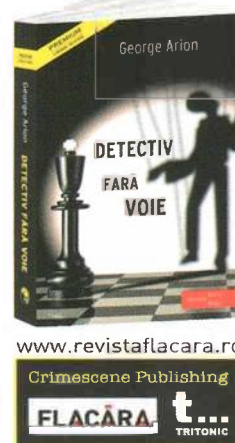
Număr apariții	Cost abonament
10	80 lei
5	40 lei

- Prețul abonamentului rămâne neschimbat indiferent de posibilele creșteri ulterioare ale prețului revistei.
- În prețul abonamentului intră atât revista cât și cartea din colecția Crime Scene, corespunzătoare ediției.
- La abonamentul pe un an se oferă ca **bonus** un pachet special: **două cărți din colecția Crime Scene** (la alegere dintre cele oferite cu edițiile precedente ale revistei Flacăra)

Toate taxele de expediție sunt suportate de editură

PRIMII ZECE ABONAȚI primesc romanul "DETECTIV FĂRĂ VOIE", de **GEORGE ARION**, cel mai bun autor român al genului. Cu autograf de la autor.

www.revistaflacara.ro

Crimescene Publishing
FLACĂRA t... TRITONIC

FLACĂRA TALON de ABONARE

F 6-11

Număr apariții: ☐ începând cu luna..... Am achitat cu: ☐ mandat poștal ☐ cec bancar ☐ ordin de plată; nr..... din data.....
Nume..... Prenume..... Localitatea..... Str.....
Nr..... Bl..... Sc..... Ap..... Județ/ Sector..... Cod..... Oficiul Poștal..... Telefon.....

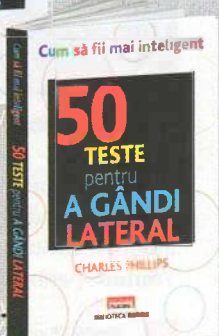
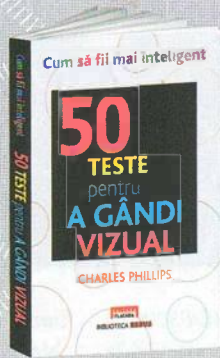
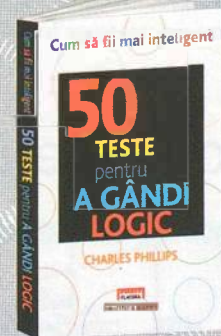
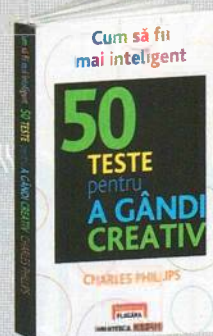
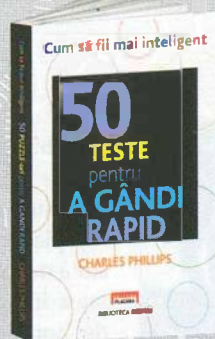
Trimiteți talonul și copia după documentul de plată la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33-C.P. 12. Menționați pe plic: **ABONAMENT**. Cont bancar deschis la Banca Românească - Filiala Băneasa: RO64BRMA0720072654400000 - RON (lei)
Pentru România: expediere poștală simplă, imprimat. Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației!
Pentru orice detalii legate de abonamentul Dvs. vă rugăm să ne contactați la tel: +40/ 21/ 224.60.53, persoană de contact: Camelia Neagu
e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

Cum să fii mai inteligent

OFERTĂ SPECIALĂ

Nr. bucăți	Preț
1	10 lei
2	15 lei
3	20 lei
4	25 lei
5	30 lei
6	35 lei

puzzle-uri care te antrenează
să îți schimbi felul
în care gândești: **RAPID (RA)**
CREATIV (CR)
LOGIC (LO)
VIZUAL (VI)
TACTIC (TA)
LATERAL (LA)

talon de comandă

Vreau să comand edițiile ☐ RA ☐ CR ☐ LO ☐ VI ☐ TA ☐ LA

F 6-11

nume prenume
strada nr. bl. sc. ap. sector / județ
cod poștal localitate număr de telefon

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt suportate de editură.

Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe www.librariaflacara.ro

Fie că aveți nevoie de cel mai performant computer, sau de cel mai tare player, noi vă oferim ultimele noutăți din domeniul tehnologiei civile. Fiți pregătiți și ușurați-vă viața cu aceste găselnițe!

text Andrei Ioan Dimulescu

Procesoare și grafică rapide

Iată care sunt ultimele informații despre noua generație de procesoare Intel quad-core și dual-core. Modelul *MacBook Pro* de 13 inch are acum un procesor Intel Core i5 la 2,3 GHz sau

cel mai rapid procesor dual-core disponibil – Intel Core i7 la 2,7 GHz. Cu viteze Turbo Boost de până la 3,4 GHz, aceste procesoare dau notebook-ului 13-inch *MacBook Pro* performanțe de până la de două ori mai rapide decât generația anterioară. Procesorul grafic integrat Intel HD Graphics 3000 – acum inclus în toată gama *MacBook Pro* – gestionează lucrurile pe care le faci zilnic. Codează rapid ma-

teriale video, făcând apelurile video HD prin FaceTime o realitate. Și decodează atât de eficient, încât poți reda DVD-uri și filme iTunes un timp mai îndelungat.

Youtube la TV

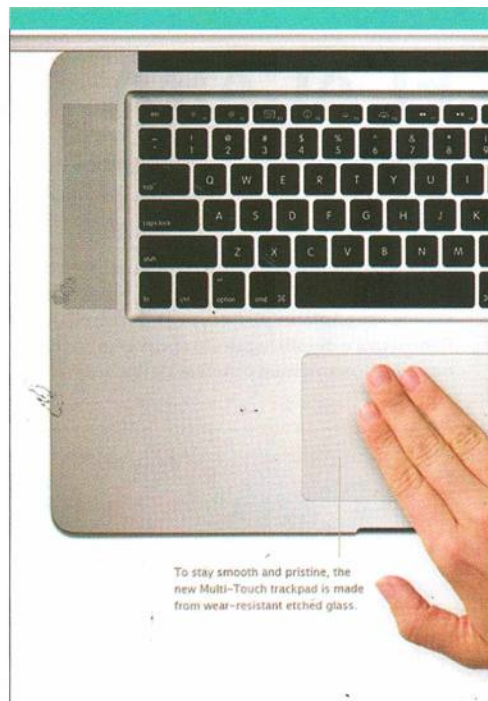

Noul *Blu-ray player Philips BDP3200* a devenit una dintre cele mai facile conectări la internet, inclusiv la cele mai recente inovații Youtube pentru TV. Standardul *Blu-ray* este cea

mai bună alegere pentru a obține calitatea Full HD a conținutului video. Noile *Blu-ray* playere sunt dotate cu o suită de tehnologii pentru calitatea imaginii, bazate pe zeci de ani de experiență și cunoștințe tehnice acumulate de *Philips*, inventatorul casetei audio și a numeroase sisteme optice de discuri pe bază de laser, și anume CD-ul audio, CD-ROM-ul, CD-R/RW, SACD și diverse formate de DVD-uri.

Anul acesta, *Philips* a fost premiat, alături de partenerii săi, în cadrul CES (Consumers Electronics Show), cu premiul *Emmy* pentru Tehnologie și Inginerie, de către „National Academy of Television Arts & Sciences”, pentru participarea la dezvoltarea standardului *Blu-ray*.

Trackpad-ul Multi-Touch

Trackpad-ul Multi-Touch este modul cel mai natural de a interacționa cu ceea ce e pe ecran, iar suprafața sa fină din sticlă îți oferă suficient spațiu pentru gesturi. Apropie și depărtează degetele pentru a mări și micșora, atinge și alunecă pentru a naviga prin fotografii, rotește cu vârfurile degetelor pentru a ajusta o imagine și multe altele. Designul fără butoane îți permite să faci clic oriunde. Iar dacă ești obișnuit cu funcția de clic dreapta, o poți folosi cu ajutorul a două degete sau poți configura o zonă a trackpad-ului pentru clic dreapta. Cu cât vei utiliza mai mult *trackpad-ul Multi-Touch*, cu atât vei realiza cât este de indispensabil.

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ – BUCUREȘTI

asigură, prin facultățile sale, calificări și competențe în următoarele specializări:

admitere 2011

Agricultură – INGINER
Științele solului – INGINER
Protecția plantelor – INGINER

Silvicultură – INGINER
Biologie – LICENȚIAT

Horticultură – INGINER
Peisagistică – INGINER

Zootehnie – INGINER
Piscicultură și acvacultură – INGINER
Cinegetică – INGINER
Tehnologia prelucrării produselor alimentare – INGINER

Medicină veterinară – DOCTOR MEDIC VETERINAR
Controlul și expertiza produselor alimentare – INGINER

Îmbunătățiri funciare și dezvoltare rurală – INGINER
Ingineria și protecția mediului în agricultură – INGINER
Inginerie economică în construcții – INGINER
Măsurători terestre și cadastru – INGINER

Biotehnologii agricole – INGINER
Biotehnologii medical-veterinare – INGINER
Biotehnologii industriale – INGINER

Inginerie economică în agricultură – INGINER
Inginerie și management în alimentația publică și agroturism – INGINER

USAMV București a primit Certificatul de evaluare cu calificativul GRAD DE ÎNCREDERE RIDICAT, din partea Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS).

USAMV București cuprinde, în structura sa, șapte facultăți.

Calitatea învățământului desfășurat în amfiteatrele, laboratoarele și centrele de practică ale facultăților a făcut din USAMV București cea mai reprezentativă și prestigioasă instituție din domeniul învățământului agronomic și veterinar din România, mulți dintre absolvenții acesteia, devenind personalități remarcabile atât în domeniul practicii agricole, cât și în cel al învățământului, cercetării și al administrației. Cu o bază materială și un patrimoniu de excepție, care cuprinde patru campusuri – Campusul „Agronomie– Herăstrău”, Campusul „Medicină Veterinară – Cotroceni” și Campusurile Filialelor din Călărași și Slatina, USAMV București este o instituție de învățământ modernă, aliniată exigențelor europene.

USAMV București are în patrimoniul său trei filiale care activează ca veritabile centre de cercetare, producție și practică – Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare Pentru Viticultură și Vinificație Pietroasa, Pepiniera și Ferma Pomicolă Istrița și Ferma Didactică Moara Domneasca.

Dar, pentru actualii și viitorii studenți, poate cel mai important este faptul că, la oricare dintre facultățile USAMV București s-ar afla, au certitudinea că se pregătesc într-o specialitate de care societatea românească are mare nevoie, ceea ce le asigură garanția ocupării unor locuri de muncă importante și bine plătite.

FACULTATEA
DE AGRICULTURĂ

FACULTATEA
DE HORTICULTURĂ

FACULTATEA
DE ZOOTEHNIE

FACULTATEA
DE MEDICINĂ VETERINARĂ

FACULTATEA
DE ÎMBUNĂTĂȚIRI FUNCiare
ȘI INGINERIA MEDIULUI

FACULTATEA
DE BIOTEHNOLOGII

FACULTATEA
DE MANAGEMENT,
INGINERIE ECONOMICĂ
ȘI DEZVOLTARE RURALĂ

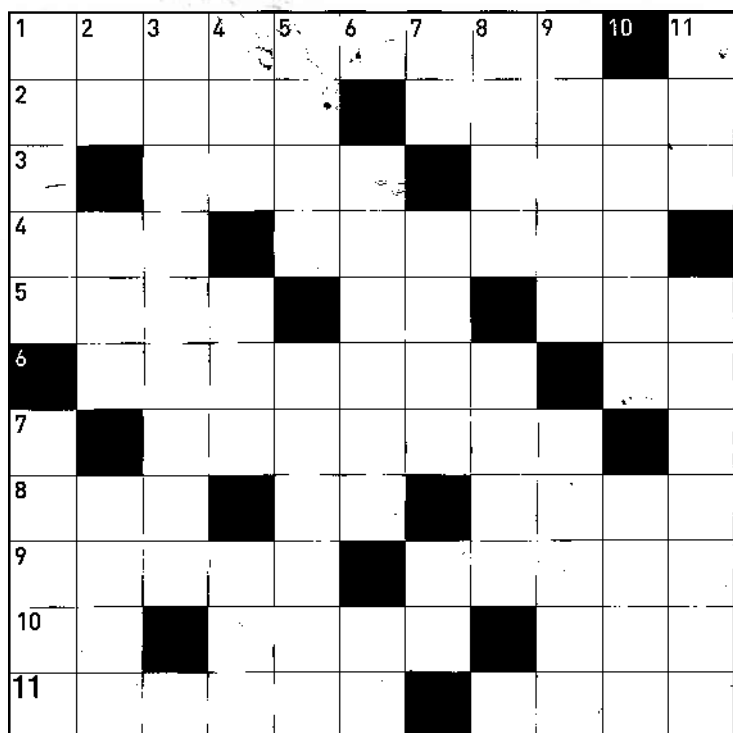

**CIFRELE DE ȘCOLARIZARE PLANIFICATE
PENTRU ANUL UNIVERSITAR 2011-2012
LA STUDII UNIVERSITARE DE LICENȚĂ**

Nr. crt.	Facultatea	Domeniul de licență	Specializări / Programe de studii acreditate (A) sau autorizate să funcționeze provizoriu (AP)	Forma de învățământ	Nr. credite	Nr. locuri (propuse)		
						buget	taxă	
1	Facultatea de Agricultură	Agronomie	Agricultură	A/AP	ZI/FR	240	80	100/100
			Științele solului	A	ZI	240		
			Protecția plantelor	A	ZI	240		
		Biologie	Biologie	A/AP	ZI/FR	180	40	100/100
		Silvicultură	Silvicultură	AP	ZI	240	27	100
2	Facultatea de Horticultură	Horticultură	Horticultură	A/AP	ZI/ID	240	105	150/200
			Peisagistică	A	ZI	240		
3	Facultatea de Zootehnie	Zootehnie	Zootehnie	A	ZI	240	50	75
			Piscicultură și acvacultura	AP	ZI	240		
		Ingineria produselor alimentare	Tehnologia prelucrării produselor agricole	A	ZI	240	66	65
			Silvicultură	Cinegetică	AP	ZI	240	15
4	Facultatea de Medicină Veterinară	Medicină veterinară	Medicină veterinară	A	ZI	360	160	120
		Ingineria produselor alimentare	Controlul și expertiza produselor alimentare	AP	ZI	240	20	160
5	Facultatea de Biotehnologii	Biotehnologii	Biotehnologii agricole	A	ZI	240	42	100
			Biotehnologii medical-veterinare	A	ZI	240		
		Științe inginerești aplicate	Biotehnologii industriale	A	ZI	240	29	80
6	Facultatea de Îmbunătățiri Funciare și Ingineria Mediului	Inginerie civilă	Îmbunătățiri funciare și dezvoltare rurală	A	ZI	240	35	50
		Ingineria mediului	Ingineria și protecția mediului în agricultură	A/AP	ZI/FR	240	35	50/150
		Inginerie și management	Inginerie economică în construcții	AP	ZI	240	23	50
		Inginerie geodezică	Măsurători terestre și cadastru	A/AP	ZI/FR	240	33	50/75
7	Facultatea de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală	Inginerie și management	Inginerie economică în agricultură	A	ZI/ID	240	101	450/650
			Inginerie și management în alimentație publică și agroturism	AP	ZI/ID	240		
8	Facultatea de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală – Filiala Slatina	Inginerie și management	Inginerie economică în agricultură	AP	ZI	240	25	100
9	Facultatea de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală – Filiala Călărași	Inginerie și management	Inginerie economică în agricultură	A	ZI	240	25	150

careu realizat de Dan Popa

Cabral – un maestru al sportului... în televiziune

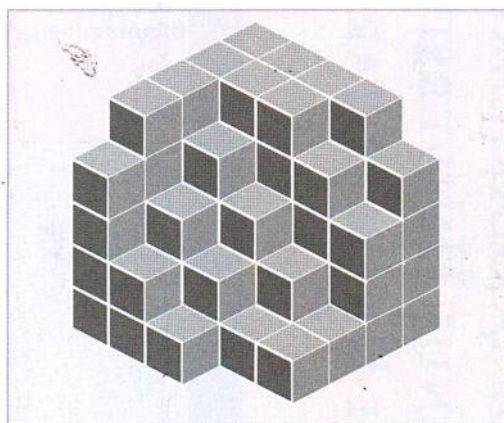
ORIZONTAL: 1) Oraș unde, la 4 octombrie 1977, s-a născut Cabral Neculai Ibacka, prezentator și actor român de televiziune. 2) Post de televiziune unde, începând cu anul 2000, Cabral prezintă emisiunile „Un bărbat adevărat” și „Povești adevărate” (TV) – Sport pe care Cabral începe să-l predea din anul 1997, fiind primul promotor al acestei discipline în România (2 cuv.). 3) Masculi de capră – Element chimic cu simbolul Br. 4) Lichid vital – A îmblânzi. 5) Fruct cu coaja lemnoasă – Constanta cercului – Nu acest. 6) Coleg de platou cu Cabral în emisiunea de monden „Povești de noapte” (Mircea) – Ana Hristea. 7) Memorabil. 8) Sclav – În rută! – Vechi impozit. 9) Material liant – Asin. 10) Început de meci! – Pietre – Untdelemn sfințit. 11) Post de televiziune unde, în 1998, Cabral își începe cariera, cu emisiunea „Roata de rezervă” (1) – Doamnă nobilă din Anglia.

VERTICAL: 1) Cel mai important rol primit de Cabral până acum, inspectorul din miniserialul „Băieți buni”, în anul 2005 (Eduard) – Televiziune în cadrul căreia, în anii 1999-2000, Cabral a prezentat emisiuni ca „Banc Show” și „Vară fără limite” (TV). 2) În tuci! – Așezat – Competiție sportivă deschisă. 3) Film din anul 2004, în care Cabral apare alături de celebra interpretă Pink. 4) Poartă – Acela – Ceasuri. 5) A lua cu forța – Băutură alcoolică preparată din vin, sirop de zahăr și fructe. 6) Emisiune pe care Cabral a prezentat-o în cadrul televiziunii Prima TV – Precum. 7) Sete! – Clădire în curs de reparație – După re. 8) Interdicție cu caracter religios – Val. 9) A hiberna – Breaslă. 10) Maladie – Incursiune armată rapidă. 11) Volum – Personaj pe care Cabral l-a interpretat în serialul din 2007, „Inimă de țigan”.

Cinci pe cinci pe cinci

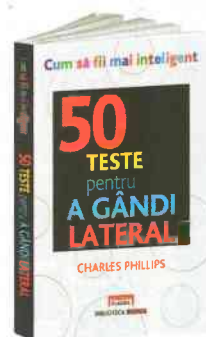
Secțiunea noastră de antrenament începe cu o altă ocazie de a vă exersa gândirea tridimensională, unde vi se cere să completați un cub din care lipsesc mai multe blocuri. V-ați dezvoltat o strategie utilă pentru a rezolva Testul 7? De această dată, cubul inițial e format din cinci blocuri pe orizontală, pe verticală și pe adâncime – câte blocuri au fost înlăturate?

Trebuie pornit de la premiza că toate blocurile care nu se văd din acest unghi se află la locul lor.

Cum să
gândim
INDICIU

Puteți încerca să calculați blocurile lipsă pe fiecare nivel al cubului, apoi să adunați cifrele obținute. Trebuie să fiți capabili să păstrați în minte imaginea.

avion cursa charter cu plecare din Bucuresti

7 motive sa alegi Malta!

1

Marea de un albastru ireal si
renumele de cea mai limpede si
cristalina apa din bazinul Mediteranei!

2

Tara care adaposteste asa-numita
pictura a secolului XVII: "Taierea Capului
Sf. Ioan Botezatorul", de Caravaggio!

3

Cel mai mic stat din Mediterana,
si totusi aici se afla cel mai mare port
natural din bazinul Marii Mediterane!

4

7000 de ani de civilizatie si arhitectura:
Templele Megalitice de la Hagar Qim!

5

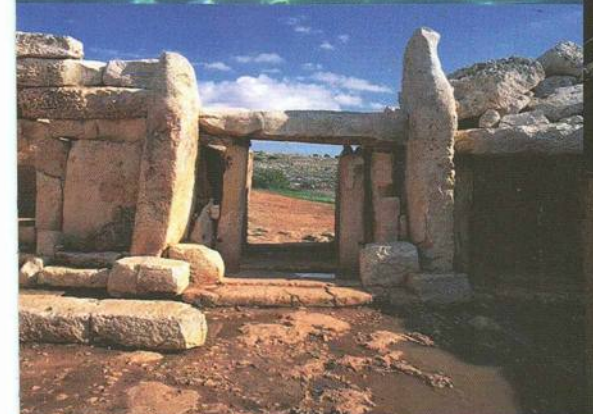
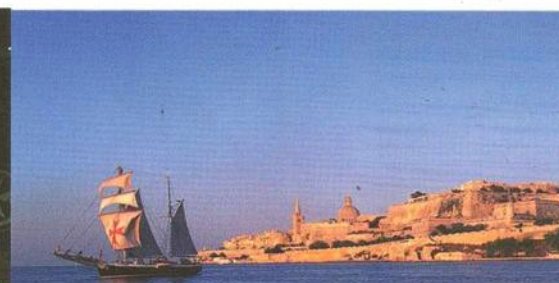
Cea mai fortificata capitala
din lume: Valletta!

6

Tara producatoare a celor mai spectaculoase
focuri de artificii la sol din lume!

7

Mdina - o cetate medievala perfect conservata si inca locuita!

Str. Pitar Mos 29, Et.1, Ap.23, sect.1, Bucuresti
021/318.59.93, 318.59.92; 0722.626.903; maltaltd@malta.ro

CATENA

Detoxifiere și tranzit intestinal sănătos

cu *Naturalis*
LaxaNatur

LaxaNatur

20 comprimate
filmate

Naturalis

Suplimentul este util:

- pentru stimularea tranzitului intestinal
- în caz de constipație acută și cronică
- pentru menținerea tonicității fiziologice a tractului digestiv

www.catena.ro